LABDARÚGÁS

XXXII. ÉVFOLYAM 6. SZÁM 1986. JÚNIUS • ÁRA: 16 Ft.

A VILÁG-BAJNOKSÁGRÓL JELENTJÜK

Terveinkből semmit sem valósítottunk meg a Mundialon

DIEGO MARADONA Mexikóban is csillogott

LABDARÚGÁS

XXXII. ÉVFOLYAM,
1986. JÚNIUS
6. SZAM

Az OTSH lapja

Felelős szerkesztő:
TABAK ENDRE

Szerkesztőség:
Budapest VI.,
Népköztársaság útja 47.
1061
Telefon: 420-542

Kiadja
az Ifjúsági Lap-
és Könyvkiadó Vállalat

Felelős kiadó:
DR. PETRUS GYÖRGY
igazgató

Kiadóhivatal:
Budapest VI.,
Révai utca 16.
Telefon: 116-660

86.2517/20-05
Készült a Zrínyi Nyomdában
Felelős vezető:
VAGÓ SÁNDORNÉ
vezérigazgató

INDEX:
25 501

HU ISSN:
0133–1221

Terjeszti
a Magyar Posta

Előfizethető
a hírlapkézbesítő
postahivataloknál,
a kézbesítőknél,
a posta hírlapüzleteiben
és a Hírlap- és Posta-
szállítási Igazgatóság
(HPI) 1900 Budapest V.,
József nádor tér 1.
közvetlenül vagy
postautalványon,
valamint átutalással
a HPI 215–96 162
pénzforgalmi
jelzőszámra

Előfizetési díj:
negyedévre 48 forint,
egy évre 192 forint

Így foszlottak s

Amikor a sorsolás Magyarországot Franciaországgal, a Szovjetunióval és Kanadával hozta össze a C-csoportban, az ellenfelek táborából ilyen nyilatkozatok hangzottak el válogatottunkról:

Michel Hidalgo, volt francia szövetségi kapitány: „A nemzetközi szakértők a francia válogatottat tartják a csoport favoritjának, ezen túlmenően én úgy ítélem meg a helyzetet, hogy a magyarokkal való összecsapásból mi kerülünk ki győztesként, mivel Henri Michel jelenleg több nemzetközi klasszissal rendelkezik, mint Mezey György. Elég, ha csak Platinit említem, aki egymaga képes eldönteni a mérkőzések sorsát."

Alekszej Paramonov, a szovjet szövetség főtitkárhelyettese, egykori sokszoros válogatott játékos: „A VB-selejtezők során azt tapasztaltam, hogy a magyarok csapatjátéka alaposan felgyorsult, s mivel a technikai tudás mindig főerősségük volt, nagyon nehéz ellenfelek lesznek. Úgy tűnik, szovjet—magyar párharc várható a második helyért, mivel a csoportelsőségre a franciák az esélyesek."

Jeoff Govan, a Kanadai Nemzeti Edzőbizottság elnöke: „Kétszer láttam játszani a magyarokat a VB-selejtezőben. Kinevethetnek, de én azt mondom: Magyarország a VB ebben a fázisában is elsőként jut tovább a csoportból."

Június 9-én azután végleg kiderült: a magyar együttes nem tudott megfelelni sem a hazai, sem a nemzetközi várakozásnak, s így most már folyamatosan, a harmadik Mundialon nem sikerült továbbkerülnie a küzdelemsorozat második szakaszába. A bajt még tetézi, hogy a Szovjetunió elleni 0-6-tal, és a Franciaország elleni 0-3-mal óriási presztízsveszteséget szenvedett a magyar labdarúgás, amelynek következményei egyelőre beláthatatlanok. Egy máris biztos, a nemzetközi börzén nagyot esett a magyar játékosok és edzők értéke, nem valószínű, hogy a menedzseriroda vezetőjének egyelőre sok dolga lenne majd a külföldi „felvásárlókkal".

Pedig minden olyan jól kezdődött. A szövetségi kapitány segítőivel napra, sőt órára elkészítette a felkészülési tervet a szovjetek elleni nyitómérkőzésig. Megtárgyalta és jóváhagyta ezt az MLSZ elnöksége, különösebb észrevétel nélkül. És ez így volt mindvégig. A közel-keleti vendégszerepléssel, s a további munkával, köztük az ausztriai magaslati edzőtáborozással kapcsolatban sem volt senkinek semmi szakmai észrevétele, ugyanúgy az ott végzendő tevékenységgel sem. Akkor, amikor Mezey György egyik tévényilatkozatában fel kellett volna figyelni arra a megállapítására — amely egyébként nem volt összhangban edzőkollégáival szembeni addigi magatartásával — miszerint a nagyon gyenge színvonalú tavaszi bajnokságból mérsékelt formában, nem kellő fizikai erőben kapta meg a kerettagokat az előkészületek befejezésére. Így került ezután középpontba a kondíciófejlesztés a napi háromszor edzéssel, a sorozatos mérkőzésekkel Lienzben majd Leonban is. Az információk, amelyek kezdetben mindig a szűk szakmai vezető csoport valamelyik tagjának tájékoztatójából jutottak a napi futballhírek közé, jókedvű munkáról, összhangról, kitűnő hangulatról adtak számot. Ebben nem lehetett kételkedni, de esetleges más irányú ellenőrző vizsgálatok, orvosi kontrollok módosításokat javasolhattak volna az addigi munkavégzésben. Erre azonban senki nem vállalkozott, s ezzel kapcsolatban legtöbbször azt a megjegyzést lehetett hallani, hogy „Nem akarok Mezey munkájába avatkozni, hiszen övé a felelősség, s nehogy..." Mezey tehát semmi segítséget nem kapott, igaz, hogy nem is igényelt. A 22-es keret kijelöléséhez sem. A Nyilasi körüli hercehurca, Törőcsik behívása — aki pedig sokszor ült a második ligás Montpellier kispadján — az operált Róth és Péter gyógyulási folyamata, az újabb sérülések (Hannich, Mészáros nem voltak éppen jótékony hatással a minden

A XIII. VB ünnepélyes megnyitója az Azték stadionban

zét a mexikói álmok

Péter és Jaremcsuk harca a labdáért. Szovjetunió–Magyarország 6-0

Disztl Péter hiába vetődik, Jakovenkó lövése nyomán a 2. percben a hálóban köt ki a labda

magára vállaló Mezey idegzetére. Ingerlékennyé, sértődötté vált és valahol tudata mélyén azt kezdte érezni, hogy Mexikóban nem minden úgy lesz majd, ahogyan ő elképzelte és megtervezte. Javára mondható, hogy soha nem ment tovább nyilatkozataiban annál, hogy legalább a 16 közé vigye csapatát. Volt tehát valami a levegőben, de ez még Comanjillában sem érződött észrevehetően. Az edzőmérkőzéseken mutatott játék biztató volt, az eredmények imponálóak, s az addig olyan sokszor hangoztatott klimatikai körülményekről, a nagy magasságról és hőségről sem esett már anynyi szó. Az étkezés körül is minden rendbenlevőnek mutatkozott, s bár a szénhidrátos tésztamenüket sokan nem tartották erőgyarapítónak, mindenki zokszó nélkül belenyugodott a tudományos-orvosi döntésbe.

A magyar válogatott Mexikóba érkezése pillanatától az érdeklődés középpontjában állt. Az utóbbi évek tiszteletre méltó eredményei nagy tekintélyt adtak a Mezey-legénységnek, nemzetközi szakemberek a magyar csapat nagy kiugrását várták a legjobb futballisták XIII. világrandevúján. A Leon elleni 6-1-es edzőmérkőzésükről például **Jorge Davino**, a mexikói csapat edzője ezt mondta: „A magyarok első félidei teljesítményéhez hasonlót eddig még senki sem mutatott a 24-es mezőnyből." Bizakodó volt a magyar

Belanov 11-esből szerzi meg a szovjet válogatott harmadik gólját

tábor is, amelyből Détárit „új Puskásként" és „magyar Platiniként" emlegették. A 22 játékos mindegyike biztos továbbjutást várt a legjobb 16 közé, az élen **Nagy Antal** járt: „Világbajnokok leszünk"!

Még mielőtt visszatérnék a mexikói eseményekre, el kell tűnődnöm azon, hogy egy VB-szereplésre egyáltalán nem lehet következtetni a főpróba eredményéből. Nyolc évvel ezelőtt a magyar együttes Angliával játszott erőfelmérőt, 4-1-re kikapott, így egy önbizalmát vesztett gárda utazott Buenos Airesbe, s nem is tudott felülkerekedni hitehagyottságán. Búcsúzott a csoportmérkőzések után. Éppen úgy, mint most Mezey gárdája. Pedig ők bravúrral a hátuk mögött csomagolhattak a nagy útra, hiszen a Népstadionban, Brazíliával szemben sikerült megőrizni a magyar hegemóniát, az egész futballvilág ámulatára. A maiaknál ellenkezőjére fordult a „lelki ügy", még talán azt is lehet mondani, hogy az önhittség határát súrolta. S ez is a bukáshoz vezetett. Még egy hasonló múltba pillantás; Amikor a hibakeresésnél felmerül, hogy talán kár volt olyan elzárkózottságban élni másfél hónapig — Lienzben és Leonban is kies környezetben —, mert lám a szovjetek a lármás város közepén is magasra tudták szítani harci szellemüket, eszembe jut 1954. A nyugatnémetekkel szemben elveszített világbajnoki döntő után a vereség okainak keresésénél sokan abban látták a kudarc eredőjét, hogy Puskásék Solothurn svájci városban nem tudták rendesen kipihenni magukat a finálé előtt a késő éjszakába nyúló főtéri népünnepség miatt. A nyugatnémetek ugyanakkor egy közeli erdőrészen találtak szálláshelyet, így a legtökéletesebb frisseségben léphettek pályára. Vajon miben lehet az igazság? Talán a következő VB-döntő előtt lehet majd hasznosítani a tapasztalatokat!

„A magyar válogatott egy csapattól sem fél, a szovjetektől sem." Ezzel, egy sajtóértekezleten elhangzott kijelentés után állította össze és küldte pályára csapatát Mezey György Lobanovszkij együttese ellen. Az ellen a csapat ellen, amelynek a szakvezetésében, mondhatni az utolsó órákban változás történt. Miután ismertté vált, hogy az „ukrán jéghegy" — így nevezik a csak nagyon ritkán és különleges esetekben mosolygó Lobanovszkijt — a Kijevi Dinamóra építi válogatottját, úgy hogy annak még tartalékjátékosa is bekerült a 22 közé, nőtt a magyar szakvezetés reménye, miszerint velünk ellentétben a kijeviek nem VB-re készültek, hanem KEK-döntőre, s ennek meg is kell mutatkoznia majd a mérkőzés lefolyásában és eredményében. Mezey magabiztos volt — mint mondotta — nem dolgozott ki különösebb taktikát, játékosai már tudják ki ellen mit kell játszani. A magyar válogatottnak van ki-

KÉT KAPUS, AKINEK A MAGYAR LABDARÚGÓK NEM ADTAK KOMOLY FELADATOKAT:

Rinat Daszajev, a szovjet válogatott kapuvédője

Joel Bats, a franciák portása

alakult játékrendszere, s ebből jól vizsgázott az utóbbi időkben. Lobanovszkij csapatában 8 kijevi mezőnyjátékos kapott helyet, majd az egyik cserre is kijevi volt, taktikájuk pedig a viharos kezdés. Ez azután olyan jól sikerült, hogy négy perc alatt el is dő[illegible] a mérkőzés, pedig még [illegible]ra volt 86 perc. Mezey [illegible]ag ebben a már vert sz[illegible]cióban, 240 másodpercbe[illegible]átta a kudarc okát, s [illegible]ismerte, tanácstalanná [illegible]alt a kispadon, a vezér nélkül maradt játékosok pedig a pályán. Ha máskor nem is, most nagyon jól jött volna a számára valami szakmai segítség, amit eddig oly kerek-perec visszautasított. Segítőtársai elszoktak az önálló vélemény nyilvánítástól, tanácsadástól. A magára hagyatkozott vezérkar már legfeljebb az eseményeket rögzítette, és cserélt. Nem sokan értették Róth leváltását — Burcsa állt a helyére —, bár később erre az volt az indokolás, hogy a szovjet csapat csak egy ékkel játszik, ezért inkább a középpályára kellett még valaki. Igaz volt az egy szovjet ék, de azzal három magyar védő sem bírt, nemhogy egy. Amire talán sohasem derül fény: miért jártak ólomlábakon a magyar fiúk, miért mozogtak légüres térben és még nagyon sok miért? A szovjet válogatott, amely pedig nem nagyon remekelt a selejtezőkön, hiszen csak nagyon nehezen harcolta ki a döntőbe jutást, s előkészületi mérkőzései sem a legjobban sikerültek, ebben a 90 percben mintha edzésen lett volna, ki-bejárogattak a magyar védelmen, s akár kétszámjegyűre is növelhették volna a végeredményt. Ez azért is meglepő, mert ilyen összetételben ennek előtte nem játszott a szovjet csapat, de a kijeviek összeszokottsága kétségtelenül jól kamatozott. Ritkán látni olyan nemzetközi mérkőzést, amelyen bármilyen gyengén játszik is egy együttes, ne lenne egy-két jó egyéni teljesítmény. Most látni lehetett: a magyar válogatottat. Talán még **Sallai** és **Burcsa** — 14 percig — tartott néha lépést Belanovékkal, a többieket szinte sajnálni lehetett kétségbeesésük és tehetetlenségük miatt. A magyar taktikát — ha volt ilyen — 15 perc alatt teljesen szétzúzta a szovjet „gépezet". Játékosaik kényük-kedvére száguldozták be a pályát, anélkül, hogy valamely kimerültség látszott volna rajtuk a nagy hőség, az oxigénhiány miatt. Az, hogy támadásból mindösszesze egy helyzetet tudtak kialakítani Détáriék a szovjet kapu előtt, azt talán a játék alakulása folytán még meg lehet magyarázni, azt viszont már nem, hogy az unos-untalan gyakorolt szöglet- és szabadrúgás variációkból fikarcnyi lehetőség nem adódott, az már dühítő volt. S itt megint egy visszapillantás 19 évvel előbbre, ugyancsak szovjet—magyar mérkőzésre. 1968. május 11-én EB-visszavágó volt a két csapat között Moszkvában. A magyar együttes 2-0-al érkezett a szovjet fővárosba és nagy reményekkel, hogy sikerül kiharcolnia a legjobb négy közé jutást. S mi történt? A mostanihoz hasonló bénultságban játszottak Albert ék, s ugyan nem 0-6, hanem csak 0-3 volt az eredmény, de ez sem öregbítette a szép és dicső magyar futballhagyományokat. Tanulmány tárgya lehetne a magyar válogatott tétmérkőzéseken való sorozatos elbukása. Úgy tűnik a szakvezetés, amelybe természetesen az orvos is beleértendő, még mindig nincs teljesen tisztában az „időzítés" pontosan történő hatékonyságával.

S még mindig nem veszett semmi. Az a lélektani megnyugtatás is újságoldalra került, hogy 1954-ben pl. a magyar válogatott az első szakaszban 8-3-ra verte a nyugatnémeteket, s végül mégis Sepp Herbergeréké lett a Jules Rimet trófea. A Kanada elleni mérkőzés közeledtével feloldódni látszott a 0-6-tól okozott sokk, annak ellenére, hogy feszültség vibrált a levegőben, mi lesz ha . . . ? A gyors **Esterházy**gól sem nyugtatta meg a kedélyeket, a célszerű, taktikus játékot továbbra sem lehetett felfedezni a magyar fiúk teljesítményében. Furcsa csere „áldozata" lett megint Róth és Burcsa,

csak most az utóbbi jött le és a pécsi labdarúgó ment be. Sivár volt a játék, ebben jó partnernek bizonyultak a kanadaiak. Szinte semmi olyan nem történt, ami azért egy ilyen jelentős mérkőzésen történni szokott. Aki a magyar csapatért szurkolt, azt szívinfarktus vagy idegösszeroppanás fenyegethette a 76. percig, amikor is végre megszületett a második gól, s ezzel megint felcsillanhatott a remény a továbbjutást jelentő csoportbeli második vagy harmadik hely megszerzésére.

A magyarokban nagyot csalódott nemzetközi sajtó — amelynek közben sok magyar elutasításban és megszégyenítésben volt része — reflektorát mindinkább elirányította a magyar küldöttségről, s az elmúlt években visszaszerzett nimbuszunkat feledve, a gyengék mezőnyébe sorolta Garabáékat. Ezzel egybehangzó a kanadai kapus **Lettieri** véleménye is: „A magyar válogatott volt az a csapat, amelyet legyőzhettünk volna."

Franciaország következett, s 1 vagy 2 ponttal az „álomország" elérése. Csodák, sajnos, nincsenek. A magyar válogatott „formáját" tartva mindössze fél óráig állta úgy-ahogy a sarat. Az, hogy Hannich, Kovács Kálmán és Dajka kezdőemberként léphetett a pályára, jottányit sem segített a magyar csapaton, pedig még itt mutatták a legtöbbet a magyar játékosok, de mint előzőleg, sem erővel, sem gyorsasággal nem bírták a franciákkal való versenyfutást. Ritmusukba egyik csapatrész sem tudott bekapcsolódni. A védők tehetetlenül szaladgáltak a rohamozó franciák között, támadójátékunk összeredménye mindössze egy **Dajka**-kapufa volt. Meghökkentőnek számított, hogy az egész mexikói szereplés során nem akadt olyan magyar játékos, aki valamelyest felhívta volna magára a figyelmet, amelyre pedig egyeseknek nagy szükségük lett volna, hiszen külföldön szeretnék folytatni pályafutásukat. Lehet, hogy csak szeretnék... A franciák ellen talán Garaba és Dajka tette meg a tőle telhetőt, de hát ez is a nagy sztárok világversengésben éppenhogy csak „megfelelt" minősítést kaphatott. Hogy ez mennyire így van, érdemes betekinteni a L'Équipe című francia sportlap a szovjet—magyar mérkőzésről készült osztályozó könyvébe:

Détári Lajos, aki Mexikóban a legnagyobb csalódást okozta

Jean Tigana gólja eloszlatta az utolsó halvány reményünket is

Szovjetunió:

Daszajev	8
Larionov	8
Beszonov	8
Kuznyecov	8
Gyemjanyenko	8
Jaremcsuk	9
Alejnyikov	9
Rac	9
Jakovenko	9
Belanov	8
Zavarov	8

Magyarország:

Disztl P.	3
Sallai	5
Burcsa	4
Garaba	3
Kardos	3
Nagy	4
Péter	3
Détári	3
Bognár	4
Kiprich	3
Esterházy	3

Szomorúan, de el kell fogadni a francia újságíró véleményét és úgy véljük, nem szükséges hozzá különösebb kommentár. Lesz mit javítani az EB-selejtezőkön...

A C-csoport győztese a **Szovjetunió**, amely „berobbant" Mexikóban. A szövetségi kapitányi változás után pedig nem sok esélyt adtak az addig erősen botladozó gárdának, aztán egycsapásra minden változott. Nem történt csoda, hiszen Lobanovszkijt kitűnő szakemberként tartja számon a futballvilág, aki igen keveset beszél, annál többet és jobban cselekszik. Jellemző egyébként rá, hogy elődjéről, Malofejevről igen korrektül nyilatkozott, s mivel a végleges 22-es keret kijelölése a körmére égett, újabb 4 kijevi játékost kapcsolt be a közös foglalkozásba. Többször kijelentette, hogy a tisztsége megkezdése semmi elvi zökkenőt nem jelentett Malofejev addig végzett munkájával, s mivel kísérletezésre már nem volt idő, a nehéz küzdelmekben a már nagyszerűen helytállt **Dinamo Kijevre** támaszkodott csapata felépítésében. „A mai futballvilágban a legdöntőbb a csapategység, hiszen a »tábornok« segítők nélkül mit sem ér" — mondotta Lobanovszkij. — Hogy ez mennyire így van, s hogy ez mennyire Lobanovszkijt igazolta, az a csoportmérkőzéseken már kiderült. Így a Dinamo Kijev után most a szovjet válogatottról áradozik a nemzetközi sajtó, a szovjet kapitány új felfedezettjeiről, akikről már előzőleg megkockáztatta azt a kijelentést, hogy sokuk nevét már Mexikóban meg fogják tanulni. Többek között **Jakovenkó-**

Esterházy szorongatott helyzetben is elfut a labdával

Détári megelőzi a kanadai Bridget. Magyarország–Kanada 2-0

ról, **Belanovról**, **Zavarovról**, **Jaremcsukról** és **Racról** van szó, akik különösen a magyar válogatott elleni teljesítményükkel kápráztatták el a nézőket és a szakembereket.

A szovjet válogatott érthetően azt játssza, amit a Dinamo Kijev, leegyszerűsítve a kombinációkat, futógyorsasággal és biztonsággal oldva meg a támadó és védekező feladatokat. Ez a magyar válogatott ellen százszázalékosan sikerült, sőt még a helyzetkihasználás is, amely pedig nem mindig erénye a szovjet futballnak.

A franciák ellen már nagyobb ellenállásra találtak, nem voltak olyan frissek, mint az első 90 percben, bár az is tény, hogy mindössze két nap pihenőhöz jutottak, míg a franciák három napot pihenhettek. Az igazsághoz tartozik, hogy az Európa-bajnok a pálya minden részében „csapdákat" állított fel ellenfelének, s nagy tapasztalatával, főleg egyedülálló középpályás sorával időközönként irányítani tudta a játék menetét. A két válogatott nem küzdött körömszakadtáig, s a Rac bombáját kiegyenlítő Fernandez-gól belenyugvást hozott a végső eredménybe. A Szovjetunió a csoportmérkőzésekkel kétségtelenül az esélyesek táborát növelte, amelybe ugyancsak beletartozik a csak gólkülönbséggel a Szovjetunió mögé, a második helyre került francia válogatott.

Henri Michel egyébként úgy ítélte meg, hogy európai csapat nyeri a világbajnokságot, s egyáltalán nem hárította el azt az előrejóslást, hogy ez az együttes az ő csapata lesz. Régen áhítoznak egyébként a franciák egy igazán jó világbajnoki eredményre, mivel évkönyveikben eddig mindössze egy harmadik (1958) és egy negyedik (1982) VB-helyezés szerepel. No, meg úgy gondolják, hogy az európai elsőség is kötelező számukra a kontinens becsületének a megvédésére. Hidalgo után a megfelelő szakembert is megtalálták a nagy tervek keresztülviteléhez, a volt 58-szoros válogatott 39 éves Henri Michel személyében. A Kanada elleni játékuk alaposan elmaradt ugyan a várttól, de a szovjetek ellen már nagyjából visszanyerték magabiztosságukat, míg a magyarok ellen amolyan félgőzzel is igazolták klasszisukat. Legerősebb egységük a **Tigana, Platini, Giresse, Fernandez** középpályás négyes, amely, ha ilyen összetételben volt eddig a pályán, akkor a francia válogatott nem szenvedett vereséget. „Ha ez végig így maradhatna, akkor mi leszünk a világbajnokok" — nyilatkozta a kvartett fekete bőrű sztárja, Tigana. Platini halványan kezdett, de szemmláthatóan mindjobban belelendült, mert mint többször is kijelentette, mindent megtesz azért, hogy VB-arany is kerüljön a már csaknem minden futballdicsőséget igazoló trófeagyűjteménybe. Henri Michelnek már többször feltették a kérdést, hogy nem zavarja-e munkájában, hogy az évek számát tekintve egészen közel van néhány játékosához. Elődjének, Hidalgónak e tekintetben nem volt gondja, hiszen jóval idősebb volt fiainál. Michel úgy véli, hogy nincs semmi problémája, mert míg Hidalgót apjuknak tekintették a játékosok, addig őt fivérüknek fogadják el, s mindent megtesznek a közös, jó eredmény elérésében. A franciáknak nagy az önbizalmuk, világbajnokok akarnak lenni, s ezt fennen hangoztatják. A jó rajtot megtették az efelé vezető úton.

Fernandez (világos mezben) lövésével egyenlít a francia válogatott. Szovjetunió–Franciaország 1-1

Stopyra (baloldalon) fejese nyomán a labda áthalad a gólvonalon a tehetetlen Disztl Péter mellett. Franciaország–Magyarország 3-0

A VB-re utolsó előttinek érkezett Kanada az erőviszonyok tekintetében még egy hellyel hátrébb került. Annak ellenére, hogy mind a három mérkőzésen becsülettel helytállt, s egyáltalán nem hozott szégyent az általa képviselt kontinensre. Nem is azzal a célkitűzéssel érkeztek, hogy megrendítik a futballvilágot, mindössze gólt szerettek volna lőni, s netán egy pontot megszerezni. Most még ez nem sikerült nekik, de annyit minden bizonnyal elértek, hogy a Kanadába tévén közvetített mérkőzéseik sok hívet szereztek a labdarúgásnak és sokan lesznek olyan fiatalok, akik a látottak alapján majd a futballban találják meg mindennapi örömüket, s netán a válogatottságot is elérik. Az sem lehet közömbös a tengerentúliak számára, hogy néhány játékosuk, így Lettieri, Wilson, Bridge, Vrablic neve bekerült a nemzetközi forgatagba, s akik látták őket, emlékezni fognak rájuk szerte a világban.

A VB-ről készült felvételeink LVB–MTI Külföldi képszolgálat

Világbajnokok sima ügye

— Nem az udvariatlanság vezérelt uraim, csak a határőr rossz ajtót mutatott — mondta *Enzo Bearzot*, az olaszok szövetségi kapitánya akkor, amikor a címvédő „squadra azzurra" megérkezett a mexikóvárosi repülőtérre.

A lényeg: az olaszok — kijátszva több száz újságírót és fotóst egy mellékkijáratnál buszba ültek, és azonnal elporoztak. Pedig Bearzotnak nem volt szüksége titkolódzásra. Legfeljebb a legutóbbi EB-döntő „kihagyása" miatt kaphatott volna kellemetlenkedő kérdéseket az itáliai „főnök". Később meg is kapta.

— Az egy rosszul sikerült selejtezősorozat végállomása volt, hogy nem jutottunk el a fináléba, Franciaországba, egyáltalán nem törte össze a csapatot. Majd meglátják itt, Mexikóban.

Végül az olasz mágusnak igaza lett. Az 1982-es világelső két döntetlennel és egy győzelemmel a 16 közé került. Igaz, akadtak megingásai, ám négy éve, Spanyolországban még rosszabb előjelek után vívtak ki világhegemóniát. Az olaszok mellett az 1978-as világelső is simán verekedte magát a tizenhatba. *Argentínáról* van szó, mely továbbra is *Diego Maradonával* büszkélkedhetett elsősoron, ám sokan jósolták: védelme — különösen középen! — rendkívül sebezhető.

A Mundial nyitótalálkozóján a hagyományoknak megfelelően a Bearzot-legénységnek kellett először színt vallania. Ez csak félerészben sikerült, hiszen 1-1-re zárt *Bulgária* ellen. *Ivan Vucov* csapata kétségkívül nagyot erősödött a start előtti két „közkegyelem" révén. Bizonyára sokan emlékeznek a botrányos Levszki—CSZKA kupadöntőre, mely után drákói döntéseket hozott a Bolgár Labdarúgó Szövetség. Ezek sorában például a kapus *Mihajlovot* élete végéig eltiltották az aktív, igazolt sporttevékenységtől, *Szirakov* pedig kétéves „elmeszelés" elé nézett. Nos, mindketten eljöhettek Mexikóba. Hiába, a Mundial nagy úr...

A bemutatkozó 90 perc első felében az olaszok szépen, tempósan játszadoztak, mérték a távolságot, és azt figyelték, miként is kell majd a továbbiakban gazdálkodni energiáikkal. Alessandro *Altobelli* gólja után még három ziccert hagytak ki a vb-aranyérmesek, és ezt a sport íratlan törvényei nem hagyják megbosszulatlanul. Amikor már két pontot készült noteszébe írni Bearzot, jött egy pompás, levegős jobb oldali beadás, és Szirakov radar pontosságú fejessel „felszentelte" *Galli* hálóját (1-1).

— Lehet, hogy odahaza mérgesek ránk, de még semmit sem rontottunk el — vélekedett a RAI-nak adott tv-interjújában Altobelli. — *Ígérem, az egy pont veszteség nem hiányzik majd a végelszámolásnál.*

Igaza lett, de előtte történt egy és más. Az *argentin—dél-koreai* 90 perc előtt kétségkívül az ázsiaiak izgultak jobban. Bár...

— A két, latin-amerikai futballt játszó „nagy" ellen kevés az esély, de Olaszországra nagyon fáj a fogam — mondja *Kim Jung Nam*, az ázsiai „robotok" kapitánya. Ez mintha látszott volna az Argentínával játszott első 90 percük során.

Már az első félóra után több dél-amerikai újságíró megkönnyebbülten hátradőlt székében, hiszen a fürge Maradona irányításával hamar elment *Carlos Bilardo* együttese 2-0-ra. A folytatásban azután jött a tippelhető 3-0, de ami az utolsó húsz percben történt, az Maradonáék kritikája. A dél-koreai „Hamupipőkék" minden létező lelki bilincset leoldva elkezdtek rohanni. Valdanoék pedig szedték szorgosan a levegőt...

— Életemben ne jöjjön elő ez a meccs — mondta Maradona az interjúszobában. — *Annyit estem, hogy a végén már minden fűszálat közelről megismertem. Iskolás éveim jutottak eszembe a kemény dél-koreai belépők után: akkor a zsámoly fölött a tigrisbukfencet gyakoroltuk. Örülök, hogy jól odafigyeltem, mert pontosan tudtam, hogyan kell talajt fognom ahhoz, hogy ne törjön el semmim.*

A füstölgésre volt oka. Az ázsiai legénység szakvezetése ugyan jó korán kijelentette, hogy a Napoli csillagát nem látják el külön őrzővel, de ebből semmi sem lett. Legfeljebb annyi, hogy nem egy, hanem felváltva 3—4 védő „pátyolgatta" az Isteni Diegót. Jorge Valdanót is szóra bírták:

— Két gólt rúgtam, és ezzel főként önmagamnak bizonyítottam. A meccs előtt nagyon fájt a torkom, antibiotikumokat kaptam, és mégis ment a játék. Ha Maradona nem, akkor én viszont számoltam az ellenem elkövetett „faultokat". Éppen tíz jött össze, de az olyan volt, amilyenre a spanyol bajnokságban nem akad rokonpélda. Pedig ott sem fehérkesztyűs úriemberek a védők — mondta a Real Madrid támadója, akit egyébként „Filozófusnak" ismernek Ibériában.

Túl fényes bizonyításról nem számolt be a kritikus argentin sajtó. A „La Nacion" szerint „Bilardo legényei nem nagyon ringattak bennünket az álom rózsaszínű mámorába", és összességében „lelombozó" győzelméről beszél.

Az *olasz—argentin* „álommeccs" előtt a mexikói lapok nem ajnározzák a két világelsőt, már előre beharangozzák a békés szalonremit. Erre azután végképp felkapta fejét Diego Maradona: „A helyi sajtó első és legfőbb célja az, hogy engem lejárassanak. Azt azonban nem tűröm, hogy csapatommal ugyanezt tegyék. Ha a mexikói újságok így akarják elérni azt, hogy *Hugo Sanchez* legyen a Mundial csillaga, az én rovásomra, akkor csinálják csak kisded játékaikat, folytassák az idegháborút."

Bearzot csapata két plusznapos pihenő előnyével készülődhetett, és még az is segítette, hogy Daniel Passarella — az 1978-as világelső argentinok akkori csapatkapitánya — gyomorfájdalmakból kilábolva kemény combhúzódást szenvedett. A nagy játékból természetesen nem lett semmi, mert ha a mexikói—paraguayi találkozóról elmondtuk: rengeteg volt a szabálytalanság, akkor e 90 percről hasonló marad meg az emlékekben. Az olaszok kiválóan találták meg a Napoli Salvatore Bagniját, akkor, amikor Maradona díszkísérőjét kutatták a találkozó előtt. Hiába, Bagni és Maradona azonos klubban keresi kenyerét, így az olasz védő talán még azt is tudja az argentin cselezőgépről, hogy milyen módon fűzi be a cipőjét...

Altobelli büntetőből lőtt góljára roppant heves dél-amerikai rohamok jöttek válaszként és csőstől. Maradona a második félidőben egyszer csak lerázta magáról „kullancsát", Bagnit, és balról, éles szögből valahogy betalált.

— A meccs előtt csak arra figyelmeztettem védőinket, hogy a kapu előtti 25 méteres védelmi zónában ne szabálytalankodjanak, mert az argentinoknál veszélyesebbnél veszélyesebb szabadrúgáslövők vannak. Pech, hogy Salvatore egyszer elengedte az argentin ászt — vélekedett Bearzot. De homlokán a redők elsimultak, hiszen a két veszélyes riválison két ponttal túljutottak.

— Aki azt mondja, hogy ez „susmus" meccs volt, az hazudik! Nem arra célzok, hogy kemény, irtózatosan kemény küzdelem folyt, sokkal inkább arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy a nagyhírű olaszokat az utolsó 20 percben beszorítottuk a kapujuk előterébe. Mi nyerni akartunk, hiszen 180 perc után négy ponttal jobb a helyzet mint hárommal — summázott Carlos Bilardo.

A sor ezután a „kicsiken" volt. Az esőtől alaposan felázott pályán a *bolgár* játékosok óriási önfegyelemről tettek tanúbizonyságot, mert *Dél-Korea* kamikaze-módira végezte a lábra és testre irányuló mélyrepüléseket. Oh kapusról az első negyedóra zárása előtt joggal mondhatták: „Óh!" Hiszen az ázsiai portás előzékenyen Getov elé tenyerelt egy labdát, amit a szőke középpályás okos emeléssel (a kapuba) köszönt meg. Ettől kezdve viszont „Csa Bum Ku és Co." alaposan begyújtotta a rakétákat. Rohamoztak, lövőhelyzetig jutottak, de hiába. Ha volt is elképzelésük, az a meglehetősen gyatra lövőtudomány és technikai képzettség sarában akadt el.

Fordulás után jött a sár

a szó szoros értelmében is. Óriási felhőszakadás takarta el a pályát, és ez a dél-koreaiak malmára hajtotta a vizet.

— *Csodáltam a fiúkat, hiszen ilyen körülmények között még csak edzést sem tartottam nekik, fogalmuk sem lehetett, miként kell a tócsákhoz, a mély talajhoz alkalmazkodni* — áradozott Kim edző.

A pszichikailag **kiválóan** előkészült Kim-csapat mindenféle előírás nélkül is tudta: a 16-os környékére kell terelni a labdát, és várni a jószerencsére. Ez a hajrában be is következett, egy mélységből pontosan a 11-es tájára küldött átadást Kim Jong Bu könyörtelenül bevágott a jobb kapufa tövéhez.

— *Imádkozom az égiekhez, nehogy ugyanilyen esőt küldjenek június 10-re, amikor a dél-koreaiak ellen kell megszereznünk a megnyugvást jelentő két pontot* — mondta pipázva a stadion sajtóteraszán az 1-1 után Enzo Bearzot. És ezredszer is feltették neki a kérdést: mikor játszik már végre Paolo Rossi, az 1982-es spanyolországi Mundial olasz hőse, gólkirálya?

— *Nézzék* — így a kapitány. — *Már a rajt előtt is csak ezt tudták kérdezni. Akkor még nem tudtam, hogy Paolo mögött Altobelli milyen formában van? Most tudom, de hisz ezt Önök is látták. Rossi helyett Altobelli lesz a vb emlékezetes egyénisége. Ha Paolóra szükségem van, akkor beállítom a csapatba.*

A szóban forgó Altobelli viszont remekül érvényesült a csoportmérkőzéseken — magaslat, hőség ide vagy oda!

— *Ne csodálkozzanak ezen* — mondta az Inter 29 éves csatára. — *Ha tetszik, ha nem, rám vagy Galderisire vár a góllövés nem mindig zavarmentes feladata. Rossi? Sajnálom őt, de hát ha nincs formában, akkor nem tekinthetnek vissza elmúlt érdemeire... Én roppant szerencsés vagyok, mert mindössze 64 kilót nyomok, és Mexikót a könnyűsúlyú, lepkecsontú futballistáknak találták ki. Amellett most, idősebb koromra jöttem rá, hogy mit is jelent a válogatottság. Csodálatos érzés az egész világ előtt bemutatni, hogyan készültél fel, mennyi pluszt tudsz adni a nehéz körülmények ellenére a KÖZÖSSÉGÉRT. Egyébként sohasem vallottam, hogy nagy egyéniségeké a futballpálya, mert igaz: a helyzetek berúgása mindig vár valakire, de azt kidolgozni, kapuig terelni a labdát, már a társak feladata is.*

Hugo Sanchez, aki a Real Madridban keresi kenyerét, a mexikói csapatot erősítette

Antonio Cabrini, az olaszok kedvence ezúttal is megtette a magáét

Rafael Gordillo megbízható teljesítményt nyújtott a spanyol válogatottban

Fernando Gomes portugál csatár sem okozott csalódást

Sokszorosan igaz volt ez az Olaszország—**Dél-Korea** mérkőzésre. Itt már nem volt pardon. A világbajnoknak mindenképpen 2 pont kellett ahhoz, nehogy valamiképpen Bulgária meglepetést okozva Argentína ellen kedvezőtlen pozícióba taszítsa őket...

Bearzottól kérdezték a meccs előtt: emlékszik-e 1966-ra, amikor az angliai vb-n a Koreai NDK-tól elszenvedett 1-0-ás vereséget követően csomagolnia kellett idő előtt az olasz válogatottnak?

— *Persze, hogy emlékszem. De a kérdésfeltevő-*

Maradona (középen, csíkos mezben) a dél-koreai Kyung Hoon Park és Pyung-Suk Kim ollójában. Argentína–Dél-Korea 3-1

LVB–MTI Külföldi Képszolgála

nek meg arra illik visszagondolnia, hogy az a Koreai NDK volt, másrészt pedig az az olasz együttes nem azonos a maival.

Igaza lett. De igen „szűkösen".

— Révbe értünk, és életem egyik legnagyobb élménye marad ez a 90 perc — mondta Fernando de Napoli, az olaszok 22 éves középpályása, aki hősies tettet vitt véghez. Az argentínok ellen ugyanis Burruchaga vállával ütközve orrcsonttörést szenvedett. És így is vállalta a játékot, melynek Altobelli mellett ő volt az egyik hőse.

De Napoliról annyit tudni kell, hogy az Avellinóban tűnt fel, majd a Mundial előtt igazolt át a Napoliba. Nomen est omen... Úgy tartják számon, mint az olasz futball egyik legnagyobb középpályás ígéretét.

A 3-2-es olasz—dél-koreai csatával egyidőben folyt le az *argentin—bolgár* zárómérkőzés. Itt Maradonára Szadkovot „osztották be". A bolgár játékos testközelből láthatta, hogy mennyire nehéz kikapcsolni az argentint a játékból. Maradona bizonyította, hogy a világ egyik legtrükkösebb cselezőmestere, villanásszerű megugrásai, kilépései ellen Szadkov alig talált ellenszert.

— *Egészen bizonyos voltam abban, hogy a statikus bolgár együttes ellen rövid körömpasszokkal kell operálni* — mondotta Bilardo. — *Ezért az ezt a 90 percet megelőző tréningeken csakis a gyors, 3—4 méteres támadásépítést erőltettem. Más kérdés, hogy a szélen meghúzott akciók végén jól beirányított labdákból, és pontos, erős fejesekből szereztük meg a 2 adott gól társaságában a két pontot, s ezzel a csoportelsőséget is.*

Bulgária ezzel együtt sem érezhette magát kárvallottnak, hiszen két pontjával, 2-4-es gólkülönbségével várhatta a 16 közötti további 90 percét.

— *Várni várhattuk, de csapatom szereplésével messze nem vagyok elégedett* — így *Ivan Vucov* szövetségi kapitány. — *A selejtezők során valósággal a mennyben táncolt ugyanez a csapat, most viszont keveset adott. A bolgár legénység egyébként a sportág történetének nagy fejezetét írta azzal, hogy „alantas" szerepre kényszerítette a kvalifikációban Franciaországot... Dehát, hol az a tavalyi hó? Hiába, sokkal, de sokkal több nemzetközi meccset illene játszanunk, mert abból jön a rutin.*

S ha már az értékeléshez kanyarodtunk, érdemes 270 perc után Vucov edzőkollégáit is meghallgatni. A búcsúzott Dél-Korea *Kim Jung Nam*-ja:

— *Talán nem szép dolog, hogy más csapatra, egészen pontosan Marokkóra hivatkozom, de ki kell jelentenem: a „harmadik világ" megnevezést a futballból száműzzük egyszer s mindenkorra, ha lehet. Az 1990-es olaszországi vb-n ismét találkozhatnak velünk, erre leteszem a nagyesküt. 1954 után most léphettünk ismét a világ nagy forgószínpadára, és szerintem nem vallottunk szégyent.*

Botladozó házigazdák

Amikor tavaly decemberben elkészítették a Mundial sorsolását, nem volt kevés azok száma, akik ezt állapították meg: „Még egy vb-döntő, melyen a házigazdának legsimábbá teszik az útját."

Szó mi szó, a jugoszláv Bora Milutinovics által felkészített hazai legénység ügyesen „belehúzott" a sorsolásnál. Mert hát Irak volt a 24-es finálé egyetlen, a szó igazi értelmében vett amatőrcsapata (még a döntőbe kerülésért egy házat, egy kocsit és nem kevés készpénzt is kaptak játékosaik — „fejenként" természetesen!), Belgium az európai középerősek közé sorolható, Paraguay pedig a dél-amerikaiak sorában nem éppen a legkiemelkedőbbek között szerepel mostanság.

— *Ha innen nem megyünk el a legjobb négyig, akkor fabatkát sem ér a munkám* — mondotta a sorsolást követően Milutinovics.

Mexikó mindent megtett csapata csúcsformába hozására. A válogatott kerettagokat teljes egy idényre kivonták a megterhelő bajnoki csatározások alól, és lesték-várták a híreket. Európából. *Hugo Sanchezről,* a Real Madridban futballozó „istenről", minden idők legkiválóbb mexikói sportemberéről.

A csoport startja előtt *Irakot* némi edzői disputa földrengése rázta meg. A brazil mesterek közül kivált Edu, és maradt Evaristo Maceda.

Belgium a Svájci Alpokban töltött el két hetet, de nem éppen jó szellemben. Vincenzo Scifo, az Anderlecht 20 éves középpályása ugyanis kerek perec azt mondta *Guy Thys* szakvezetőnek: nem ért egyet a számtalan „magaslati loholással", inkább a játékot gyakorolnák.

Nos, ezek után 114 ezer magánkívül lévő hazai drukker előtt játszották az Azték-stadion pokláben a mexikói—belga csoportnyitót. Sanchezék valóságos extázisban rohanták végig az első húsz percet, Geretsék józserével fejetlen kapkodásra voltak csak képesek. A húsz perc „puhítás" után amolyan „tanuló góllal" ugrott meg Mexikó, majd a 39. percben négy belga védő feje előtt, mellett és fölött suhant el a labda, Sanchezenek csak egy centi helye volt, de húsz centiről „bebólintott". Úgy tűnt, ezzel a két pont sorsa el is dőlt. Ám az európaiak a 35 fokos hőségnek fittyet hányva megszilárdították frontjaikat, és Vandenbergh szintén ügyes fejessel szépített.

Szünet után mindenki nagy folytatásban hitt, ám Mexikó egyszerűen „leült". Minden létező módon húzta az időt. Elöl járt ebben Trejo, aki egy alkalommal hordággyal vitette ki magát, majd 30 másodperc múlva úgy rohant vissza a gyepre, mint a nyúl. Belgium hősies rohamai különösen az utolsó öt percben kecsegtettek egyenlítéssel, de Esposito az argentin bíró éles fegyverrel védte az egygólos hazai előnyt.

„A »vörös ördögök« valóban vörösek voltak" — írta másnap a belga „Le Libre" című lap. — De nem a szégyentől, mert erre semmi okuk, hanem sokkal inkább a rengeteg alattomos rúgás miatt, amivel a Thys-csapatot meglepte Mexikó." Mit mondjunk? Nem volt éppen épületes látvány a 90. perc. Claesen villámként robbant ki a szélen, Trejo dühös fúriaként nekirontott, és úgy, ahogy volt, kirúgta labdástól, mindenestül a partvonalon túlra. A belga érthetően paprikavörösen jött vissza, mondta a magáét. A válasz: egy köpés, amit milliók láthattak a TV-kamerák jóvoltából...

Milutinovics: — *A meccs reggelén Tlacoc, az Esőisten segített azzal, hogy feláztatta a talajt, és ez meglepte a belgákat. Azt azért hadd fűzzem hozzá: Napisten is velünk volt. Utóbbit Espositónak hívják...*

Nem azt kapta *Paraguay* sem Irakban, amit várt: könnyen vehető „sétarivalist"... Az első félórában *Fernandez* — csak „Macskának" becézik Paraguayszerte a jól megnőtt kapust — rászolgált nevére, mert az amatőr arabok adták neki a munkát bőven. S miután ellőtték puskaporukat, jött a másik világszenzáció, *Romero.* (Róla mondta Pelé: „A Fluminense az ő személyében olyan idegenlégióssal bír, aki az anyatejjel szívta magába a kerek bőrlabdával kapcsolatos valamennyi elsajátításra érdemes dolgot.") Nos, „Romerito" egy lágy ejtéssel járt túl *Hammoudi* kapus eszén. Pihenő után még negyedóráig próbálkoztak Evaristo Macedo („civilben" Zico bátyja...) legényei, azután kipukkadtak a melegben. És persze a jóval fegyelmezettebb paraguayi középpályás sor harmonikájának harapófogójában.

— *Ne a játékot nézzék, mert az lesz jobb is* — mondta Cayetano Re, a paraguayiak bajúszos szövetségi kapitánya. — *Az olyan csapatoktól, mint Irak nagyon kell félni. Feldobja őket a lehetőség, kifutják a tüdejüket azért, hogy találjanak egy gólt.*

Az iraki szakvezetés amiatt berzenkedett, hogy a hozzá nem értő *Picon-Ackong* (mauritiusi) bíró az első félidő lefújása pillanatában érvénytelenítette Radi fejesgólját. „Csúnyán összezúztak bennünket a bírók" — foglalta össze véleményét Macedo. És még hozzáfűzte: játékosai amúgy sincsenek jó hangulatban, hiszen az Irak és Irán között 5 éve dúló terméketlen öbölháború szinte minden iraki futballistát közelről érinti.

Majdnem vérrel végződött a szégyellnivaló antifutballt hozott *Mexikó—Paraguay* (1-1) 90 perc is. Ha Re fiai nem arra törnek, hogy kiegyenlítsék *Flores*nek a 3. percben rúgott gólját, akkor könnyen közbotrányba fullad az Azték-stadion második 90 perce. Az angol bíró kergebirkaként futkosott az egymást rúgdosó játékosok között, összesen 80 (!) szabadrúgást ítélt. Ezek közül 46 esetben Larios mexikói kapus hálója felé mutatott. Nem adott meg egy büntetőt 1-0-nál Sanchez elkaszálásakor, majd a hajrában megadott egy olyat, (1-1-nél), ami viszont szabályos szerelés volt.

— Videón legalább százszor megnéztem, hová rúgja Sanchez a labdát. Jobbra lőtte, ahová vártam. Nem volt nehéz dolgom.

— *Nem hiszem, hogy „háború lett volna ez a 90 perc* — védekezett Milutinovics az olykor szégyenletes mexikói rúgdalózás után. — *Huszonkét férfi vívott férfias csatát.*

— *A második 45 percben a mexikóiaknak semmi közük sem volt a játékhoz. El akartak rettenteni bennünket. Paraguay csodás csapat, hiszen állta ezt a kihívást. Romero még csodásabb, olyan „radargólt" fejelt a 85. percben, amire élete végéig büszke lehet* — mondta Re.

Az mindig drámát ígér, ha egy világbajnokság második fordulójában két olyan csapat csap össze, amely elvesztette az első mérkőzését. Még egy botlást egyikük sem engedhet meg magának, mert az már a csaknem biztos búcsúval egyenlő.

Nos, ez volt az alapképlet a *Belgium—Irak* összecsapáson, csak éppen a Mezopotámiából érkezett labdarúgók túllépték azt a határt, ami a futballt elválasztja a pankrációtól.

Ami a mérkőzés futballrészét illeti, ebben kétségtelenül a belgák voltak jobbak. A „vörös ördögöket" az sem zavarta, hogy a térdén megsérült Vandenbergh, az egykori aranycipős, a Mexikó elleni egyetlen gól szerzője nem játszhatott. Helyette is cikázott, szlalomozott az arab védők között Philippe Desmet, a Waregem 28 éves korában felfedezett csatára.

Már a 15. percben megrezdült *Hammudi* hálója. A húszéves olasz-belga, Vincenzo *Scifo* szemelte ki magának a 16-os vonaláról a jobb sarkot, s mit tesz isten, be is talált... Csak hat percet kellett várni a következőre, amikor Khalil Allawi letarolta Vercauterent a büntetőterületen, s a tizenegyest a már az NSZK-t is megjárt *Nico Claesen* kíméletlenül bevágta.

A sárga kártyák már ebben a játékrészben is hullottak. Saker és Mohammed durvaságért kapott figyelmeztetést, a kapus Hammudi pedig azért, mert a megengedettnél hevesebben protestált a bírónál a szerinte túl szigorúan megadott büntető miatt. Szünet után aztán a másik Saker, Samir is sárgát kapott, végül az 50. percben telt be a mérték: a kolumbiai bíró leküldte a reklamáló Gorgist. Úgy látszik, feldobta a létszámhiány az irakiakat, mert

A mexikóiak első gólja a XIII. világbajnokságon: Quirarte (jobb oldalon) fejeli a labdát a hálóba. Mexikó–Belgium 2-1.
LVB–MTI Külföldi képszolgálat

Mohammed a lécre fejelt, majd az 57. percben Rádi frappáns góllal szépített.

Ez a tolucai 90 perc kemény szigorra késztette a FIFA fegyelmi bizottságát: az iraki „főkolomposok" közül hármat felfüggesztett: egyiküket két mérkőzésről, másik kettőt pedig meghatározatlan időre. Az egész világ egyetértett ezzel a szigorral, csak Evaristo Macedo, a Brazíliából Irakba származott edző nem:

— Én nem is tudom, miért mindig a „kicsiket" kell áldozati bárányoknak kiszemelni — panaszkodott az ítéletekről értesülve. — Biztos, ha ugyanezt a nyugatnémet vagy az olasz futballisták csinálják, semmi következménye nincs a dolognak.

A harmadik körre maradt nyitott kérdés bőven. Bár Irak két vereségével és megtizedelve már nem sok jóra számíthatott, Paraguay, Mexikó és Belgium között még bármilyen sorrend kialakulhatott.

Harmadik mérkőzését játszotta a világ legszebb futballpályájának tartott Azték-stadionban Mexikó, s ismét több mint 100 000 néző előtt (a házigazdák három csoporttalálkozóját összesen 314 000 néző láttа!). A nem sokra becsült, s már lényegében kiesett Irak ellen gólfesztivált vártak a szurkolók. A végén egyetlen gólnak is örülniük kellett, amelyet a középhátvéd *Quirarte* elhelyezett *Nuszajef* kapujában. Igaz, rendkívül értékes volt ez a gól: a csoportelsőséget jelentette.

A mérkőzésről nincs mit mondani: a mexikóiak támadtak, Irak pedig körömszakadtáig védekezett. Az 54. percig sikerrel.

A diadal után *Miguel de la Madrid* köztársasági elnök a saját rezidenciáján berendezett TV-stúdióban fogadta Bora Milutinovics szövetségi kapitányt — aki egy nappal korábban lett apa, mexikói felesége jóvoltából —, valamint a játékosok képviseletében Boyt és Quirartét. A nemzeti kedvenc, Hugo Sanchez azért nem kapott meghívót, mert két sárga lapja miatt nem játszhatott Irak ellen.

— Az egész ország önök mögött áll — jelentette ki széles mosoly kíséretében az elnök, s ezt a mosolyt a TV-nek köszönhetően valóban az egész ország láthatta. Persze a szóbeli elismerést anyagi is kísérte: pusztán a 16 közé jutásért már 20—20 ezer dollár ütötte a játékosok markát — fejenként.

A Tolucában, azonos időben lejátszott Belgium—Paraguay mérkőzésről lehetne felsőfokban beszélni, de nincs értelme. Elég, ha csak annyit írunk le: ez volt a 36 csoportmeccs közül a legjobb! Pedig volt, ugye, egy Skócia—Uruguay, egy Argentína—Olaszország, egy NSZK—Dánia összecsapás is, de egyik sem ért fel e két, tulajdonképpen középszerűnek tartott válogatott igazi sportcsemegét hozó viaskodásával. Olyan volt ez a mérkőzés, mint egy vadnyugati film: egyik fél sem töltött, csak lőtt... Futballra lefordítva: csak a féktelen rohamozással törődtek a csapatok, erre a 90 percre félretettek minden taktikát. A tét a lehető legnagyobb volt, ami csak sportember számára létezik: mindenáron be kellett bizonyítani, hogy az egyik jobb mint a másik. S hogy ez nem sikerült — 2-2 lett az eredmény, az mit sem von le a csodálatos élmény értékéből.

A dél-amerikaiak kontinensük „törpéjeként" érkeztek a Mundialra, afféle „szegény rokonként" olyan nemzetek, mint Brazília, Argentína és Uruguay — mindhárman világbajnokok — árnyékában. Ám már a mexikóiaknak rá kellett ébredniük, a számukra kínos 1-1 alkalmával, hogy nagy hiba lebecsülni a „guaranikat". Két világklasszisuk, Romero és Cabanas testvériesen elosztotta egymás között a teendőket. Az előbbi Iraknak és Mexikónak fejelt egy-egy gólt, utóbbi Belgiumnak rúgott kettőt.

Belgium agyonvariált összeállításban, Vandenbergh, Gerets, Desmet, Renquin nélkül is méltó volt a „vörös ördögök" elnevezésre, mert valóban úgy hajtottak játékosai, mint megannyi pokolbeli szörny. Tulajdonképpen végig irányítottak, az ellenfél mindig csak egyenlíteni tudott.

Egy edző nem nézhette végig az idegőrlő küzdelmet. Docsev bolgár bíró az apró Cayetano Rét, Paraguay mesterét a 83. percben az öltözőbe küldte, mert nem fért a bőrébe. A kis emberke, aki az 1958-as VB-n játszott hazája színeiben, ennek ellenére igen boldog volt:

— 28 éve vártam erre a napra — mondta a bajuszos stratéga. — Továbbjutottunk, mi több, a második helyen. Most már láthatja az egész világ: egy ilyen kis országban is tudnak futballozni!

A Mundialról beszámoló cikkeinket Boskovics Jenő, Gáll András, Hoffer József, Németh Gyula, Szabó András, Vad Dezső írták

Rapszodikus szereplés

VASAS

A Vasas az ősszel a 8. helyen végzett, pontosan 50 százalékos teljesítménynyel. Az előtte helyet foglalt 7 csapat ennél többet, a többiek kevesebbet értek el. Az őszre előrevitt 4 „tavaszi" forduló azonban lényegesen változtatott a helyzeten: ebből a piros-kékek jöttek ki a legrosszabbul, mert egyetlen pontot szereztek, anélkül, hogy egy árva gólt tudtak volna elérni. Amikor megkezdődött a téli pihenő, a nagyon szerény 12. helyre csúsztak vissza, s mögöttük már csak a Békéscsaba, a Siófok, a Bp. Volán és a Csepel szomorkodott.

Az egyesület alapításának közelgő 75. évfordulója nem sok jót ígért a többszörös bajnokcsapat számára, akinél több bajnokságot csak az FTC, az MTK, az Újpest és a Honvéd szerzett eddig a mindenkori magyar mezőnyben.

Azok közül, akik mindig nagy figyelemmel kísérték a magyar bajnokságok lefolyását, ebben az időben, de később is egy-egy periódusban nem kevesen hangoztatták, hogy a felszabadulás utáni 40 esztendő alatt, egyetlen bajnoki évben sem nyújtott a Vasas ilyen gyenge átlagteljesítményt, még akkor sem, amikor ugyancsak hasonlóan messzire került a dobogótól.

Illovszky Rudolf mesteredző másfél évvel ezelőtt végtelenül nehéz körülmények között vette át Mészöly Kálmántól azt a játékoskeretet, amelyet az elődök eléggé elhamarkodottan „válogattak" össze a Fáy utcában. Az ő gazdag tapasztalata, csapatjáték szervezői képessége, lelkesedése és szuggesztivitása kellett ahhoz, hogy mégis felvezesse őket az 5. helyre. Nincs abban semmi túlzás, ha azt állítjuk, hogy ez az 5. hely volt a korábban négy bajnoki címet kikovácsolt Illovszky Rudolf talán eddigi legnagyobb edzői bravúrja! Mert józserével a mai játékosanyag állt akkor is rendelkezésére — Kiss László kivételével. De azon a tavalyi tavaszon ez a mesteredző olyasmit szuggerált a fiúkba, hogy azok jó néhány mérkőzésen felülmúlták önmagukat. Többen képességeiknél többet nyújtottak.

Ebben a bajnoki évben — amikor azzal a célkitűzéssel indultak, hogy tartani akarják legalább az elért ötödik helyet, hiszen Illovszky ezt nyilatkozta a Labdarúgásnak az őszi rajt előtt: *„Most ötödik volt a csapat, a tervekben az szerepel, hogy előbbre lépünk eggyel."* — még a tavalyi szereplést sem tudták megközelíteni! Miért? Talán azért, mert az a jó néhány egészen szerény képességű játékos, aki legfeljebb csak megközelíteni tudja az NB I mai átlagát, ezidén nem tudta azt a többletet nyújtani, amire tavaly olykor képes volt. A másik ok: a visszatért Váradi már megközelítőleg sem az volt, mint amikor elment.

Arra nem hivatkoztunk, hogy megtorpanást okoztak a sérülések, betegségek, mert hiszen ezek ugyanilyen mértékben gátolták az ellenfeleket is.

Ebben a mai Vasasban nincs vezéregyéniség — Balog Tibor az, aki bizonyára azzá válik majd, de ő a hátsó alakzatok szervezője — sem a középpályán, sem a támadósorban! Nincs állandó, megbízható forma; a rapszódikus szereplés pedig soha tartós sikert nem biztosíthat. Ezzel kapcsolatban csak egyetlen példa: Borostyán olykor ellenállhatatlan —, de általában csak harmadik mérkőzésenként. S ha ő nem lő gólt, vajon ki talál a kapuba?

S még egy probléma: a junior csapatban van ugyan néhány tehetséges fiú, de a fejlődésük nem eléggé gyors! Talán azért, mert nem kapnak elég lehetőséget?

Mindebből pedig arra lehet következtetni: ha a piros-kékek nem erősítenek — persze meggondoltabban, mint az elmúlt években —, akkor a közeli jövő erősen magán viseli majd 1985/86 minőségjegyeit, hiszen a harmadik x-en túllévőktől nem lehet sokkal többet várni.

Nem hisszük, hogy a bajnoki táblázatnak ez a sora: 9. Vasas 30 11 7 12 37—43 29 megelégedéssel töltené el a jubileumot ünneplő angyalföldieket.

Többre kellett volna vinni!

TATABÁNYA

A csapat az utóbbi években nem nagyon kényeztette el szurkolóit. Tavaly nyáron a 12. helyet szerezte meg a bajnokságban, az 1985—86-os idény első részében, a 19. fordulót követően csak 9. volt. Most, a szezon végén úgy nyolcadik, hogy 29 pontot szerzett, annyit mint az MTK-VM és a Vasas. Közöttük a végső sorrendet a gólkülönbség döntötte el. A vidéki együttes korábban jobb napokat látott, most meg kellett elégednie szerényebb sikerekkel. Amikor tavaly nyáron Temesvári Miklós a bányászvárosba került, egyértelműen az a cél vezérelte, hogy javítson a csapat védőmunkáján. Ez a terve valóra vált. Ami a támadójátékot illeti, abban már nem lehetett a fejlődést ily mértékben felfedezni.

✦ Az idényt hogyan látja Temesvári Miklós?

— Eredményeink az elmúlt évhez képest javultak, ám a magam részéről többet vártam — mondja a szakvezető. — Amiben lemaradás van, az elsősorban a csapatmunka eredményessége. Ezzel a garnitúrával többre kellett volna vinnünk.

Temesvári egyértelműen arra célzott, hogy néhány dologban nem érte el célját már az első évben, pedig számolt vele. Ami a belső építkezést illeti, azok valóraváltását mindenképpen hátráltatták a sérülések. Barabás, Udvardi I, Fischer, Schmidt, P. Nagy és Kiprich is kiesett a sorból egy-egy időszakra. Így az elképzeléseket nem lehetett nélkülük megvalósítani.

A 8. hely éppen ezért még az alsó tervhatár alatt is maradt. Ugyanis az 5—7. helyet akarta megszerezni a kék-fehér legénység.

✦ A sérülések mellett még milyen gondok hátrál-

Kincses és Emmer (Tatabánya, fehérben) párharcából a tatabányai játékos becsúszással kerül ki győztesen. Csepel–Tatabánya 0-3.

László Sándor felvétele

tatták a jobb eredmények elérését?

— Támadójátékunkat meghatározta Kiprich jó vagy gyengébb teljesítménye. Ha ment neki, akkor futott a szekér, ha nem, akkor már nem volt minden rendben.

Ez a véleménye Temesvárinak.

Azért akadtak jó teljesítmények, szép eredmények. A télen a Tatabánya megnyerte az NB I-es teremlabdarúgó tornát. És ami nagyon lényeges, több fiatal is ígéretes játékkal rukkolt ki. Gondolunk itt elsősorban *Vincze Istvánra*, aki az A- és az utánpótlás-válogatottban is megfordult. *Szalma* pedig bejutott az utánpótlás-válogatott szűkebb keretébe. Az idősebbek közül *Lakatos* továbbra is megbízható teljesítményt nyújt, Kiprich is azok közé sorolható, akik hosszú távon megtették a magukét.

A bányászegyüttes a kupákban viszont egyáltalán nem remekelt. A KEK-be úgy került be, hogy a Honvédtól 5-0-ra kikapott a döntőben, a Népstadionban. Mivel a Honvéd tavaly is bajnok volt, így az MNK ezüstérmeseként került a Tatabánya a rangos mezőnybe. A Rapid ellen semmi nem sikerült, az MNK-ban sem termett babér 1986-ban a számára.

A Tatabánya éppen a tapasztalatszerzés, a játéklehetőség bővítése miatt vállalta el májusban és júniusban az Interligára invitáló meghívást. Van pótolnivaló. Temesvári, aki a fontolva haladás híve, látja a hibákat, ugyanakkor pontosan érzi az erővonalakat, tudja, mennyi energia van a Tatabányában. Éppen ezért a szerény 8. hely után az új idényre többet tervez, ám ehhez jobb játéknak kell jönnie.

VARGA BÉLA

Nem teljesült terv

DMVSC

A Debrecen így ment lefelé a tabellán: 1985 nyara: 8. 1985 tele (19 forduló után): 10. Az 1985—86-os idény végén: 13.

A visszaesés egyértelmű, számokban könnyen kifejezhető.

A cívis város csapata nagyon közel került a kieséshez.

És ha így marad minden a régiben, akkor...

Nos, akkor jövőre talán még több gond lesz.

Úgy véljük, ezt senki nem akarja. Vajon levonták vagy levonják-e a kellő következtetést Debrecenben? Ez belső ügy, ebbe beleszólni kívülről nem lehet és nem is szabad. Minden bizonnyal megtalálják a Hajdúság fővárosában a kivezető, pontosabban a felfelé ívelő utat.

A csapat vezetőedzője, **dr. Puskás Lajos** a bajnokság lezárását követően úgy fogalmazott: a bajok egyik oka az volt, hogy nem egyfelé húzott a szakmai és a társadalmi vezetés. Nagy kár, hogy csak akkor egyesítették az erőket, amikor a vészhelyzet, vagyis a kiesés lehetősége valósággá lett.

A kérdés: miért kellett addig várni?

Kétségtelen, hogy vannak problémák a szakosztályban. Korábban az elnökség is foglalkozott az edzőkérdéssel és akkor megerősítette Puskást és a szakosztály vezetését, azzal a verdikttel, hogy együtt hozzák helyre a hibákat.

Mindezek után hallgassuk meg Puskás doktort a szakmai kérdésekben.

✦ Mi a véleménye erről a vezető edzőnek?

— A bajnokság előtt a keret összetételén feltétlenül változtatni kellett. Erre két lehetőség kínálkozott. Az egyik: saját nevelésű fiatalok beépítése. A másik: kész játékosok igazolása.

— A saját nevelésű fiatalok beépítése sikerült! Ami az idegenből hozandó futballistákra készített terveket illeti, nem sikerültek kezdetben az elképzeléseink. Az ok nagyon is prózai: abban az időszakban nem álltak rendelkezésre a szükséges anyagiak. A legnevesebb játékos, aki a tavaszi idényben Debrecenbe került, a Videotonos *Borsányi* volt, aki jól állt helyt.

Simon, a DMVSC csatára elhúz Seres mellett. Bp. Volán–DMVSC 1-2.
Lovas Albert felvétele

✦ Mi volt a terv erre a bajnokságra?

— Az első tíz között kellett volna végezni és harminc pontot szerezni. Mindebből semmi nem lett. Lényegében az utolsó fordulóban sikerült a biztos bentmaradást kiharcolni. Így az élvonalbeli tagság — szerencsére megmaradt. A tervek nem teljesítése miatt sokan fizettek. A prémiumszabályzatban előírtaknak hetven százalékát kapták a játékosok és mindazok, akik közreműködtek a gyenge szereplésben.

Az okok között mélyebbre ásva, a szakvezető szerint a példátlan sérüléshullám miatt egyesek túlzottan is magabiztossá váltak, tudták, nem kerülhetnek ki a csapatból. Meg kellett alkudni dolgokkal a kényszerhelyzetben.

A „jót" *Mező* és *Szűcs János* érdemelte ki. Az őszért *Duró, Benyó, Magyar Balázs* és *Kiss János*, a tavaszért *Mörtel*. A legnagyobb csalódást *Magyar Zsolt* és *Varga* okozta.

A DMVSC az Interliga '86 küzdelmeivel búcsúzott a tavasztól.

v— b—

Kupa után súlyos gondok

SIÓFOK

Egy fordulóval a bajnokság befejezése előtt még három kiesőjelölt várta a végső döntést: a Siófok — MTK-VM, a Debrecen — Bp. Honvéd, a Bp. Volán — Csepel meccsen kellett megszerezni a bennmaradáshoz szükséges pontot vagy pontokat.

Akkor ezt a kérdést tettem fel Szőke Miklósnak, a Siófok kitűnő vezetőedzőjének:

— Hány százalék esélye van csapatának a várható nagy csatákban a bennmaradásra?

Úgy látszik, ezt a kérdést nagyon gyakran mellének szegezték, mert szinte gondolkodás nélkül válaszolt:

— Ötven. És annyi a Volánnak is, meg a Debrecennek is, de én csaknem biztos vagyok benne, hogy mi jövőre is NB I-esek maradunk...

● Hogy is volt csak? Tavalyelőtt kupagyőzelem és utána...

— Nos, valóban így vetődött fel a kérdés: MNK-győzelem és KEK-szereplés után mire leszünk képesek? Az ország legkisebb, és segítő erők dolgában talán legrosszabbul „eleresztett" csapata vagyunk, s mint ilyennek, elejétől kezdve akadtak kisebbségi érzéseink. Pokoli jól indult a dolog, hiszen megvertük a Csepelt. Azután jött a „hullámvas-

út", elhullajtott pontok. Tizenöt meccs után bőségesen kieső helyen álltunk, s akkor mutatta meg lelki nagyságát a csapat. A Csepelt idegenben is megvertük, a Dózsa ellen a Megyeri úton szedtünk össze két pontot, a Fradit is megtréfáltuk egy 0-0 erejéig saját gyepén. És akkor a pécsi 0-6...

● Mi a háttér e váltakozásban?

— Ez a mai Siófok akkor NB I-es, ha rakkol. Érdekes módon olykor játszani is próbáltunk, de akkor bizony akadtak gondjaink bőviben...

● Netán szemléleti gondok?

— Egyszer, a pécsi féltucatnál igen! És az ilyesmit mi nem engedhetjük meg magunknak. Többségében azonban a kishitűség vezetett tévútra bennünket.

● Hogyan jellemezné a Siófokot?

— Az évek során alig változott. Állományában, stílusában egyaránt igaz ez a megállapításom. Szinte minden egyes játékosomnak akadt olyan érthetetlen visszaesése, ami miatt keserű pirulákat nyeltünk, és ami miatt nem tudok maradéktalanul senkit sem dicsérni.

● Azt tartja a fáma, hogy három veterán is búcsúzik a szezonzárás után!

— Én is hallottam, de hivatalosan egyikőjük sem közölte ebbeli szándékát velem.

● Frissítésre sor kerül-e?

— Mindenképpen. A hozzánk hasonló kiscsapatoknak minden idény után farkasszemet kell nézniük ezzel a ténnyel.

● Saját nevelés?

— Ezt ne kérdezze. Gyengén állunk „házifiatalok" dolgában.

● Kivétel?

— Talán Keszeg István indult ilyennek, de őt nagy hirtelen elveszítettük, bevonult katonának.

● A nyáron két rangos eseményre is behívót kaptak.

— Az Intertotó Kupa anyagilag vonzó sorozat, a szocialista országok Interligája pedig maratoni hosszúságú csatározásnak ígérkezik. Sok pihenőre nem lesz mód. Nem vagyok látnok, nem is tudom megmondani, hogy a két megméretés előnyére lesz a társaságnak, netán kifulladáshoz vezet-e? Annyi bizonyos, hogy játékkal szerezhetjük meg az őszi folytatáshoz az alapokat. De egy a lényeg: az utolsó fordulóban az MTK-VM-től megszereztük azt a pontot, amire a végelszámolásnál szükségünk volt!

Várakozáson alul

BÉKÉSCSABA

Nem terveztek túlzottan sokat a csabai lilák, csupán az ötven százalékot akarták elérni. Ez pedig harminc pontot jelentett volna és lett belőle 25, ami csak a nagyon szerény 12. helyezéshez volt elegendő a tavalyi 6. hellyel szemben. Tehát fél tucat a mínusz — ez pedig igencsak sok.

● Mi lehet az oka a nagymérvű visszaesésnek? Az elmaradt öt pont önmagában is nagy zuhanást jelent, de egyéb gondok is akadnak Békéscsabán?

Süle István szerződése lejárt, s nem is kívánta meghosszabbítani. Az egyesület vezetése már tavasszal megkezdte az új szakvezető személyének kiválasztását. Hogy végül is milyen eredménnyel, az egy év múltán derül majd ki. Egyelőre maradjunk a tényeknél. Milyennek látta a távozó edző csapatát az 1985—86-os bajnoki év során?

Süle kendőzetlenül fejezte ki véleményét.

Ezzel — minden bizonnyal — megkönnyíti utódja helyzetét is.

Mi a leglényegesebb ebben a kritikai hangvételű értékelésben?

A védőjáték biztonságának fokozását tervezték...

A Békéscsaba kapta a legtöbb gólt az NB I-ben, kapuját több alkalommal vették be, mint a két kiesett gárdáét. Ebben nyilván személyi hibák is belejátszottak. Süle többek között megemlítette, hogy Kerekes Attilát nem tudta pótolni Szabó II, túlontúl nagy feladat volt számára az NB I-ben a söprögető poszt betöltése. De akadtak más hibázók is szinte minden mérkőzésen.

Azt kívánták elérni, hogy odahaza maradjon veretlen a Békéscsaba...

Ezzel szemben több vereség is érte a csabaiakat otthonukban, ami azért a korábbi években egyáltalán nem volt jellemző a lilákra! Mindössze 16 pontot szereztek a 15 hazai mecscsen, s ez kevésnek bizonyult, főként azért, mert tavasszal idegenben is gyatrán mentek a dolgok, összesen egy pontot hoztak haza. Így nem jött be a réven, ami elveszett a vámon.

A csapatépítésben is előbbre kívánták lépni... Ehhez egyfelől a régi játékosok jó teljesítményére építkeztek, másfelől pedig úgy vélték, frissítenek, s ezzel javul a helyzet, nő a csapaton belüli versengés.

Erre mi történt?

Süle úgy nyilatkozott ebben a kérdésben, hogy csupán **Pásztor** volt vezéregyéniség, sokat segített tervei részbeni megvalósításában. Utána **Szekeres** következik a sorban. Bár ő inkább az „U" csapatban nyújtott kiemelkedőt több meccsen is. Nyilván mert más a szerepköre, mint a Békéscsabában. Szabó II és Varga teljesítménye megkérdőjelezhető. Az újoncok, éppen azért, mert lényegében tavasszal tűzoltómunkára volt szükség, nem juthattak főszerephez.

Úgy véljük, ezek olyan tények, amelyek egyértelműen igazolják a Békéscsaba meglévő gondjait. A csapat sem a hosszúra nyúlt ősz során, sem pedig a tizenegy tavaszi fordulóban nem tudta azt nyújtani, amit vártak a vezetők és a szurkolók.

A lilák szereplése így negatívnak tekinthető. Korábbi önmagukhoz és a szerény mezőnyhöz képest is gyengébben teljesítettek. Ezen kár lenne és nem is szabad szépíteni semmit!

V. B.

Pásztor József volt ebben az évben is a csabaiak legjobbja. Lovas Antal felvétele

A nagy csalódás

Ú. DÓZSA

A lila-fehér együttes az egyik legnagyobb csalódás ebben az idényben. A 11. hely és a 25 pont igencsak kevés. A három ponttal kevesebbet szerzett Csepel és a Bp. Volán kiesett az élvonalból.

Pedig micsoda terveket szövögettek a Megyeri úton!

A tavalyi 10. hely után nagyon az első hatban akart végezni a Dózsa.

Erről az éves értékelés során így beszélt **Göröcs János**, aki játékosként a lilák egyik legnagyobb egyénisége volt a Szuszát követő években.

— Sok mindent akartunk — vallja. — Az első hat között végezni a bajnokságban, aztán minél tovább jutni az MNK-ban! Úgy véltem, hogy erre valós lehetőségeink lesznek.

■ Miért maradtak el a jó eredmények?

— Kezdem a bajnoksággal. A 22. fordulóig még a dobogós helyezés sem tűnt elérhetetlen álomnak. Aztán ami utána következett, szinte egyenlő a csőddel. Nyolc forduló során mindössze egyetlen pontot szereztünk! Így kezdődött a zuhanás. Ekkora mélypon-

tot sem játékosként, sem pedig edzőként még nem éltem át! Az MNK-ban sem vívtunk ki elismerést. Az történt, hogy Spanyolországban portyáztunk, miközben MNK-forduló zajlott. Utánpótlás-csapatunk lépett pályára Mádon és kiesett. Ezért büntetést is kiszabott ránk a szövetség.

A Dózsa szereplése valóban az idei év egyik negatív szenzációja. Sok minden közrejátszott abban, hogy idáig jutottak.

Kétségtelen, hogy ilyen szürke játékosállomány még soha nem volt a Megyeri úton! De ez csupán az egyik ok. A másikról se feledkezzünk meg.

Meg is kérdeztük az edzőtől:

■ Azok, a kiktől sokat vártak, miért nyújtottak kevesebbet?

Göröcs János nagyon keményen bírált:

— *Kardos* sokáig hiányzott, s ezt megérezte a csapat. Visszatérése után rengeteget lendített rajtunk, ám az utolsó nyolc forduló kudarcsorozatának egyik fő részesévé vált! Fegyelmezetlenül játszott, s emiatt aztán sokszor volt baj a védelemben. És sorolhatnám tovább az egyéni hibákat. *Horváth, Kiss, Steidl, Dékány* és egy-egy mérkőzéstől eltekintve *Schróth* is azok közé számít, akik keveset tettek a jó szereplésért. Mindez keserűséggel töltött el mindannyiunkat! Sajnos hozzájuk csatlakozott *Rostás* és *Szabó* is. Ők ketten ősszel kifogástalanul játszottak. Kár, hogy tavasszal már meg sem közelítették azt a teljesítményüket.

Herédi (középen, fehérben) szeretné megszerezni a labdát a ferencvárosi Répási és Kincses között. FTC–Ú. Dózsa 3-1.

László Sándor felvétele

■ Ezek után joggal merül fel a kérdés, kik azok, akik húzták a szekeret?

A vezetőedző csupán három nevet említett. Szendrei, Kozma és Herédi hozta azt, amit egy Dózsa-játékostól el lehet és kell várni! Ez pedig kevés a tizenegyből. Szendrei a nagyválogatott egyik kapusa lett, Kozmát is meghívták a sikeres utánpótlás-válogatottbeli szereplés után az ausztriai magaslati táborba. Egy időn át, sérüléséig, Herédi is ott volt a legjobbak között.

A Dózsa tehát gyengélkedett. Hogy gyorsan elfeledjenek mindent, Göröcs szabadságra küldte játékosait. Május 27-én kezdték el a munkát. A lilák ismét indulnak az Intertotó Kupában. Egy biztos: nagy szükség van a frissítésre, mert ezzel az állománnyal a Dózsa nem tudja terveit megvalósítani. Az újpesti gárda mindig nagycsapat volt, s ezt a rangot mindenképpen és gyorsan vissza akarják szerezni.

(varga)

Az edző kevés a bennmaradáshoz

BP. VOLÁN

A Volán esetében két fordulóval a zárás előtt már nem maradt nyitott kérdés. Bár matematikailag behozható volt a közlekedésieket a Siófoktól elválasztó három pontos lemaradás, józan emberi számítás szerint a rákospalotaiak már kiestek. Legalábbis Martos Győző elnök és Novák Dezső edző ennek tudatában készített számvetést.

— Azt hiszem, azért kell búcsúznunk az NB I-től, mert az első osztályban is NB II-es módon futballoztunk — fogalmazta meg a lényeget az elnök. — Más szóval: a második vonalban annyira kiemelkedtünk a mezőnyből, hogy megengedhettük magunknak a helyzetek abszolút kijátszását. Csak akkor rúgtuk be a gólt, ha már tényleg nem lehetett tovább cifrázni az akciót. Sajnos, későn döbbentek rá a csatáraink, hogy ez a stílus az élvonal magasabb sebességi fokozata mellett nem lehet üdvözítő.

■ Tehát újra retúrjegyet váltott az NB II-be a Volán...

— Igen, de hiszem, hogy ez a jegy visszafelé is kétirányú, azaz jövőre vissza kell kerülnünk a legjobbak közé. Nekem ugyanis 1988 végéig szól az elnöki kinevezésem, s nem akarom, hogy csak a kiesés fűződjék a nevemhez...

■ Novák Dezső viszont valószínűleg nem asszisztál majd az újabb nekirugaszkodáshoz.

— A szezon előtt ugyan kétéves szerződést írtam alá (egyévesre nem adnak módot a fennálló rendelkezések), de alig hiszem, hogy maradok a Czabán Samu téren — mondta. — Hogy miért? Nem is elsősorban azért, mert kiestünk — bár ez tízéves vezetőedzői pályámon még egyik csapatommal sem esett meg —, hanem azért, mert az volt a benyomásom: rajtam kívül igazán senki sem akarja a bentmaradást. Az pedig kevés, ha egy cél csak az edző szeme előtt lebeg.

■ Ezt nem gondolta, amikor ide szerződött?

— Tudtam, hogy az 1985/86-os szezon a kiesés elleni idegtépő harcot hozza majd a Volán számára. Mitől is dédelgethettünk volna vérmesebb reményeket? Tavaly nyáron erősítés helyett csak gyengült a csapat. Elment Szeibert, Kékesi, Handel — korábban Nyúl —, s csupán a Vasasból visszaigazolt Katona jelentett igazi új értéket. A Volán játékosállománya speciális a magyar labdarúgásban: az NB II-höz túl erős, az NB I-hez viszont gyenge. Ezért ingázik a csapat már évek óta. Sajnos, úgy érzem, hogy a labdarúgószakosztály csak egy kolonc a klubvezetés nyakán; valahogy nem tapasztaltam azt az aggódást, amit például előző csapatomnál, Baján.

■ És a játékosok akarása?

— Nem is az volt a baj, hogy nem akartak. Tisztességesen, jó iparos módjára próbálkoztak, de az a többlet hiányzott, amely egy gyenge csapatot is benttarthat az NB I-ben. Ráadásul minden mérkőzésen akadt valaki, aki szarvashibájával eldöntötte a pont vagy pontok sorsát — az ellenfél javára. Így volt ez a Debrecen ellen hazai pályán, mindkét Siófok elleni meccsen, s akkor is, amikor a Csepeltől kikaptunk. Különösen a két kapus, *Varga* és *Kovács*, valamint *Kotul, Krómer* és *Seres* — vagyis a kulcsembernek hitt labdarúgók — okoztak súlyos csalódást. Most már elmondhatom, hogy például Kotultól szívem szerint két hét után megváltam volna, ha van még egy épkézláb csatárom. De nem volt... Egyébként ezzel a játékosállománnyal csoda lett volna elkerülni a kiesést. Csak egyetlen dolog nyújt — igaz, csekély — vigaszt: emelt fővel távozunk az NB I-ből, idén végre kétség sem férhetett a Volán erkölcsi tisztaságához. Igaz, ki is estünk...

GÁLL ANDRÁS

GARAMI JÓZSEF tesztlapja

Híres ember lett Garami Józsefből, a Pécsi MSC mesteréből — mesteredzőjéből — 1986-ban. Az 1984—85-ös bajnokságban se túl jól, se túl rosszul szereplő, a tizenegyedik helyen kikötő Pécset a dobogó második fokára vitte fel, ami egyben a vidék legjobbja címet is jelentette, s felejthetetlen ráadásként az UEFA Kupában való szereplés jogát. Garami József tehát bebizonyította, hogy nemcsak a fiatalok pályára állításához, útjuk egyengetéséhez ért, hanem sokkal bonyolultabb „egyenletek" megoldásához is. Úgy is lehet fogalmazni, hogy az a szakember, aki eddig csak a futball „középiskolájában" jutott szóhoz, akkor sem jött zavarba, amikor „egyetemi katedrát" kapott... Íme, a pécsi futballprofesszor tesztlapja, amely hozzásegítheti a Labdarúgás olvasóit egy fiatal és nagyon szorgalmas szakember alaposabb megismeréséhez.

Névkártya helyett

Születési dátuma: 1939. augusztus 9.

Születési helye: Pécs.

Magassága: 176 cm.

Súlya: általában 80 kiló.

Családi állapota: nős, 23 éve.

Gyermekei: Zsolt, 22 éves, TF-hallgató, és József, a pécsi Nagy Lajos Gimnázium jövőre érettségiző diákja.

Iskolai végzettsége: 1964-ben végeztem a Pécsi Tanárképző Főiskola magyar—orosz—testnevelés szakán, aztán 1971-ben a TF tanári diplomáját is megszereztem, végül 1975-ban szakedzői oklevelet kaptam a Testnevelési Főiskolán. Azóta „csak" önképzéssel gyarapítom a tudásomat...

Labdarúgó-pályafutása: tíz évig játszottam, 1957-ben az ifjúsági válogatottban is szóhoz jutottam, de annyi sérülésem volt, s ráadásul annyiféle, hogy a legszebb álmaim megvalósulásáról gyorsan le kellett mondanom. Emlékeim a Pécsi Dózsához és a Pécsi Vasutashoz fűznek.

Felfelé a lépcsőn

Első csapata: a Pécsi Városi Sportiskola előkészítőseivel kezdtem, s hét éven át semmi mással nem törődtem, csak a kicsikkel, a jövő reménységeivel.

Az első kitérő: 1974-ben felkértek, legyek a nagycsapat pályaedzője, majd egy évvel később már az NB II-ben szereplő együttes első számú gazdája voltam. Azt várták, hogy feljutunk az első vonalba, de mert nem sikerült, visszakerültem az utánpótláshoz, ahol tíz hosszú, de nagyon szép évet töltöttem el. Ez az évtized örökre emlékezetes marad a számomra, nem csak azért, mert erőfeszítéseimet és sikereimet mesteredzői címmel honorálták...

Leghíresebb három tanítványa: nem büszkélkedésképpen, de harmincat is mondhatnék, de ha csak hármat szabad, nos, Róth, Mészáros és Toma... és „ráadásként" Brezniczky. Kiegészítésképpen pedig annyit, hogy Bodnár, Lőrincz, Kollár és Dobány kivételével valamennyi játékosunk a PMSC-nél nevelkedett fel, s nálam is megfordult.

Tapasztalatai: jó és szép dolog a fiatalokkal foglalkozni. Lelkesek, 15 és 18 éves koruk között nagyszerűen motiválhatóak, „kicsiben" mindent meg lehet csinálni velük, amire csak a „nagyok" tartják képesnek magukat, és végül: mások a sportolási igényeik, mint a kész játékosoknak, s a kiemelkedésért is jobban tudnak küzdeni a korosabb társaiknál.

A mai futball kulcsszereplője: a középpályás, akinek a védekezésből is ki kell vennie a részét, meg a támadásból is, és akkor igazán eredményes, ha gólpasszokat ad, lehetőleg pedig még gólokat is szerez. Ez persze ilyen módon csak nagyon kevés játékosnál jön össze...

Garami egy napja: nyolckor már a pályán vagyok, készülök az edzésre, aztán a gyakorlás után a különféle, a csapatot, a játékosokat érintő problémákkal foglalkozok, máskor meg a pályaedzőkkel konzultálok, ismét máskor pedig az edzőképzéssel és továbbképzéssel kapcsolatos feladataimat végzem. Kevés a szabadidőm.

Kapcsolata a pécsi emberekkel: jó, s akik nem segítenek, azok sem nehezítik a dolgomat. Kevés gátló tényezővel találkoztam, azt hiszem Pécsett újra megszerették a futballt, s nemcsak a közönség, hanem a vezetők is. Remélem, jó ideig ez a helyzet nem is változik!...

Az ezüstérem krónikája: kedvező volt a sorsolásunk, s jól is indultunk. A csapat rájött, hogy milyen jó dolog a tabella legjobbjai között állni, s nem is érte be a „kóstolóval". A csapat minden játékosa vágyott a sikerre, és besegített a jó csapatszellem is. Az „idősebbek", mint a 27 éves Toma és a 25 éves Róth nemcsak elfogadták, hanem támogatták is a fiatalabbakat, akiknek éppen ezért a szokásosnál is könnyebb volt a dolguk.

Játékosok, akik beépültek a nagycsapatba: Czérna (22 éves), Kónya (24), Lovász (19), Megyeri (25), s mellettük még Bérczi és Túri is.

Amire a legbüszkébb: a Tatabánya legyőzésére Tatabányán, a Szombathely kétvállra fektetésére Szombathelyen és Zalaegerszegen a ZTE ellen kivívott győzelmünkre.

A legnagyobb bosszúsága: az Újpest ellen 1985 őszén idegenben nagyon rosszul játszottunk. A bu-

dapesti vendégszerepléseink egyébként tavasszal sem voltak káprázatosak, az összes fővárosban lejátszott mérkőzésünk közül egyet sem tudtunk megnyerni: ha ezek közül csak kettőn is sikeresek vagyunk, máris szorosabb a versenyfutás.

Gondok-bajok: mint minden ellenfelünknek, nekünk is sok volt a sérültünk, ráadásul a kulcsjátékosok közül. Az ősszel Lovászt és Mészárost kényszerültünk nélkülözni, tavasszal pedig újra Mészárost, és akkor sajnos már Róthot is.

Véleménye a bajnoki „befutóról": az 1984—85-ös versenyfutás végén a bajnok Honvéd tíz pontot vert a Rába ETO-ra, idén viszont a piros-fehérek csak hat ponttal voltak jobbak nálunk, az ezüstérmeseknél. Figyelemre méltónak tartom, hogy az első hat között négy vidéki együttes is bekerült, s azt is, hogy a négy első helyezett már az őszi zárásnál is ugyanezen a helyen állt.

A mesteredző véleménye

A mai futball képlete: nagyon sok mozgás, a mérkőzés elejétől a végéig, kivételesen jó technika, nagy egyéniségek, és különleges feladatokra felkészült specialisták. Példaként Dajka, Nagy és Garaba egymást felülmúló fejelőtudományát, Détári szabadrúgó képességét említhetem.

A magyar futball legjobb csapata: minden kétséget kizáróan a bajnok — újra első — Budapesti Honvéd.

Európa legjobb válogatottjai: Olaszország, NSZK, Franciaország és Spanyolország.

A kupadöntőkről: meglepett a Kijev és a Steaua is, utóbbi olyan szakmai ízeket talált, amely nagyszerű „futballkonyhára" vall.

Az NB I legjobb kapusa: Bodnár László.

Védője: Róth Antal.

Középpályása: Hannich Péter.

Csatára: Nagy Imre.

És ehhez a kommentár: négyből három pécsi volt, ennyire azt hiszem lehetek elfogult...

A szövetségi kapitányról: Mezey — és csapata — nagyon sokat dolgozott, gyakorlatilag mindent megtett a lehető legjobb világbajnoki szereplésért. Sok volt a balszerencse, a kellemetlen meglepetés, dehát ilyen a futball: nem mindig a kedvesebbik arcát mutatja.

Garami eddigi legnagyobb elismerése: a mesteredzői cím, amelyet eddig többnyire az élvonalban tevékenykedőknek adtak.

Legnagyobb élménye: a holland Cruyff játéka, aki óriási egyéniség volt, de a szükséges pillanatokban képes volt alárendelni a tudását, a csapatának, annak érdekeinek.

A pályán kívül

Kedvenc sportágai: a foci, aztán a labdarúgás, majd a futball. A tréfát félretéve: minden labdajáték, de legfőképpen a kosárlabda és a kézilabda.

Kedvenc sportolói: minden nagy versenyzőt és játékost tisztelek, mert tisztában vagyok az elvégzett munka nagyságával, a lemondásokkal, a kudarcok lehetőségeivel, a nagy sportolókra leselkedő veszélyekkel.

Szabadideje: nemcsak a feleségem és a fiaim szerint — kevés, kevesebb a kelleténél.

Kedvenc kikapcsolódása: az olvasás.

Irodalmi ízlése: nem válogatok, minden könyv leköt, és újjal ajándékoz meg. Ha mégis választok, a hangulati tényezők befolyásolnak.

Amikor elege van az NB I-ből: akkor is szórakoztat a foci, legfeljebb nem az NB-seket nézem ..

Garami a pályán: sajnos, egyre ritkábban, mert mindig baj van a bokámmal.

A családfő Garami: nehéz annak a famíliának a dolga, ahol az apa a futballnak adta a fejét.

Feleségéről: jólesik a kérdés, mert a feleségem mindig a háttérbe szorul, pedig a sikereimhez ő is hozzájárult, s nem is kis mértékben. Nos, Garami Józsefné orosz—matematika- és kémiaszakos tanár, szóval szintén pedagógus.

Jóslata a saját jövőjéről: szeretnék tíz év múlva is olyan elégedett lenni, mint 1986-ban.

És a PMSC jövőjéről: senki sem szeretne újra „lemenni", s ez a fogadalom mindenkit kötelez!

SZALAY PÉTER

368 játékos a bajnoki pontokért

Tizenhatan egyszer sem hiányoztak

Lapunk régi hagyományát tavaly elevenítettük fel először, most ismét az elmúlt BN I-es bajnokság számainak, adatainak világába kalauzoljuk el olvasóinkat. A listánkon ismertetjük, hogy kik szerepeltek a tizenhat első osztálybeli együttesben, kik lőtték a góljaikat.
Külön érdemes megemlíteni azokat, akik valamennyi mérkőzésen pályára léptek egyesületük színeiben.
Andrusch, Dajka (Bp. Honvéd), Bodnár, Toma (PMSC), Galántai (ZTE), Zsiborás (FTC), Talapa (MTK—VM), Horváth I. (Haladás VSE), Varga, Pásztor (Békéscsaba), Mező, Szűcs J. (DMVSC), Gelei, Szabó, Kovács F. (Csepel), Huszár (Volán) egyetlen találkozóról sem hiányzott. Közülük hatan (Andrusch, Toma, Zsiborás, Mező, Gelei és Huszár) 2700 percet játszottak. Sőt, Toma és Galántai tavaly is 30 mérkőzéssel gyarapította bajnoki találkozóinak számát. (A csapatok neve utáni szám azt jelzi, hány játékost szerepeltettek a bajnokságban, a labdarúgók neve utáni, pedig a szereplések számát mutatja.)

Bp. Honvéd (17)

Andrusch 30, Sallai 29, Nagy 26, Garaba 27, Kerepeczky 16, Sikesdi 28, Fitos 29, Détári 27, Bodonyi 26, Dajka 30, Kovács 27, Gyimesi 28, László II. 16, Tóth 6, Dózsa 10, Cseh 18, Fodor 7.

Gólszerzők: Détári 27, Dajka 10, Kovács 7, Bodonyi, Fitos 4—4, Garaba 3, Dózsa, Fodor 2—2, Nagy, Gyimesi, László II. 1—1, Nagy (DMVSC) öngól.

368 játékos a bajnoki pontokért

Pécsi MSC (23)

Bodnár 30, Kónya 27, Toma 30, Róth 19, Brezniczky dr. 29, Lutz 12, Túri 28, Bendes 11, Lőrincz 29, Pillinger 1, Mészáros 18, Lovász 25, Dárdai 10, Csoboth 10, Megyeri 24, Réfi 7, Czérna 23, Bérczy 17, Udvardi 9, Takács 4, Dobány 16, Márton 5, Tomka 2.

Gólszerzők: Túri 12, Lovász 8, Róth 6, Mészáros 5, Lőrincz, Brezniczky dr. 3—3, Megyeri, Bérczy 2—2, Kónya, Toma, Lutz, Réfi, Czérna, Udvardi, Dobány 1—1.

Rába ETO (27)

Mészáros 23, Csonka 27, Hlagyvik 23, Horváth 12, Preszeller 29, Hannich 27, Póczik 1, Rubold 27, Melis 27, Szentes 15, Hajszán 26, Szíjártó 16, Sarlós 15, Fischli 3, Rezi 22, Szabó 15, Weimper 5, Turbék 23, Somogyi 12, Rugovics 8, Kiss Zs. 2, Inczédy 2, Süle 2, Ulbert 7, Ördög 1, Menyhárt 11, Csikós 1.

Gólszerzők: Hannich 17, Melis 14, Szentes 9, Hajszán 6, Rubold 4, Szabó 2, Csonka, Preszeller, Turbék és Rugovics 1—1, Pintér és Rab (FTC), Mészöly (Vasas), Kovács E. (Újpest) öngól.

ZTE (20)

Balázs 29, Molnár 13, Csepregi 29, Szigeti 13, Péter 21, Sipos 28, Czigány 19, Galántai 30, Nagy I. 29, Gass 22, Páli 29, Pecsics 29, Kovács S. 6, Rózsa 15, Soós 25, Farkas 14, Nagy T. 18, Varga 18, Huszár és Vidos 1—1.

Gólszerzők: Nagy I. 14, Páli 10, Csepregi, Soós 5—5, Czigány, Galántai 3—3, Péter 2, Molnár, Gass, Rózsa, Farkas, Nagy T. 1—1, Rab (FTC) öngól.

FTC (24)

Zsiborás 30, Hámori 27, Pintér 27, Rab 13, Keller 14, Ebedli 19, Bánki 19, Takács 29, Jancsika 14, Zsinka 19, Kvaszta 27, Szántó 25, Fischer 14, Strausz 29, Dukon 1, Kincses 18, Palkovics 20, Zsivótzky 10, Simon 2, Pogány 1, Szabadi 4, Pölöskei 10, Répási 3, Batári 5.

Gólszerzők: Palkovics, Kvaszta 6—6, Pintér 5, Bánki 4, Szántó 4, Zsinka, Strausz 2—2, Ebedli, Takács, Kincses, Szabadi 1—1, Szabó K. (Csepel), Ottlakán (Békéscsaba) öngól.

Videoton (24)

Disztl P. 28, Csuhay 25, Disztl L. 28, Horváth 20, Végh 27, Kurucz 7, Csongrádi 23, Vadász 29, Kerekes 26, Szabó 15, Novath 27, Csucsánszky 17, Májer 29, Wittman 17, Gyenti 10, Vaszil 18, Borsányi 7, Faddi 1, Csrepka 2, Simon 13, Koszta 2, Sallói 4, Gömöri 4, Selyem 2.

Gólszerzők: Kerekes 6, Szabó 5, Vadász, Májer 3—3, Disztl L., Novath, Csucsánszky 2—2, Csongrádi, Simon 1—1.

MTK-VM (23)

Gáspár 26, Talapa 30, Tóth J. 27, Kovács 19, Turner 18, Kékesi 25, Fülöp 15, Szeibert 28, Turtóczky 25, Fodor 17, Boda 29, Horváth A. 14, Bognár 22, Katzenbach 25, Kajdy 8, Varga 25, Orovecz 3, Huszárik 5, Szalai 7, Oroszki 7, Balogh G. 1, Lőrincz 2, Petry 4.

Gólszerzők: Boda, Szeibert 13—13, Bognár, Fodor 4—4, Varga 3, Fülöp, Katzenbach 2—2, Kékesi, Turtóczky, Horváth A., Oroszki 1—1.

Tatabánya (22)

Dombai 8, Vincze J. 26, Lakatos 27, Szabó L. 28, Szalma 22, P. Nagy 16, Zircher 9, Hermann 25, Vincze I. 25, Kiprich 27, Plotár 28, Udvardi II. 11, Emmer 29, Takács 2, Simon 7, Tepszics 16, Schmidt 20, Nagy T. 3, Józsa 13, Barabás 10, Udvardi I. 11, Kiss I. 9.

Gólszerzők: Kiprich 13, Plotár 10, Vincze I. 6, Schmidt 2, Szabó L., Emmer, Simon 1—1.

Vasas (23)

Gulyás 6, Pecha 14, Híres 19, Balog 27, Csorba 17, Szíjjártó 27, Birinyi dr. 24, Rácz 26, Balogh A. 20, Borostyán 29, Nyúl 16, Zvara 13, Teodoru 21, Farkas 23, Izsó 15, Csík 10, Kakas 24, Mészöly 9, Váradi 6, Gubucz 7, Rixer 4, Kovács 10, Csima 7.

Gólszerzők: Borostyán 12, Nyúl 6, Teodoru 3, Szíjjártó, Balogh A., Gubucz, Rixer, Kovács, Izsó 2—2, Híres, Birinyi dr., Zvara és Farkas 1—1.

Haladás VSE (24)

Hegedűs 27, Horváth I. 30, Vörös Cs. 15, Vörös I. 18, Bognár 27, Pásztor 25, Nagy 28, Papp 29, Marton 18, Dan 20, Görög 25, Schrőter 13, Domján 29, Gere 2, Szalay 5, Topor 23, Pados 13, Gyurmánczy 9, Elekes 11, Mikos 5, Smeets 6, Szabó J. 2, Hegyi 1, Kutasi 3.

Gólszerzők: Nagy 10, Domján 6, Marton 4, Schrőter 3, Bognár, Görög, Pados 2—2, Horváth I., Papp, Topor, Gyurmánczy, Elekes 1—1.

Ú. Dózsa (27)

Szendrei 29, Szűcs 11, Herédi 27, Kozma 27, Szabó 27, Palkovics 4, Horváth 18, Rostás 27, Kiss 21, Dékány 26, Steidl S. 24, Kovács E. 23, Ambrus 14, Grósz 16, Schróth 21, Víg 14, Balogh Z. 10, Harasztia 6, Balogh I. 1, Haaz 4, Pfeffer 1, Kürtösi 9, Kardos 15, Szelmeczi 6, Kecskés 6, Szieben 1, Steidl Á. 1.

Gólszerzők: Rostás 6, Kiss 5, Steidl S. 4, Herédi, Dékány, Schróth, Ambrus 3—3, Kardos 2, Szűcs, Kovács E., Víg 1—1.

Békéscsaba (24)

Leboniczky 23, Vígh 15, Szabó II. 27, Varga 30, Fabulya 19, Királyvári 18, Pásztor 30, Takács J. 19, Steigerwald 25, Kanyári 27, Csanálosi 25, Ottlakán 26, Vágó 12, Fecsku 22, Újvári 7, Szekeres 28, Kanál 4, Adorján 13, Takács Z. 5, Szabó I. 7, Marik 2, Antal 1, Kelemen 1, Sulija 1.

Gólszerzők: Steigerwald 7, Szekeres 6, Csanálosi, Kanyári 4, Pásztor, Fecsku 3—3, Vígh, Királyvári 2—2, Varga, Fabulya, Ottlakán, Újvári 1—1.

Debrecen (24)

Mező 30, Paróczai 5, Nagy 25, Mohácsi 9, Kiss 15, Supka 14, Sándor 19, Szűcs 30, Benyó 29, Magyar Zs. 15, Magyar B. 20, Szabó J. 24, Bücs 14, Cseke 22, Duró 18, Varga 21, Mörtel 21, Szabó L. 8, Lakatos 2, Till 10, Zsúpos 11, Kurucz 10, Borsányi 7, Vancsa 1.

Gólszerzők: Benyó 8, Szabó J., Bücs, Mörtel 3—3, Kurucz 2, Szűcs, Varga, Zsúpos 1—1, Gulyás (Vasas) és Varga N. (Bp. Volán) öngól.

Siófok (22)

Kovács L. 24, Brettner 29, Pardavi 25, Olajos 24, Takács 15, Szajcz 27, Zsadányi 24, Jankovics 2, Handel 11, Horváth I. 29, Tieber 15, Boda 26, Horváth II. 8, Nagy M. 21, Bódi 19, Kiss 14, Marozsán 7, Onhausz 1, Virágh 19, Belényesi 4, Árky 11, Nagy T. 2.

Gólszerzők: Horváth I. 6, Tieber, Boda 4—4, Zsadányi, Árky 3—3, Szajcz, Jankovics 2—2, Handel, Bódi 1—1, Nagy (Csepel) és Vincze J. (Tatabánya) öngól.

Csepel (25)

Gelei 30, Kincses 29, Nagy 18, Szabó 30, Gálhidi 24, Krasnyánszky 19, Kelemen 23, Szebegyinszky 28, Pető 1, Kovács I. 12, Kovács F. 30, Umoh 7, Habos G. 1, Elekes 26, Vági 21, Ivanics 4, Budavári 2, Kénoszt 10, Stefanov 25, Pölcz 13, Birkás 12, Juhász G. 3, Zombori 6, Tömböly 1, Kuczmog 7.

Gólszerzők: Kovács F. 12, Szebegyinszky 6, Stefanov 5, Kelemen 2, Umoh, Kénoszt, Birkás 1—1.

Bp. Volán (26)

Kovács 9, Szabó 13, Hegedűs 29, Forintos 20, Huszár 30, Krómer 24, Seres 29, Hatvanger 28, Katona 29, Kiss F. 11, Vincze 9, Morgós 25, Kotul 15, Ketész 25, Varga N. 17, Kiss Z. 14, Farkas 4, Kóczián 3, Szepesi 4, Mészáros 2, Simon 12, Tóth 11, Jancsika 9, Oláh 2, Rosner 6, Varga D. 1.

Gólszerzők: Seres, Katona 6—6, Hatvanger, Kotul 5—5, Morgós 4, Forintos 2, Krómer, Simon 1—1.

A 16 NB I-es csapatban 368 játékos jutott szóhoz. Hatan (Tóth Honvéd—Volán, Jancsika FTC—Volán, Fodor MTK—Honvéd, Palkovics Újpest—FTC, Kurucz és Borsányi Videoton—DMVSC, Nagy T. TBSC—Siófok) két gárdában is pályára léptek. Kürtösi és Selyem is idény közben cserélt klubot, de ebben a bajnokságban régi egyesületében nem szerepelt.

PAPP GYŐZŐ

LABDARÚGÁS

A elmebajnoksága

Aki válaszol: EGRI JÁNOS

Kedves olvasóink, most a Labdarúgás elmebajnokságát olvashatják. A Labdarúgás elmebajnokságát olvashatják. A Labdarúgás elmebajnokságát olvashatják...

Szinte hallom, amint mondják: „Megbolondult, megbolondult ez az újságíró, hogy mindent kétszer mond, hogy mindent kétszer mond?

Nos, nem bolondultam meg, hiszen mindent háromszor mondok, mint ahogyan azt a Magyar Televízió elmebajnokságában hallottam.

Nem kertelek, nagyon megtetszett ez a játék, s most magam is megpróbálkozom vele, méghozzá játékvezetőként.

Ezúttal magát a „hóhért", Egri Jánost ültetem bele a Labdarúgás „villamosszékébe".

■ Stílszerűen én is azzal kezdem, amivel Ön szokta indítani a műsorát: milyen témakörből szeretne kérdéseket?

Megvillan a híres Egri-mosoly:

— Egri János és a sport. Ebből készültem.

■ Majd meglátjuk! A kérdéseket Kemény György újságíró állította össze az Ön számára. Szóljon, ha indulhatunk.

Beleegyező bólintás.

■ Mit tud Egri János sportmúltjáról?

— Az ötvenes évek végétől a hatvanas évek közepéig a Vörös Meteor színeiben jégkorongoztam. Közben háromszor nyertünk magyar bajnokságot, tizenhétszer játszottam a magyar válogatottban. Többnyire jobbszélsőként szerepeltem a „téli fociban". Amikor szegre akasztottam a korcsolyát, egy évig a Jégsport szövetségben tevékenykedtem.

■ Legemlékezetesebb mérkőzése?

— Egy Spartacus elleni rangadó. Nagy formában voltam, négy gólt rámoltam be a sparis kapus hálójába. Mérkőzés után odamentem a feleségemhez, aki végignézte a találkozót: „Na, milyen voltam?" — kérdeztem, várva a dicséretözönt. Az asszony csak annyit mondott: „János, hogy tudtad, azt a nagy helyzetet kihagyni!"

■ Mesterei?

— Az én időmben Kenderessy Balázs volt a legjobb játékos. Bár sohasem volt az edzőm, tőle lestem el a legtöbbet.

■ Milyen eredmény születne egy régi és egy mai válogatott összecsapásából?

— Nehéz eldönteni. Régen színesebb volt a játék, kiemelkedőbb játékosegyéniségek korcsolyáztak a jégen. A maiak gyorsabbak, keményebbek, erőszakosabbak. Nem furcsa, hogy ugyanezek a megállapítások jellemzőek a futballra is? Hiszen ki tudná megmondani, hogy az aranycsapat és a Mezey-legénység küzdelméből ki kerülne ki győztesen?

■ Melyik csapathoz húz a szíve?

— Nincs kedvenc klubom. Mindig a válogatottnak szurkolok.

■ Tévés munkája során mennyire volt hasznos, hogy hokisként megtanult ütközni?

— Komoly hasznát vettem a sportmúltamnak. Állóképességet, tűrőképességet sikerült szereznem. Akárcsak a jéghokiban, itt a tv-ben sem szabad megsértődni.

■ Miért nem lett egy volt sportember sportriporter?

— Ennek elsősorban személyi okai vannak. Más osztályon dolgozom, a sportosztály vezetője úgy gondolja, hogy saját munkatársaival kell megoldania a feladatokat. Pedig szívesen készíteném sportriportokat.

■ Sportolói és riporteri példaképe?

— Ha nem is példaképnek tekintem, de nagyon elismerem Faragó Tamást, Magyar Zoltánt, Bene Ferencet. Ami a riportereket illeti, azokat kedvelem, akik valóban érdeklődnek arról az emberről, akivel beszélnek. Azt a riporteri magatartást becsülöm, ha nem bírálják a sportolókat közvetítés közben, ha nem akarnak távolról megvalósíthatatlan taktikai utasításokat adni. Ezért alkalmaznak a BBC-ben régi bajnokokat, akik végigélték, saját bőrükön tapasztalták a felkészülést és versenyzést.

■ Jelenleg mit sportol?

— Három sportágat űzök: labdarúgást, teniszt és jégkorongozást. A focit az újságíró-válogatottban, ahol tavaly Európa legjobbjának bizonyultunk. Jobb oldali középpályásként sok SZÚR-on vettem részt. A jéghokizást az öregfiúk válogatottjában űzöm heti három alkalommal. Az új, igazi slágersportom a tenisz.

■ Úgy tudom, ez utóbbiban nagy sikert ért el...

— Tavaly az NSZK-ban, az újságíró-világbajnokságon az olasz Minazzi oldalán megnyertük a páros világbajnokságot. Ő nem tudott magyarul, én pedig olaszul. A tenisz közös nyelvén mégis jól megértettük egymást...

■ Mint gyakorló játékvezető, mit szól a kollégákhoz?

— Azokat tartom a legjobb játékvezetőknek, akik egykor maguk is sportoltak. Ezek ismerik a játék minden csínját-bínját, nem lehet megetetni őket rossz színészi produkcióval. Palotai Károly is mindig a feladata magaslatán állt.

■ Ki volt az első magyar profi hokis?

— Azt hiszem, hogy én: 1968-ban egy évre leszerződtetett a grenoble-i jégkorongcsapat.

■ Az elmebajnokság résztvevői gyakran választanak futball-témát?

— Sajnos nem. De a labdarúgó-világbajnokság megihlette az egyik versenyzőt, aki a VB-k történetéből adott számot a tudásáról.

■ Fontosnak tartja, hogy a sportoló művelt legyen?

— Bár lehet valaki bajnok négy elemivel is, a tudás azért tartást, önbizalmat ad.

■ Köszönöm. Ön kedves Egri János, valamennyi kérdésre hibátlanul megfelelt...

KEMÉNY GYÖRGY

TOVÁBBRA IS JANUS-ARCÚ

a területi bajnokság

Külön-külön mind fent, mind lent, viszonylag érdekes volt, és ezzel már sokmindent el is mondtunk az ötödik területi bajnokságról. Ezúttal a „felsőházban" az őszi idény után kisebb volt a tülekedés, illetve kevesebb csapat küzdött a bajnoki címért, mint a korábbi négy évben bármikor. Viszont kemény harc dúlt a csoportok közepén tanyázó 5—6 együttes, s még keményebb az alsóbb régiókban a kieséstől menekülő gárdák között. A csapatok állásából az is kitűnt, hogy a megyékből érkezett újoncok legtöbbje, mielőtt megméretett volna, máris elbukott! Az ok? Természetesen a megyei bajnokságok gyengesége. Így van ez a területi bajnokságok kezdetétől. 1981—82-ben a 19 megyei, valamint a BLSZ-bajnok tíz párban osztályozót játszott, s csak a tíz győztes maradt állva. Közülük a Békési SE, a Szegedi VSE, a Soproni Postás, a Püspökladány, a Mátészalka, a Sárvár és a Nagyatád még a most befejezett ötödik területi bajnokságban is együtt volt. A következő évben (82—83) már mindegyik megyei és BLSZ-bajnok feljutott, s az addigi kiesési arány azonnal megváltozott, aránytalanul több újonc esett ki a feljutottak közül.

Ha egy újoncnak az első évben sikerül a magasabb osztályban megkapaszkodnia, akkor — az esetek többségében, legalábbis egy ideig — a folytatással sincs baj. A siker titka? Titok nincs, de a jó szereplésnek kétségtelenül sok összetevője van. Jó vagy rossz szereplésükkel kellemes vagy kellemetlen csalódást (meglepetést) okozott csapatok már az első négy területi bajnokságban is szép számmal akadtak, s így volt ez a most végetért ötödik bajnokságban is. Ki gondolta volna például, hogy a Rákosmenti TK, amely tavaly még 22. sz. Volán néven szerepelt az NB II-ben, a harmadik vonal második(!) leggyengébb csapataként érkezik pár hét múlva a sportág negyedik vonalába (BLSZ). A most végetért 85—86-os bajnokság 24 újonca közül 19 a megyékből, 3 (Ózd, Tapolca, 22. sz. Volán) az NB II-ből és 2 (ESMTK, H. Köteles SE) a BLSZ-ből került oda. Így a szokásos száz helyett százegyen küzdöttek a területi bajnokságban. A megyei újoncok közül sikeresen — kevesen!

A Szolnoki Vegyiművek gárdája például mindössze 4 pontot gyűjtött a lehetséges 60-ból, adott góljainak majdnem tízszeresét kapta vissza. A most kiesett 21 csapat közül több mint egy tucat megyei újonc volt. Az előbb már említett Rákosmenti TK elődje, a 81—82-es NB II Közép-csoportjában a bajnok MTK-VM és a 3. Dorog között a 2. helyen végzett, aztán két éven át az egycsoportos NB II-ben 9. volt, most pedig a területi mezőnyből is lejjebb csúszott. És még egy emlék a 22. sz. Volánról, amely pár éve az MNK-ban a Videotont is elbúcsúztatta... Az újoncok legtöbbjével sok a probléma. Dehát olyan erős volna a területi bajnokság? Szó sincs róla... Olyan gyenge a megyei mezőny! Pontosabban: a megyékben éppúgy, mint a területi csoportokban, a mezőny első felében vannak az osztálytól megkívánt (elvárt) játékerejű együttesek, a többség azonban meg sem közelíti azt a színvonalat, amely elvárható volna a sportág harmadik, illetve negyedik vonalában küzdő csapatoktól.

Nagyobb meglepetés az, hogy az ország nyolcadik legnagyobb városának, a majdnem százezres lélekszámú Kecskemétnek a labdarúgását ma is két területi csapat reprezentálja... Szinte hihetetlen, hogy ott, ahol valamikor két olyan csapat küzdött, mint a két lila-fehér kecskeméti gárda, ne lehessen összehozni (kialakítani, szervezni) egy NB II-es csapatot. Az öt kiemelt felső fokú központ (Debrecen, Győr, Miskolc, Pécs, Szeged és a hét felső fokú központ közül ötben (Békéscsaba, Nyíregyháza, Székesfehérvár, Szolnok, Szombathely) NB I-es vagy NB II-es (esetleg mindkét osztálybeli) mérkőzéseket láthatnak a város lakói. És még a harmadik kategória 11 városában (Baja, Dunaújváros, Eger, Hódmezővásárhely, Nagykanizsa, Salgótarján, Sopron, Szekszárd, Tatabánya, Veszprém, Zalaegerszeg) is ez a helyzet. Hiányzik a sorból a II. kategóriájú Kaposvár és Kecskemét csapata, ami már csak azért is furcsa, mert a somogyi megyeszékhelynek pl. a felszabadulás előtt és után is volt I. osztályú csapata.

Kecskemét? NB I-es csapata sohasem volt! Pedig vezetőinek, szurkolóinak régóta vágya, hogy — ha csak egy évig is — az élvonalban küzdjön akármelyik lila-fehér (mindkettőnek ez a színe) együttes. Így volt ez már a 30-as évek elején is, amikor olyan kitűnő játékosok futballoztak az alföldi városban, mint Rozsnyai, Návai és Korányi III (a legkisebb „Króni", aki később sokszoros francia válogatott lett). Nemegyszer közel is került a KAC (K. Dózsa, KSC) vagy a KTE a magasabb osztály kapujához, de valami mindig közbejött... A K. Dózsa főleg testvércsapatával, az Egri Dózsával vívott nagy harcot az NB I-ért, de az egriek erősebbnek (szerencsésebbnek) bizonyultak. 1965 novemberében Kecskeméten közel 3000 néző előtt (legalább ezer hevesi szurkoló volt) 2-1 arányban nyert az Eger, s ez az egriek számára akkor az NB I B-t jelentette. Három évvel később az NB I B-ben találkozott a két gárda. Tavasszal Egerben 7000 néző előtt 2-2 volt az eredmény. Az őszi visszavágó Kecskeméten 10 000(!) néző előtt került sorra. Egerből két külön vonaton(!) mintegy kétezer szurkoló kísérte el kedvenceit. Két kapushiba után az Eger már 2-0-ra vezetett, végül is drámai küzdelemben 2-1-re nyert. A K. Dózsáról annakidején sokszor állították, hogy játékosai nem akartak az NB I-be jutni. Gyakran volt úgy, hogy a lila-fehérek egyik pillanatról a másikra összeroppantak és sorra jöttek a vereségek. Sokak szerint viszont inkább az volt a baj, hogy tavasszal még futotta az alapozáson szerzett erőből, nyáron azonban, mivel az újabb erőgyűjtés hiányzott, az együttes néhány tagja (rendszerint a legjobbak) sűrűn kimaradozott. Ilyenkor még a kedvező sorsolás sem segített. A 70-es évek közepétől az NB II, majd az NB III következett, sőt a KTE több éven át a megyei levegőt is „megízlelte". 81 és 84 között három éven át a KSC az NB II-ben próbálkozott, de utána már mindkét együttes számára a területi bajnokság következett. Itt a KTE zárta tavaly a legsikeresebb évet hiszen a Körös-csoportban a Délép SC mögött, két ponttal lemaradva a 2. helyen végzett, s a KSC csak 4. lett. Az alföldi nagyvárosban a két csapat 75 éve játszotta az első rangadót... Most, megalakulásának 75. évét ünnepli a KTE. Az egyesület sokmindent tett annak érdekében, hogy a futballcsapat a magasabb osztályba kezdjen. Nem sikerült!.. A Széktói stadionban még mindig harmadik vonalban küzdő csapatok ünnepelnek majd!

Tíz éve, az akkori 4 csoportos, 78 csapatos NB II (és az akkori egész Nem

zeti Bajnokság) első bajnoka (megelőzve többek között a Vác, a Bakony Vegyész, a Motim TE, a Bauxitbányász SE, a Sabaria SE gárdáját) a Fűzfő volt. Az akkor kiesés ellen küzdő Pét volt az utolsó előtti fordulóban ellenfele, s a pétiek nagyon „bíztak" a fűzfőiekben. Ők azonban nem ismertek „kegyelmet" és 5-0-ra legyőzték a pétieket. Most, 10 év után törleszkett a Pét. A pontokra ezúttal a fűzfőieknek lett volna nagy szükségük... A pétiek visszaadták a kartozást, 4-0-lal küldték haza a szomszédot. Négy év alatt sok minden megváltozott a fűzfői zöld-feheréreknél. 81—82-ben még bajnokságot nyert a FAK, most pedig az utolsóelőtti (17.) helyen végzett és óriási meglepetésre — kiesett!

Az öt Csongrád megyei csapatnak sem hozott sok jót az 1985—86. évi területi bajnokság. Szinte végig a gödör szélén csúszkáltak, a kiesés ellen harcoltak. Ami azért is meglepő, mert két nagy múltú szegedi csapat mellett a Makó, a Szentes, no meg a „megerősített" Tápé is itt szerepelt. Náluk gyengébben csak a Fejér megyei labdarúgás vizsgázott a területi küzdelmekben. Ott, ahol az élvonalban a Videoton, az NB II-ben a Dunaújváros képviselte a megyét, nagy meglepetésre a harmadik vonalban is csak egy csapat (H. Toldi SE) küzdött... Az is kiesett! A Székesfehérvári MÁV Előrében jövőre talán már jobban lehet majd bízni.

Ragyogó őszi szereplés után sikertelen tavasz következett a H. Köteles SE-ben, de még így is a legjobb a teljesítménye a nyolc területi honvédcsapat között. Tavaly, bár a MLSZ az I. o. bajnokságot megnyerte, nem osztották be a területi mezőnybe. Amikor a nehézségek megoldódtak, akkor már a mögötte végzett ESMTK-t sorolták be, kiérdemelt helyét azonban a H. Köteles SE is elfoglalhatta. S így nem volt rá méltatlan, azt hamar bebizonyította. Amíg idegekkel bírta, győzelmet győzelemre halmozott a piros-fehér gárda. Az első pontot a 9. mérkőzésen a Salgótarjáni Üvegyár ellen vesztette el, de az első helyét (az Ózdi Kohásszal szemben) csak november 5-én, a 11. mérkőzés után kellett feladnia. Rákos János edző együttesének tavaszi idénye már nem sikerült. Elsősorban azért, mert támadói a százszázalékos helyzetek tömegét hagyták ki. Amíg az őszi első tíz mérkőzésen 30-6 gólkülönbséggel 19 pontot gyűjtöttek, addig a tavaszi első tízen 9-7-es gólkülönbséggel 9 pontot szereztek. De végül is érmes helyen végeztek...

Többet, jobbat kaptak-e a szurkolók a réginél a területi bajnoksággal? Részben igen, részben nem. De különben is: miért éppen a harmadik vonalban keresnénk az osztálytól, illetve a csapatoktól elvárt érdekes, színvonalas mérkőzéseket, amikor az NB I és az NB II csapatai, játékosai sem jeleskedtek! És hogyan várható általános javulás ott, ahol — ugyanabban az osztályban — minden téren jelentős a különbség az élcsoport és az „alsóház" együttesei között. Nemcsak tudásban, hanem minden másban... Tehetőségben, lehetőségben! Csak néhány példa a fentiek igazolására. Egészen másként készülnek (készültek) év közben azok a csapatok, amelyek a bajnoki címért harcoltak, másként azok, amelyeknek vezetői, játékosai már előre tudták, hogy a legfontosabb feladatuk a bentmaradás. Szép számmal akadtak csapatok, amelyek NB II-es szinten készültek: így edztek ősszel is, télen is, tavasszal is, másként azok, amelyeknek ilyen felkészülésre nem volt lehetőségük. Itt aztán beszélhetnénk a heti ötszöri, sőt ennél több edzésről, tehát a munkaidő-kedvezményről stb.... Egész pontosan...

Csak példaként említjük meg: a Miske az 1984—85-ös bajnokságban ősszel a Körös-csoport élén végzett. A község lakóinak a száma alig két és fél ezer. Elképzelhető volna, hogy ha a csapat az osztályozót megnyeri, az NB II-ben indulhatott volna? De úgy gondoljuk, ezt a kérdést még legalább 40—50 (ha nem több) csapattal kapcsolatban fel lehetne tenni!

Annak idején már egy fél év után sokan agyba-főbe dicsérték a területi bajnokságot. Most is azt mondjuk, amit akkor: ügyes „találmány", de öt év után is van benne bőven javítani való.

NAGY JÓZSEF

Hová tart Rueda?

A Grasshoppers középhátvédjének, a 23 éves Martus Ruedának teljesítményét jobbára csak a neves svájci együttes hívei tartották számon a legutóbbi időkig. Talán pontosabban addig, míg az Espanol Barcelona edzője, a furcsanevű Xabier Azkargorta hírét nem vette, egyben időt és fáradságot sem kímélve megtekintette a Grasshopers—Lausanne mérkőzést. Az első benyomások igen pozitívnak bizonyultak, ezért a meccs után rögvest fölkereste Rueda szüleit! Arról nem szól a fáma, hogy ez a beszélgetés milyen eredménnyel zárult, azonban tény, hogy másnap a játékos így nyilatkozott: „1987-ig köt a szerződésem a Grasshoppershoz, addig nincs szándékunk megválni egymástól. Az igaz, hogy spanyol származású vagyok, de én már Svájcban születtem és Spanyolországban eddig csupán néhányszor a szabadságomat töltöttem!"

Ezzel együtt — ahogyan mondani szokás — nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja... Néhány nap múltán az újságíróknak Rueda már valami mást mondott: „Ha a Barcelona szót hallom, természetesen az FC Barcelonára gondolok. Egyébként tudomásom szerint ott valamennyi védőjátékos már elmúlt harminc éves." A kétértelmű — vagy talán teljesen egyértelmű — megnyilatkozás megmozgatta sokak fantáziáját. S ehhez még egy adalék — Rueda egyik rokona, aki véletlenül (?) a Real Madrid vezetőségének tagja, próbajátékra hívta meg a középhátvédet.

Jogos hát a kérdés: marad-e Svájcban, vagy még inkább: hová tart Rueda?

Vihar Rómában

Rómában jártam közvetlenül néhány nappal az olasz labdarúgóbajnokság befejezése után. A piros-sárgák többszázezres szurkolótábora akkor még mindig nem tért magához az utolsó forduló okozta sokkolásból. Az elkeseredés érthető volt, hiszen sziszifuszi erőfeszítéssel utolérte a csapat a már biztos bajnoknak tekintett Juventust és hátralévő két ellenfele nem jelenthetett komoly akadályt. Főleg a már kiesett Lecce, amellyel ráadásul még otthonában játszott az AS Roma. S mit hoz a sors? Viszonylag sima, 3:2 arányú Lecce-sikert! Így aztán a Juve megőrizte első helyét...

Az olasz temperamentumra jellemző hevességgel tört ki a vihar, a vádaskodások tömege bolygatta fel a közhangulatot, a játékosok szinte ki sem mertek menni az utcára. Hiába hivatkoztak arra a szakvezetők, hogy idegileg fáradt el a csapat a Juventus pontról pontra történő megközelítésében, a már-már diadalittas AS Róma-szurkolók ezt az érvet kereken visszautasították. „Az nem lehet, — hangsúlyozta az egyik vezérszurkoló — hogy éppen a végső két fordulóban mond csődöt az együttes. Biztosan a játékosok már nyeregben érezték magukat és a vezetők ez ellen nem tettek semmit!"

Jennings gondja

Pat Jennings, az észak-ír labdarúgó-válogatott kapusa 41 éves. A nagy nemzetközi hírnévnek örvendő cerberus csak a világbajnokság befejezése után dönti el, hogy szögre akasztja-e felszerelését vagy tovább őrzi a hálót. A visszavonulás már nem egyszer megfordult a fejében, de mindig akadtak olyanok, akiknek sikerült őt a folytatásra rábeszélniük.

A kiváló kapus nem kis dilemma előtt áll: „Ha jól szerepelünk a világbajnokságon és nekem is megy a védés, akkor a legszebb emlékekkel búcsúzhatom a zöld gyeptől. Igen ám, de joggal vetődik fel, hogy ez esetben erőm teljében miért nem folytatom tovább? Ha meg leszereplünk, s én sem brilliroztam, akkor pedig meg kellene mutatnom, hogy érek még valamit, nem fejezhetem be dicstelenül a labdarúgó-pályafutásomat!"

Igaz, ami igaz, nehéz a döntés.

FÉNYEK és árnyak

VIDÉKI TÖBBSÉG

Leszámítva azt a rövid szakaszt, amikor a Nagyváradi AC a magyar bajnokságban játszott, s azt pompás teljesítménnyel meg is nyerte, a felszabadulás előtti korszakban más vidéki csapat egyszer sem állhatott fel a bajnoki dobogó legfelső fokára.

Sokáig nem változott a helyzet ebből a szempontból 1945 után sem mindaddig, amíg a Győri ETO meg nem irigyelte azokat a bajnoki aranyakat, amit korábban csak a BTC, majd amikor a hőskor e kiválósága letűnt a magyar futball egéről, aztán az FTC, az MTK, az Újpest, a Csepel, a Vasas labdarúgóinak a nyakába akasztottak.

Ha a NAC vendégszereplését csak a háborús évek egyik intermezzójának tekintjük, elmondhatjuk, tulajdonképpen a győriek voltak azok, akik megtörték a fővárosiak privilégiumát. S most már senki nem csodálkozik azon, hogy a dobogós helyekért folyt küzdelemben –elsősorban természetesen a Bp. Honvéd kiemelkedő esélyét leszámítva – a vidékieké volt ebben az évben a vezető szerep. A Pécsi MSC, a Rába ETO, a Zalaegerszeg vívta meg nagy csatáját olyan körülmények között, amikor a volt rekorder aranyérmesek, mint az FTC, az MTK, az Újpest, a Vasas, a Csepel a bajnoki év egy-egy szakaszában nem annyira a dobogóra, mint arra figyelt, hogy van-e még mögötte valaki, akit meg lehet előzni a táblázaton.

A felsorolt volt bajnokok közül egyik sem mondhatja, hogy balszerencse kísérte útját az elsőtől az utolsó fordulóig, mert a tények bizonyítják, hogy a vidékiek három legjobbja, akik a Bp. Honvéd mögött egymást követték a bajnoki táblázaton, ebben az esztendőben szinte mindenben túltett rajtuk. Sem a Pécs, sem a Rába ETO, sem a ZTE idei életében nem voltak olyanszerű zuhanások, mint amiben az FTC-nek, az MTK-VM-nek, az Újpestnek vagy a Vasasnak része volt, nem is beszélve a Csepelről, amely szinte kibérelte a sereghajtó helyét.

Azt hiszem, ennek a bajnoki évnek – amelyben a bajnok kispestiek azt is megengedhették maguknak, hogy néhány fordulóban lazítsanak minden különösebb következmény nélkül – az volt talán a legörvendetesebb jelensége, hogy a Rába ETO több éves ragyogó sikere után – kétszer arany, kétszer ezüst, most pedig bronz – immár nem volt képes fővárosi csapat beékelődni a három legjobb vidéki közé.

A főváros-centrikusság, amelynek a második vonalban, az NB II-ben már évek hosszú sora óta nyoma sincs, most már az első vonalban is szűnőben van: a Bp. Volán és a Csepel kiesése miatt a létszám a következő évben már 11:5 a vidékiek javára, mert az NB II-ből is két vidéki együttes jön fel.

Azt hiszem, ennek többen örülnek, mint bánják. Az FTC húszezer körüli, tántoríthatatlan hívét leszámítva, ugyanis egy-négyezer körül mozgott azoknak a száma, akik fordulónként kötelességüknek tartották végignézni a kétmilliós Budapesten csapataik vergődését a XIII. VB esztendejében.

Amikor a tátongó fővárosi lelátókon oly sokszor felsüvöltött a kritika fütytye, jó néhányszor önkéntelenül is arra kellett gondolnom, hogy ez nemcsak a pesti csapatoknak szólt – hiszen a küzdőszellemük átlagon felül mutatkozott meg –, hanem annak a vezetésnek is, amely csak ilyen képességű együtteseket tudott összeverbuválni saját nevelésből, illetve borsos árakért könnyelműen, meggondolatlanul, indokolatlanul megvásárolt idegenbeli játékosokból...

A FÁY UTCAI VIRÁGOSKERT

Nemrégiben képes riportot közölt a Labdarúgás az FTC-ben folyó utánpótlás-nevelésről, azokról a lelkes szakemberekről, akik szívesen foglalkoznak a fiatalokkal, s azokról a gyerekekről, akik imádják a futballt.

Most, hogy útba ejtettem a Vasasok angyalföldi fellegvárát, amikor a hatszoros bajnokcsapat az év folyamán több fordulón keresztül közelébb állt a kiesési zónához, mint a dobogóhoz, arra kellett gondolnom, hogy talán nem is kell végleg elsiratni a régi dicsőséget.

Ahogyan ugyanis az a vagy harminc 10–11 éves gyerkőc kirohant hétfőn koradélután az edzőpályára, ahogyan ugrándozott, hajladozott, futkározott, passzolgatott, dekázgatott, fejelgetett, lövöldözött és két kapura játszadozott, úgy éreztem magam, mintha egy tavaszi virágoskertben járnék, ahova éppen elvetették nemrégiben a tarka virágok magvait, s egyesek már bimbózni is kezdenének.

Ahogyan Laci bácsi, a gondos kertész ott hajladozott az apróságok között, azt a látszatot keltette, mintha gyomlálgatna ebben a kertben, mert az az igazság, hogy amíg a bimbók kipattannak, s ezerszínűvé varázsolják a környezetet, addig a kertésznek rengeteg a teendője.

Úgy vélem, egyszer csak eljön majd a virágzás időszaka. Laci bácsi, akinek a sok esztendős munkában már őszbe csavarodott a megritkult hajkoronája, ezekkel a srácokkal sem hiába foglalkozik. Azt tapasztaltam ugyanis, hogy ezek a gyerekek igyekeznek minden tanácsot megfogadni. Ilyeneket pedig gyakran kapnak, mert az edző minden hibát észrevesz, s azonnal meg is mondja, hogyan kell azt kijavítani. És szinte meghat az az igyekezet, ahogyan ezek a 10–11 évesek, azokkal a pipaszárakkal mindent elkövetnek, hogy valamit magukba szívjanak a focitudományból.

Amikor pedig a kétkapuzásra került sor, Laci bácsi alakja kimagaslott a mezőnyből – mert ő is beállt a mérkőzők közé. Hol ide, hol oda, úgy avatkozott be a kicsik dolgába, hogy ha percekre eltolódott a játék a pálya egyik-másik területére, az ellenkező irányba ívelte a labdát, hogy az átmenetileg munkanélkülivé váltak is bekapcsolódhassanak a küzdelembe. Így aztán soha nem billent fel a pálya...

Így gyönyörködve a rohangáló alakokban, a lobogó üstökökben, lelki szemeim előtt megjelentek e fiúk elődei: a Farkas Jancsik, az Ihász Kálmánok, a Mészöly Kálmánok, a Sárosi Lacik, a Berendi Palik, a Bundzsák Dezsők és a többiek, még az Illovszky Rudik is...

S ha egy-egy egészen pompás cselt, egy-egy jó fejest, egy-egy jó labdalevételt, egy-egy szabályos becsúszást, egy-egy kitűnő szabadrúgást, egy-egy ravasz testcselt, egy-egy pontos kiugratást láttam – mindegyikből akadt jócskán az ötven perc alatt –, elragadtatásomban már nemcsak a „virágoskert" üde és nagyon tarka színeit véltem felfedezni, hanem szinte már enyhe illatokat is éreztem...

Ezért mondom, hogy még a megpróbáltatások éveiben sem siratni kell a ködbe merült régi dicsőséget – a sportban egyszer fent, másszor lent a kerék –, hanem úgy kell dolgozni a sikerek visszahozásáért, mint az Oroszi Laci bácsi teszi, és ahogyan a gyerekek gyakorolják és tanulják szívvel-lélekkel a gömbölyű labda mélységes szeretetének varázslatában...

Nem mondom én egy szóval sem, hogy ebből a harmincból harminc kiváló játékos válik majd az évek során, de az kizárt dolog, hogy ne kerüljön ki közülük egy csokorra való...

S ha hat-hét év múlva csak kettőthármat ismerek fel majd közülük valamelyik NB I-es rangadón, akkor nagyon boldog leszek: azért is, hogy újra gyarapodott a magyar élvonal, meg azért is, hogy ezt újra megérhettem...

VENNI VAGY – NEM VENNI

Ebben az évben, amikor a futball széles világában minden szem Mexikóra tekintett májusban és júniusban, az előkészületek befejezésének, majd a nagy találkozóknak szakaszában, bizonyos értelemben háttérbe szorultak a rendes évi egyéb tennivalók.

Persze, ezeket az idén is el kell végezni, s el is végzik majd júliusban, amikor már véget értek a világméretű szurkolás, az örömök, illetőleg a szomorkodás másfél órái.

Utalok ezekben a sorokban az új edzői szerződések végleges aláírásának, a régiektől való megválásának pillanataira – mindkét ügy lebonyolításában már megfelelő gyakorlatot szereztek az illetékes vezetők, akik sokkal ritkábban változnak mint az edzők –; aztán gondolok azoknak a tárgyalásoknak a befejezésére, amelyeknek végső aktusaként új környezetbe kerülnek azok a labdarúgók, akiket a jó (?) szemű játékosnézők vagy szakemberek már korábban kinézték és sikerült megegyezniük.

A nemzetközi piac 1986-ban bizonyára érdekesebb és mozgalmasabb lesz a megszokottnál, hiszen a VB – amellett, hogy kiemelkedő ünnepe a sportnak – ugyanakkor óriási vásár is, ahol szinte csak jó minőségű és kelendő portéka kerül terítékre. Ma még senki nem tudja, hogy kiért mennyit fizetnek majd a „kiváló áruk fórumán", csak annyi bizonyos, hogy dollárban számítva is milliókról lesz szó.

A hazai piac persze a nemzetközinél jóval szerényebb lesz, de a tavalyinál jóval mozgalmasabbnak ígérkezik. Két okból is. Egyrészt azért, mert jó néhány egyesületünknek a külföldre távozók helyett, lehetőleg egyenértékű labdarúgókkal kell betölteniök az elárvuló posztokat, másrészt pedig megint másoknak új fiúkkal szükséges pótolniok azoknak a helyét, akiket szélnek kell ereszteniök, mert bebizonyosodott, hogy nem ütik meg az NB I-ben megkívánt minimális mértéket. Vagyis – hogy még világosabban fogalmazzak – tucatnál több olyan futballistáért dobtak ki az utóbbi két-három évben milliókat, akik még az NB II-ben is legfeljebb csak kispadosak lehetnének. Emiatt aztán nagy a lótás-futás a hazai játékospiacon, ahol alig akad megvételre érdemes portéka. Az a helyzet ugyanis, hogy akit érdemes volna megszerezni, az semmi pénzért nem eladó...

És hadd tegyem hozzá: akiknek legnagyobb szükségük lenne játékosra, azoknak még pénzük sincsen. Miből is lenne, hiszen a hazai mérkőzések néhány ezret kitevő tavaszi közönségétől alig csordogált a kasszákba valamicske bevétel.

Ilyen körülmények között egyre gyakrabban gondolok arra, hogy az ezüstérmes pécsiek nem sokat költöttek vásárlásokra az utóbbi években. Ők inkább az olyanszerű, komoly nevelőre hagyatkoztak, mint Garamira, aki a saját nevelésű gyerekekkel biztosan gyalogolt fel a bajnoki dobogóra. Igaz, erre a nagy menetelésre ráment néhány esztendő, de olcsóbb és szimpatikusabb volt, mint azoknak a törekvése, akik a meggondolt, tervszerű szakmai munka helyett, minden esztendő hasonló időszakában szüntelenül és eredménytelenül szaladgálnak új játékosok után néhány hónapon át.

Nem hiszem, hogy az idén – az üres kasszák korszakában – ez a lótás-futás eredményes lesz. Inkább a pécsi példát kellene követni, hiszen ma már abban a kellemes helyzetben van az élvonal, hogy a feltünedező tehetségek kibontakoztatására ott várja a fiatalokat a junior bajnokság, amit nehéz szülés eredményeképpen azért hoztak a világra, hogy meggyorsítsák az utánpótlást...

KETTŐS ÜNNEP: KISZ KONGRESSZUS ÉS MEXIKÓ

A magyar ifjúság legjobbjai abban az időben gyűltek össze a KISZ XI. kongresszusára – hogy megtárgyaljanak minden olyan kérdést, amely fiatalok jelenére, jövőjére, s ezen keresztül a szocializmust építő hazára meghatározó jelentőséggel bír –, amikor a világ fiatalságának jelentős hányada Mexikóra tekint.

Ez természetes, hiszen az ifjúság és a sport – benne a labdarúgás – olyan fogalmak, amelyek a társadalom fejlődésének során elválaszthatatlanul összekapcsolódtak, s az életnek olyan elidegeníthetetlen részeivé váltak – sok egyéb tényezővel együtt –, amelyek nélkül a ma, de még inkább a közeli és a távolabbi idő embere nem is létezhetne.

A sport és testnevelés ügye tehát nem véletlenül, hanem törvényszerűen volt jelen ezen a kongresszuson. Mert ez a mozgalom a fiatalság nagyszerű ideáljainak, szükségleteinek, megvalósításra váró terveinek sorában – az életbe való kiindulás, a munkában történő érvényesülés, a továbbképzés lehetőségeinek teljes kibontakoztatása, a családalapítás, a lakásszerzés, és sorolhatnám tovább a boldog élet feltételeit egészen a szocialista demokrácia teljes kivirágzásáig – az élet teljességének egyik összetevője, s közöttük még csak fontossági sorrendet sem lehet megállapítani. Nem pedig azért, mert a sport és testnevelés, amelyet a helyesen nevelt fiatal már egészen zsenge korban tesz magáévá – ha a társadalom ehhez a feltételeket biztosítja (erről sok szó esett a kongresszuson) –, az embert élete végéig elkíséri.

Az egészben csupán egy a véletlen: az, hogy a kongresszus Mexikó rajtja előtt kezdte meg és fejezte be tanácskozásait.

Azok a napok, amikor fiatalságunk küldöttei sokat tettek azért, hogy a legjobb utat jelöljék ki a KISZ megújulása felé, egyúttal a sport ünnepnapjait is jelentették. Ekkor érkeztek a hírek magyar versenyzők Európa-bajnoki aranyérmeiről; kajakozók-kenuzók szovjetunióbeli győzelmeiről az európai élmezőnyt jelentő versenyben; sakkozónőink pompás helytállásáról az Ifjúsági Európa-bajnokság küzdelmeiben; s néhány ifjúsági és serdülő futballcsapatunk külföldi tornagyőzelmeiről. Ezeket a kiemelkedő sikereket úgy is tekinthettük, mint a fiatalok üzenetét – a fiatalok „parlamentjéhez"...

Az, hogy Omar Khalifa a Sport Aid keretében a kongresszus óráiban érkezett Budapestre a fáklyalánggal, ugyancsak nem véletlen: mert azok az emberek, illetőleg azok a szervezetek és alakulatok, akik vagy amelyek a népek boldogulását, egymásra találásának, egymás támogatásának ügyét – röviden: a békét szolgálják valamilyen módon, bármikor is érkeznek, KISZ-kongresszus idején, avagy bármely hétköznapon, a magyar ifjúságban mindig megértő, segítő partnerre találnak. Ez a kongresszus is azt bizonyította, ha most az útkeresés, a változtatás problémái kerültek is többek között napirendre, egy dolog nem változott: az, hogy a KISZ ezután is a boldog és békés életre neveli a fiatalságot.

Ezekben a napokban tehát a magyar fiataloknak volt okuk az örömre.

Örülhettek, hogy a maguk választotta delegátusok a kongresszuson jó munkát végeztek a jövő megalapozásában; s örülhettek, hogy a KISZ-esek egy csoportja: a magyar labdarúgó-válogatottak kivívták a maguk számára azt a jogot, hogy megmérkőzzenek a világ legjobbjaival... Hogy ez utóbbi mennyire sikerült, azt – mikor e sorokat papírra vetem – még nem tudom. De abból az örömből, amit a 24-es döntőbe jutás okozott, nehéz valamit visszavenni...

T. E.

A mexikói VB — valljuk be — háttérbe szorította egy kissé a bajnokságot majdnem minden országban. Ez vonatkozik talán még a kupaküzdelmekre is. Az érdeklődés, a figyelem elsődlegesen a világbajnokságra irányult, a felkészülésre, az erők felmérésére, meg természetesen a találgatásokra és a jóslatokra. Hiába, a VB a labdarúgás olimpiája, minden más eltörpül mellette. Bármelyik ország csapatai és szurkolói odaadnák az összes trófeát egy világbajnoki aranyért, vagy akárcsak jó helyezésért.

Pedig a nagy esemény „árnyékában" ugyancsak drámai küzdelem folyt a bajnokságokban és kupákban s ezt még a VB szempontjából sem szabad leértékelni. Márcsak azért sem, mert jobbára e versengés alapján alakultak ki a válogatottak 22-es keretei. No és ami legalább ennyire fontos: a labdarúgás Mexikó után is folytatódik, nem közömbös, hogy mely bajnokcsapatok és helyezettek vesznek részt például az ősszel kezdődő kupaküzdelmekben.

Itt most öt nyugat-európai futballnagyhatalom bajnokságát idézzük fel. Olyanokét, amelyek meghatározó szerepet játszottak — és ez nyilván a jövőre is vonatkozik —, az európai labdarúgásban.

„Mellbedobással" -- Bayern

A talán legizgalmasabbal, az NSZK bajnokságával kezdjük. Nem véletlenül kölcsönöztük az atlétikából a hasonlatot.

Ráadásul közvetlenül a bajnokság után a kupát is megnyerték. A döntőben 5:2 arányban verték a VfB Stuttgartot. A stuttgartiak mégsem bánkódnak, hiszen a Bayern a BEK-ben indul, s ők kerülnek a helyükbe. Hálából is, mert végső soron nekik köszönhetik a bajnokságot.

A Werder Bremen állt majdnem az egész őszi és tavaszi idényen át az első helyen, nyomában a bajorok és a Mönchengladbach. A két utóbbi csak egyszer-egyszer tudta felváltani. A brémaiak sikerét növelte, hogy az egész tavaszi idényt a sérült *Rudi Völler*, a tavalyi gólkirály nélkül játszották végig, de a 36 éves Burgsmüller kitűnően helyettesítette.

És elkövetkezett az utolsó forduló, kétpontos brémai előnnyel. Ha csak döntetlent játszanak Stuttgartban, ők a bajnokok. A Bayern viszont a Mönchengladbachot fogadta. Föltétlenül győznie kellett — s a Brémának veszítenie —, hogy elsők legyenek, jobb gólaránnyal.

És a (futball)csoda bekövetkezett! A Bayern 6:0-ra nyert, a brémaiak pedig 1:2-re „végeztek" — s véreztek el — Stuttgartban!

De olvassuk a beszámolót:

„A Bayern játékosai félpercenként hagyták ott a meccset, és a partvonalhoz futkostak rádiót hallgatni. A partbíró, a játékvezető küldözgette őket vissza, hiszen még negyedóra hátra volt a saját mérkőzésükből. Stuttgartban valamivel előbb fejezték be a játékot, s ekkor már nem lehetett a kitörő örömnek ellenállni. *Udo Lattek* edző a partvonalhoz rohant, indiántáncot járt. A kis *Rummenigge* a földre vetette magát, ott ünnepelt. *Wohlfahrt, Matthäus, Augenthaler* egy kupacban hemperegtek, *Pfaff* kapus otthagyta kapuját és felőle a gladbachiak akár gólt is rúghatnak..."

Bajor boldogság, brémai bánat. Ez jellemzi legtalálóbban a Bundesliga brüsszeli Heysel-stadionban lezajlott dráma a labdarúgás történetének egyik legszomorúbb fejezete); azután Tokióban elhódította az Interkontinentális Kupát. Az *Argentinos Juniors* maradt alul, itt is igaz, hogy csak 11-es rúgásokkal.

Azután a zebráknál játszik a világ jelenleg legjobbnak tartott labdarúgója, *Platini*, a háromszoros „aranylabdás". (Ő hazája, Franciaország csapatát is „belőtte" a mexikói 24 közé.) Ám aranyat ér jóformán az egész csapat: *Tacconi — Favero, Brio, Scirea, Cabrini, — Manfredonia, Bonini — Mauro, Briaschi (Pacione, Caricola), Platini, Landrup.*

És ne feledjük a tulajt, Itália egyik legbefolyásosabb üzletemberét, Gianni Agnellit, a Fiat-cég főnökét. Ha a szabályok nem tiltanák, egy egész világválogatottat összevásárolhatna. Egy ilyen elnök egymagában a siker biztosítéka.

Ment is minden a papírforma szerint. „A Juventus egyszerűen nem tud hibázni", írták nagybetűvel az újságok. Egy másik idézet: „Továbbra is hat pont a Juve előnye és a szakemberek szerint akár már most ki lehetne osztani a bajnoki jelvényeket, természetesen a torinói zebráknak".

A hat pont valóban nagy előny, pláne Itáliában, ahol minden csapat nagymestere a védekezésnek. Sehol ennyi döntetlen nincs, mint az olasz szuperbajnokságban.

És mégis majdnem kevésnek bizonyult ez a nagy előny. Belefáradt a Juve a sikersorozatba? Avagy nem heverte ki lelkileg, hogy a Barcelona márciusban kiverte a BEK-ből? Mind a két ok közrejátszhatott. Nomeg az a tény is, hogy az idegenlégiósokkal teletűzdelt olasz ligában bármely csapat meglepetésre képes. A Juventus pontjai mindenesetre nem szaporodtak, s különösen amikor Rómában is elpakolták a zebrákat — méghozzá 3:0-ra, ami Itáliá-

Futball-nagyhatalm

Megszokhattuk már, hogy a Bundesliga élcsoportjában — és a kiesőjelöltek között — olyan kiegyenlített a mezőny, hogy a végső sorrend csak az utolsó fordulóban dől el. Itt még sohasem fordult elő — az FC Bayern München fénykorában sem —, hogy egy csapat már hetekkel korábban bebiztosítja elsőségét. Ellenkezőleg! Kíméletlen harc folyik a legeslegutolsó pillanatig, vagy „méterekig", s „aki bírja, marja". Így volt ez tavaly és tavalyelőtt is, most pedig valóban csak „mellbedobással" dőlt el a bajnokság sorsa. És ezt jóformán maguk a bajorok sem hitték! Ezért fordítottak szinte minden energiát a kupa-küzdelmekre, hogy legalább az UEFA-nál mégiscsak rangosabb KEK-ben indulhassanak.

eleddig talán legizgalmasabb bajnokságát.

A Juventus is ünnepelt

Nem kevésbé izgalmas körülmények között fejeződött be az olasz bajnokság sem. Pedig itt számítottak talán legkevésbé meglepetésre. A Juventusnak olyan a tekintélye, mint a Real Madridnak volt fénykorában (s újabban ma is), vagy a régi FC Bayern csapatának... sorolhatnánk tovább. A tavalyi bajnok megnyerte az elmúlt évben a BEK-t a Liverpoollal szemben (igaz, a

ban különösen nagy gólaránynak számít —, érett a meglepetés. És be is következett, amikor a Juve csak egy pontot szerzett Genovában, a fővárosi csapat pedig győzött a Pisa ellen április 13.-án, a lapok felcímben közölték a fordulatot: „A Róma átvette a vezetést a Juventustól!"

És egy hét múlva újabb fordulat! A lényegében már hetekkel előbb kiesett Lecce a fővárosban legyőzte 3:1-re az AS Rómát, a Juventus pedig — bár kínkeservesen — Laudrup góljával megverte a Milánt. A bajnokság ezzel lényegében eldőlt. A kiesett döntött a bajnoki címről. A Bayern után a Juventus is ünnepelhetett Itáliában. A két ország bajnokságának finaléját Hitchcock sem rendezhette volna meg izgalmasabban.

A Real utcahosszal...

Spanyolországban már hónapokkal korábban eldőlt a bajnokság sorsa. A Real olyan nagy előnnyel vezetett, hogy szinte minden hátralévő mérkőzését el kellett volna veszítenie, hogy a Barcelona megelőzze. Az a katalán csapat, amely az elmúlt évben tíz pontos előnnyel nyerte a bajnokságot, most tizenegy pontos hátránnyal szorult a második helyre. Nincs helyünk most részletesen elemezni az őrségváltás titkát. Elegendő csupán annyi, hogy míg a Barcelona valahogyan „szétesett" — tanúsítja ezt, hogy talán a legjobb játékosa, a nyugatnémet *Schuster* jóformán az egész tavalyi idényben sztrájkolt, s a csapat a sokáig emlékezetes, drámai BEK-döntőben lényegében megérdemelte a vereséget —, a Real valósággal megújhodott. A bajnoki címen kívül az UEFA-ban ismételt. Méghozzá élvonalbeli csapatok ellen, ha kellett bravúrral gyűrte le ellenfeleit.

A mai „királyi gárda" kezd a régi fénykorra emlékeztetni. Szinte egyik napról, illetve idényről, a másikra történt az átváltozás. A nagy varázsló a tavaly nyáron választott új elnök, *Ramón Mendoza*. Foglalkozását tekintve kereskedelmi nagymogul, főként azonban arról nevezetes, hogy Spanyolországban ő vezette be a lóverseny-lottót. Talán a nyugatnémet labdarúgó szövetség elnökéhez, Neubergerhez hasonlíthatjuk (ő a lottóüzletet tartja kézben).

Nos, Mendoza elhatározta, hogy ismét Spanyolország, sőt Európa első számú csapatává fejleszti a Realt. Kerül amibe kerül. Ezt azért mondjuk, mert húszmillió svájci franknak megfelelő adóssággal vette át ezt az egykor pénzben dúslakodó együttest. Ennek ellenére megvásárolta egymillióért a Sporting Gijontól a középpályás *Macedát;* kétmillióért a Betis Sevillától az irányító *Rafael Gordillót;* hárommilliót fizetett a rivális Atletico Madridnak a mexikói *Hugo Sanchezért;* rendelkezésére állt azután *Jorge Valdano*, az argentin csatársztár, valamint a spanyol labdarúgás egyik legnagyobb ígérete, a fiatal *Butragueño*. Ne feledkezzünk meg végül a veteran *Juanitóról* és *Santillanáról*, a spanyol közönség kedvenceiről.

A 34 éves Carlos Santillana — ezt csak mellékesen jegyezzük meg — olyan fogalom a spanyol labdarúgásban, csapatában és a válogatottban egyaránt, mint a nyugatnémet Dieter Hoeness, aki a Bayernben mérkőzéseket eldöntő gólokat fejel. (Még Beckenbauer is beválogatta a svájciak elleni mérkőzésre, az ő góljával győzött Bázelben az NSZK 1-0-ra.) Számukra ez volt talán az utolsó dicsőséges bajnokság, de nélkülük, főként ami Hoenesst illeti, aligha végzett volna első helyen a Bayern.

Ami végül a Realra vonatkozik: a siker kötelez, az új szezonban kell igazán bizonyítaniuk, hogy valóban egy új nagycsapat alakult ki, nemcsak a spanyol, hanem az egész európai labdarúgás előnyére.

Párizs örömmámorban

A francia főváros szurkolóinak kerek fél évszázadot kellett várakozniuk, hogy bajnokot avassanak! Pontosan 50 évvel ezelőtt, 1936-ban nyert párizsi csapat bajnokságot. Ez a *Racing Paris* együttese volt, amely egyúttal a kupát is elvitte. Azóta jóformán semmi, párizsi csapat soha nem vett részt a BEK küzdelmeiben, noha az európai kupák rendszere éppen egy párizsi újságíró, *Gabriel Hanot* agyában született meg.

E fél évszázad alatt jóformán minden valamire való francia város tizenegye nyert bajnokságot, csak éppen a „központban" kellett a labdarúgás rajongóinak szégyenkezniük. Igaz, a Paris-Saint Germain 1982-ben és 1983-ban részt vehetett a KEK-ben, sok örömük azonban ebben sem tellett, idő előtt kipottyantak az európai mezőnyből. (Utoljára éppen a Videoton verte ki őket.)

És az elmúlt bajnokságban mintha csoda történt volna. Az a csapat, amelyik általában a középmezőnyben végzett — a tizedik helynél nem-igen ért el jobb helyezést —, egyszeriben az élre állt, s az őszi „első félidőt" nyolcpontos előnnyel (!) zárta a két nagy rivális, a Nantes és a Bordeaux előtt.

E siker-sorozat titkát általában azzal magyarázzák, hogy az új edzőnek — *Gerard Houllier* a neve — szerencsés játékos-vásárral és cserékkel sikerült naggyá tennie a Paris SG csapatát. Mindenekelőtt *Da Fonseca, Pierre Vermeulen* és a gólerős *Dominique Rocheteau* volt letéteményese a párizsi csapat jó szereplésének, nem utolsó sorban pedig *Joel Bats*, a válogatott kapuvédője, aki rekordot is javított: 511 percig nem kapott gólt! És rekordnak számít a Parc des Princes látogatottsága is. A párizsi stadion újra megtelt, az elmúlt idényben itt volt a legmagasabb a nézőszám. Korábban még félig „telt házra" sem számíthattak.

Pedig a tavaszi idényben elmaradt a jó folytatás. A Juventushoz hasonlóan a Paris SG is visszaesett. Egy kissé korainak bizonyult a pezsgőbontás, különösen a Nantes zárkózott fel nagyon, egy fordulóval a befejezés előtt már csak két pont (!) választotta el az első és második helyezettet. Franciaországban is volt ok tehát izgalomra. De a Paris SG kitett még egyszer magáért, simán verte a már kiesettnek számító Bastiát.

Liverpool, a nevető harmadik

Az olasz, francia és spanyol bajnoksághoz hasonlóan Angliában is jó előre kikiáltották a győztest. A Manchester United nyolc fordulóval a befejezés előtt már tíz ponttal vezetett nagy riválisai, a tavalyi bajnok Everton és a Liverpool előtt. Mégis minden másként alakult. Elsősorban sérülések vetették vissza a manchesterieket — két kulcsjátékosukat, *Bryan Robsont*, majd a fiatal *Whiteside*-ot elveszítették —, no meg az ellenfelek is fokozták az iramot. Először a tavalyi bajnok Everton zárkózott fel, s a hajrában „lerázta" a Manchester Unitedet, és átvette a vezetést. Figyelme olyannyira a fő vetélytársra irányult, hogy a Liverpool szinte észrevétlenül közéjük furakodhatott, majd a dobogó legfelső fokára került, mint nevető harmadik.

Dióhéjban így alakult ki az angol bajnokság végeredménye. A Liverpool elsősége korántsem számít meglepetésnek, hiszen maga a város — a Beatlesek egykori hazája — immár ötödik esztendeje az angol labdarúgás metropolisza. A vörösmezesek sorozatát csak egy alkalommal szakították meg (1985), akkor is a másik liverpooli gárda, az Everton. És az sem véletlen, hogy ez a két csapat vívta a kupadöntőt.

A bajnokcsapat fő erőssége a játékosedző *Kenny Dalglish*, akinek ez volt talán az utolsó szereplése, valamint a walesi *Ian Rush*, aki 1984-ben került a Liverpoolhoz. A vörösmezesek elsősorban a fiatal gólgyárosnak köszönhették, hogy ekkor elnyerték a bajnokságon kívül a Tej Kupát, és diadalmaskodtak a BEK döntőjében. Rush 32 bajnoki góljával elsőként érdemelte ki a brit futballisták közül az Aranycipőt. Még csak 24 éves, tehát nagyon valószínű, hogy évekig az angol és az európai labdarúgás élvonalában marad. Az utóbbi természetesen attól is függ, hogy feloldják-e a szigetország csapatainak kizárását az európai kupákból.

A liverpooliak az 1985—86-os bajnokság megnyerésével immár tizenhatodik alkalommal végeztek az élen, és toronymagasan vezetik az angol klubok eredményességi rangsorát.

VÁMOS IMRE

...ak bajnokai

KI LESZ A TIZEDIK BAJNOK?

Bajnoki emlékeztető

Alighogy március elején elkezdődött, április 26-án máris befejeződött a sorrendben 84. első osztályú magyar labdarúgó-bajnokság. A rendkívül gyors tavaszi ritmust a mexikói Mundiál követelte meg, hiszen legjobbjaink Mezey György szövetségi kapitány vezetésével május elejétől már az osztrák magaslatokon készültek. A válogatott gerincét adó Bp. Honvéd újra igazolta a tételt: hosszú távon is lehet mindkét fronton eredményesen dolgozni! A kispestiek ugyanis a címeres mezben elért sikerek mellett idén kilencedszer lettek bajnokok. Ezzel a hazai örökranglistán megerősítették 4. helyezésüket, amely a 84. befejezett küzdelemsorozat után így fest:

		Arany	Ezüst	Bronz
1.	Ferencváros	23	27	17
2.	MTK-VM	18	17	12
3.	Újpesti Dózsa	18	15	15
4.	Bp. Honvéd	9	11	4
5.	Bp. Vasas	6	2	10
6.	Csepel SC	4	—	2
7.	Rába ETO	3	2	3
8.	BTC	2	1	3
9.	Nagyváradi AC	1	1	—
10.	MAC	—	2	1
11—12.	Tatabánya	—	1	3
	Törekvés	—	1	3
13.	Videoton	—	1	2
14—16.	Bp. Postás	—	1	—
	MUE	—	1	—
	Pécsi MSC	—	1	—
17—25.	„33" FC	—	—	1
	Nemzeti SC	—	—	1
	BAK	—	—	1
	Debreceni Bocskai	—	—	1
	SZEOL-Délép SE	—	—	1
	Szolnoki MÁV MTE	—	—	1
	Kolozsvári AC	—	—	1
	Salgótarjáni BTC	—	—	1
	Diósgyőri VTK	—	—	1

Tehát 1901. óta mindösszesze kilenc klub nyert magyar bajnokságot, s egy közülük (BTC) már megszűnt, egy pedig (Nagyvárad) Romániához tartozik. Első bajnokunk a ma már csak legendaként emlegetett Budapesti Torna Club együttese volt 1901-ben, majd 1902-ben. 1903-ban a Ferencváros, egy évvel később pedig az MTK következett, s e két nagymúltú együttes egészen 1930-ig kisajátította a bajnoki aranyérmeket. Addig ugyanis az Üllői úti zöld-fehérek 11-szer, míg a Hungária körúti kék-fehérek 13-szor végeztek az élen! Ráadásul nagyszerű sorozatokat mondhattak magukénak mindkét klub játékosai. A Ferencváros például 1908 és 1913 között egymás után ötször nyert bajnokságot, majd az MTK a világklasszis Orth György vezérletével 1914 és 1925 közt zsinórban tízszer lett rangelső. Nem állunk messze az igazságtól, ha most bátran kijelentjük: ezt a hihetetlennek tűnő rekordot sohasem fogják nálunk túlszárnyalni... Az 1929—30-as évadban aztán új bajnokot ünnepelhetett labdarúgásunk népes tábora. Olyan nagyszerű gárda volt akkoriban az Újpest, hogy a hazai bajnoki cím mellé még a Bajnokok Tornáját is megnyerte Svájcban! Azon a viadalon a kontinens valamennyi számottevő együttese szerepelt, így azt a mai Bajnokcsapatok Európa Kupája elődjének lehet tekinteni. A következő években az Újpest és a Ferencváros további bajnokságokat is nyert, ezáltal 1935 nyarán így festett az addigi bajnokcsapatok listája: Ferencváros és MTK 13—13, Újpest 4, illetve BTC 2 aranyéremmel. 1935 őszétől elsőízben került kiírásra a Nemzeti Bajnokság, az NB rendszere, s azóta is ezért folyik a küzdelem. Az NB létrehozása lehetővé tette — a proficsapatok mellett — a legjobb amatőr gárdák részvételét az élvonalban. Az NB I. pedig teljesítette vállalását, egyre több fővárosi és vidéki kisegyesület hozott felszínre, és a fiatal tehetségek ezreit ismertette meg a szurkolókkal. Ennek a kategóriának köszönhető, hogy a harmincas évektől számítva a vidék mind nagyobb szerepet játszott a honi bajnokságban. Az első vidéki érmet — bronzot — a Debreceni Bocskai szerezte, majd 1940—41-ben a mai SZEOL-Délép SE jogelődje, a Szegedi FC következett újabb bronzéremmel. Az 1941—42-es évadban a Szolnok sem adta a 3. helynél alább, és ugyanakkor ünnepelhették a sorrendben 5. magyar bajnokcsapatot. Az NB I-ben 1940. őszén bemutatkozott Csepel — WMFC néven — ugyanis két év múlva már bajnokságot nyert az Újpest előtt! Majd 1943-ban ismételtek a csepeliek, méltán bizonyítva előző sikerük jogosságát. Akkor tűnt fel egy újabb vidéki csapat: a Nagyváradi AC. A Csepel mögött kiharcolt ezüstérmük példátlan volt addig a hazai bajnokságok 1901 óta íródó történetében. „S ha már lúd, legyen kövér!" — mondogatták akkoriban a nagyváradi szurkolók — joggal. A Bodola, Perényi, Sárvári, Tóth III, Ónody, Mészáros, Vécsey, és Lóránt Gyula által fémjelzett NAC ugyanis — először a vidéki futballtörténetben — országos bajnoki címet szerzett. Nem is akárhogyan, 13 ponttal előzték meg a második ferencvárosiakat! Sőt, nemcsak az aranyérmes — a 6. magyar bajnokcsapat — volt vidéki, hanem még a 3. helyezett is (Kolozsvár). Ez volt egyébként a háború előtti utolsó befejezett bajnokságunk, mivel 1944. őszén menthetetlenül félbeszakadtak a küzdelmek. A felszabadulás óta alaposan megváltozott a helyzet. A nagy sorozatok szinte teljesen megszűntek (ez alól csak az újpestiek 1969. és 1975. közti „hetes" nyerő sorozata a kivétel), s 1945-től újabb bajnokokat, fővárosi és vidéki érmeseket jegyezhettek föl a krónikások. A Bp. Honvéd, a Kispesti AC jogutódja öt évvel a háborút követően már első bajnokságát ünnepelhette, amit napjainkig további nyolc aranyéremmel toldott meg. A kispesti gárdát — a 7. bajnokcsapatot — 1957. tavaszán a piros-kék színekben játszó Bp. Vasas követte. Az idén 75 éves angyalföldi munkásegyesület eddig hatszor nyert bajnokságot — utoljára 1977-ben. Ám a vidéki klubok is kitettek magukért. A felszabadulást követően, 1946 nyarán a Szeged már 4. volt, majd több értékes 5—6. helyezés után a Tatabánya 1958-ban és 1962-ben újra 4. lett, 1963 őszén pedig — a Győri ETO révén — már a 9. magyar bajnokot csodálhatták a futballrajongók! A Rába-parti labdarúgók két évtizeddel később — Verebes József irányításával — újabb két aranyat gyűjtöttek, és ezzel az ETO a honi labdarúgás legeredményesebb vidéki együttesének vallhatja magát. De a Tatabánya, a Videoton, a Salgótarján, és a Diósgyőr eddigi „éremtermése" is tiszteletet parancsol. Sőt, a most befejeződött pontvadászat után újabb vidéki gárdánk előtt emelhet kalapot az ország sportszerető szurkolótábora. A Pécsi MSC korábbi történetében két 6. helyezés volt a csúcs, így a mostani dobogós helyezéshez valamennyien csak szívből gratulálhatunk.! A pécsi piros-fekete gárda egyébként a magyar labdarúgás 25. érmszerző klubja, s ezzel a főváros—vidék arány 14—11-re módosult. Ami viszont elgondolkoztató: a győriek 1963-as első diadala óta nem akar megszületni a 10. magyar bajnokcsapat... Főként a fehérvári Videoton állt rendkívül közel — 1976. tavaszán — ehhez a címhez, ám a Ferencváros akkor nem kegyelmezett. A labdarúgás örök bizonytalansága miatt előre jósolni szinte lehetetlen. De könnyen elképzelhető, hogy reményteljes vidéki gárdáink jóvoltából nem kell újabb 20 esztendőt várni a 10. magyar bajnokcsopot megünneplésére!

VITOS GYÖRGY

Éleslövészek az NB II-ből

Sorozatunkban eddig még sohasem szerepelt NB II-es játékos, most pedig mindjárt egyszerre két ilyen labdarúgóval ismertetjük meg a kedves Olvasót.

Hogy miért éppen velük tettünk kivételt? A jólértesült szurkolók talán pedzik: a bemutatásra váró fiúk hamarosan NB I-es játékosok lesznek. Hogy a Salgótarján és a DVTK nem került fel az élvonalba? Istenem, átigazolás is van a világon...

A nógrádi gárda csillaga Jónás már jó féléve megállapodott a Videotonnal, hogy bajnokság végén hozzájuk szerződik. Ami pedig a diósgyőriek középcsatárát Dzurjákot illeti, már egy esztendeje bombázza szinte valamennyi élvonalbeli csapat az ajánlataival. Ma még csak Dzurják és egy bizonyos egyesület tudja csak, kié lesz az NB II gólkirálya. Rövidesen azonban a széles közvélemény is megtudja, hogy melyik csapat színeiben szaporítja góljainak számát a borsodiak éleslövésze.

Tini center színre lép

Veni, vidi, vici...

Jónás Gyula, a Salgótarján tinikorú középcsatára magáévá tette a cézári mondást. Jött, látott, győzött...

1985 őszen kezdték megismerni a szurkolók a nevét. A 17 esztendős középcsatár hétről hétre győzelmet jelentő találatával hívta fel magára a figyelmet. Az NB II tizedik fordulója után ő vezette a góllövőlistát. Aztán jó időre abbamaradt az ifjú titán gólgyártása. Egyrészt az ellenfél védői is szorosabban fogták, másrészt sokat volt távol az ifjúsági válogatottal. *Rákosi Gyula* rendkívül elégedett a nógrádi 9-essel. „Jónás Gyuszi remekül érzi a kaput, gólveszélyes, gyors, fejlődőképes játékos. Biztos vagyok benne, hogy az NB I-ben sem vall szégyent."

Az ifjú csatárnak a székesfehérvári gólszegénységet kellene enyhítenie. A Vidi Szabó Jóska külföldre szerződése után még nem találta meg az igazi utódot.

Jónás Gyula, aki Salgótarjánból indult el

■ **Nem tart a feladattól? — érdeklődöm a nyúlánk, komoly képű centertől.**

— Úgy vélem, az NB II-ben sem könnyű az előretolt csatárok helyzete. A második vonalban is jó néhány volt NB I-es középhátvéddel és beállóssal találkoztam össze, hogy csak a volt válogatott *Baranyit* említsem. Mint tejfelesszájú újoncra, talán nem figyelnek rám annyira, mint rutinos csatártársaimra. Aztán reménykedek abban is, hogy a salgótarjáni múlt jó ómen lesz az én pályafutásomban is. *Kardos, Kozma, Talapa,* akik Tarjánból kerültek az élvonalba, mind vitték valamire. Talán nálam sem szakad meg ez a hagyomány.

Jónással a Videoton hosszú távú szerződést kötött, öt évet írattak alá a 18 esztendős csatárral.

■ **Miért éppen a Videotont választotta, amikor több fővárosi nagycsapat is hívta?**

— Jól végiggondoltam, hogy hol van a legnagyobb lehetőségem a fejlődésre és az állandó szereplésre. Úgy mértem fel, hogy a Vidi ez a csapat. A 9-es mezre mindenesetre benevezek.

Hogy is mondtuk a cikk elején?

Veni, vidi, vici...

Az NB II-ben megvolt mindhárom.

Egy osztállyal feljebb egyelőre: Vidi...

Csöpi, a gólkirály

Egészen pontosan, kétszeres gólkirály. Dzurják József, a diósgyőriek középcsatára tavaly és az idén is a legjobb gólvadásznak bizonyult. A 24 esztendős, vörösesszőke, 190 centi magasra megnyúlt „Csöpi" szorgalmasan termeli a gólokat fejjel és lábbal egyaránt. Már a tavalyi bajnokság végén is úgy látszott, hogy az NB I-ben folytatja, hiszen valamennyi élvonalbeli együttes játékosszerzői versenyeztek Dzurják autogramjáért. A helyi vezetőknek sikerült megagitálniuk a gólkirályt, hogy legalább még egy évig az ő színeikben ostromolja az ellenfelek kapuját.

Dzurják József, aki már megízlelte az NB I légkörét.

A szerző felvétele

— Nagyon úgy nézett ki, hogy komoly esélyeink vannak a feljutásra — magyarázza Csöpi. — Szívem szerint leginkább Diósgyőrben szerettem volna NB I-es labdarúgó lenni. A feljutás sajnos nem sikerült, még egy évet már nem tudok várni. Az évek múlnak, én pedig feltétlenül élvonalbeli játékos akarok lenni.

A beszélgetés időpontjában még titok, hogy Dzurják a következő bajnokságban milyen színű mezben fut ki a pályára, de akárhova is kerül, jó boltot csinálnak vele.

Dzurják NB I-ről álmodik, kevesen tudják, hogy néhány mérkőzést már játszott a legjobbak között.

— 1984 tavaszán 11 mérkőzésen szerepeltem a DVTK akkori NB I-es csapatában — meséli. — Többnyire percekre jutottam szóhoz, így igazán nem tudtam kibontakozni. Tulajdonképpen Bánkutinál lettem stabil kezdő ember.

Az égimeszelő középcsatár Ikladon kezdett focizni. Majd 1976-ban a Jászberényi Lehel játékosa lett. Már itt feltűnt kivételes gólképességével. Igaz, ekkor góljai javarészét kézzel szerezte... Ne tessék arra gondolni, hogy az újságírót napszúrás érte. Dzurják Csöpi abban az időben kézilabdásként kereste a kenyerét.

Hogyan lett egy kézilabdás irányító, átlövőből labdarúgó? — merülhet fel azonnal a kérdés. Fel is teszem Dzurjáknak.

— Kézilabdaedzések végén levezetésként kicsit focizgattunk is, itt látott meg *Sárközi Gyula*, a futballisták edzője, aki felfedezte, hogy lábbal is elég tisztességesen bűvölöm a labdát. Nem kellett sokat fűznie, hogy a tenyerébe csapjak. 1982-ig rúgtam a labdát Jászberényben, amikor felfigyelt rám az NB I-es Békéscsaba. Le is igazoltak a viharsarki csapatba, ahol azonban egyetlen mérkőzést sem játszottam, mert bevonultam katonának. Amíg az angyalbőrt viseltem, a Szabó Lajos SE-ben fociztam. Leszerelésem után megkerestek Diósgyőrből, aláírtam a vasgyári együtteshez. Hát ennyi...

Most aztán kíváncsian varjuk, hogy vajon Csöpi az NB I-ben is nagy lesz-e?

Rövidesen kiderül.

kemény

Román, szovjet, spanyol diadal a kupákban

A három európai kupatorna ebben az évben kezdettől fogva a spanyol együttesek valóságos diadalmenete volt. Így azután a legjobb 4 közé mindhárom kupába 1-1 spanyol jutott be, s nem kevesen bizonygatták a szakértők között Európa szerte, hogy a BEK-ben az Atletico Madrid, KEK-ben a Barcelona, az UEFA Kupában pedig a Real Madrid lesz a győztes. A találgatások a legjobb négy között mindenben igazolták ezt a véleményt, hiszen a Barcelona a 3-0-ás előnnyel érkezett svéd Göteborg előnyét behozta, s tizenegyes rúgásokkal került a BEK-döntőbe. Nem bizonyult elégnek az a 3-1-es előny sem, amivel az olasz Inter a madridi visszavágón megjelent, mert a Real a rendes játékidő végére ugyancsak 3-1-es győzelemmel kiegyenlítette az olasz csapat előnyét. Az eredmény a hosszabbításban 5-1-re nőtt, s a Real 6-4-es összesítéssel az UEFA Kupa-döntőbe került. A KEK-elődöntőben pedig az Atletico Madrid Krefeldben verte 3-2-re a Bayer Uerdingen együttesét, s így 4-2-es összesítéssel lett a döntő harmadik spanyol résztvevője.

A BEK másik döntőse a Steaua Bukarest úgy lett, hogy az első mecscsen kikapott ugyan a belga bajnok Anderlechttől 0-1-re, de a bukaresti visszavágón 3-0-ra győzött. A KEK-ben a Dinamo Kijevnek elég volt a prágai 1-1, mert az első találkozón 3-0-ra verte a Dukla Prága csapatát. Az UEFA Kupában az FC Köln kapott helyet második döntősként azzal, hogy odahaza az első találkozón 4-0-ra lépte le a belga Waregem együttesét, a waregemi visszavágó pedig 3-3-as döntetlennel ért véget.

Az elődöntők tehát úgy fejeződtek be, hogy 3 spanyol csapat ellen 1-1 román, szovjet és NSZK-beli együttes vehette fel a küzdelmet.

A spanyolok örömünnepet ültek, s ebből a valóban nagyon hízelgő eredményből rengetegen már azt a következtetést is levonták, hogy ez meghatározza válogatott csapatuk mexikói szereplését is.

AZ ELSŐ NAGY ROMÁN GYŐZELEM

Nemcsak Barcelonában, hanem egész Spanyolországban biztosak voltak abban, hogy a Barcelona könnyű győzelmet arat a BEK-ben. Ezt arra alapozták, hogy a román bajnok eddigi nemzetközi eredményeivel nem keltett túlságosan nagy feltűnést. Az a tény pedig, hogy az ország válogatott együttese nem került be a mexikói döntőbe, ugyancsak amellett szólt, hogy a Steaua még a „semleges" pályán se okozhat a két külföldi klasszissal: a nyugatnémet Schusterrel és a skót válogatott Archibalddal megerősített spanyol bajnoknak nagy gondot.

Ilyen hangulatban lepte el a sevillai nézőteret 62 ezer spanyol szurkoló. A díszpáholyban helyet foglalt János király is, láthatóan jókedvűen, hiszen széjjel nézve a közönségen, csak bizakodó spanyol tekintetekkel találkozott.

Aztán megkezdődött a játék. S már negyedóra

múlva kiderült, hogy ez a találkozó nem lesz olyan könnyű. A Barcelona egy nagyon fegyelmezetten, tudatosan játszó ellenfelet kapott, amely tudta, hogy miképpen és mikor kell széttördelni a spanyolok támadási kísérleteit, hogy azok ne jussanak el a kapujuk közelébe. Ahhoz is jól értettek, mely pillanatban kell megindítani a kontratámadásokat, amikor fellazul a spanyol védőfal.

Egyre inkább nyilvánvaló lett, hogy ez a döntő hosszabbításba torkollik. A hosszabbításban pedig kiderült: mindkét csapat arra ügyel elsősorban, nehogy elkövessen valami döntő hibát, s a 11-es rúgásokra hagyja a döntést. Pontosan ez történt.

A 11-eseket a játékosok többsége nem egyetemi fokon hajtotta végre, s hogy ebből a román bajnok került ki mégis győztesen, az annak a következménye volt, hogy Ducadamnak ezen a napon 11-esből sem lehetett gólt rúgni. Ő lett a mérkőzés egyik hőse, de az első óriási román kupasiker igazi oka mégis csak az az alaposan átgondolt, fegyelmezett játék volt, amelyben ez a valóban kitűnő együttes felnőtt a feladathoz. Igazán felnőtt, mert mondjuk meg őszintén, amikor olyan fölényes biztonsággal verte ki a BEK-ből a magyar bajnok Bp. Honvédot, senki nem sejtette, hogy ők lesznek a kupa idei védői...

Egy kis emlékeztető:

A 31. BEK döntő, 1986. május 7.

Steaua—Barcelona 0-0 (hosszabbítás után)

11-es rúgásokkal (2-0) győz a Steaua

Sevilla, 62 ezer néző, vezette: Vautrot (francia)

Steaua: Ducadam — Iovan, Bumbescu, Belodedici, Barbulescu — Balan, Majaru, Bálint, Bölöni — Lacatus, Piturca.

Barcelona: Urruti — Gerardu, Migueli, Alesanco, Julio Alberto — Victor, Pedraza, Schuster, Marcos — Archibald, Carrasco.

Csere: Balan helyett Iordanescu, Schuster helyett Moratalla.

Sárga lap: Belodedici, Carrasco, Julio Alberto, Lacatus, Bölöni.

DINAMO KIJEV — MÁSODSZOR

A KEK ezévi döntőjére a franciaországi Lyonban került sor 50 ezer néző előtt, akiknek jelentős része spanyol volt, de azért sokan biztatták a kijevieket is, hiszen a franciák kezdettől fogva Blohinéknak szurkoltak. Ez már a mérkőzés kezdetén felerősödött, mert Zavarov már az 5. percben megszerezte a vezetést.

A szovjet kupagyőztes játéka általános elismerést keltett, mert szinte szünet nélkül gyorsak, robbanékonyak voltak, szellemes támadásszövésük megragadó volt. Akadt azonban egy hiányosságuk is: az első félidőben a gólhelyzetek sorát hagyták ki. Annak ellenére, hogy csak egy góllal vezettek — a másodikat Blohin a 85., a harmadikat Jevtusenko csak a 88. percben rúgta —, egy pillanatig sem forgott kockán biztos győzelmük.

A szovjet csapat játékát talán az a kijelentés jellemzi igazán, ami egy spanyol szakember szájából hangzott el: „Ha én lennék a szovjet szövetségi kapitány, változatlanul ezt a csapatot szerepeltetném Mexikóban..."

Emlékeztető:

Dinamo Kijev—Atletico Madrid 3-0 (1-0)

KEK döntő Lyon, 50 ezer néző. Vezette: Wöhrer (osztrák)

D. Kijev: Csanov — Beszonov, Baltacsa, Kuznyecov — Jeremcsuk, Blohin, Jakovenko, Zavarov, Rac — Gyemjanyenko, Belanov.

Atletico: Fillol — Tomas, Arteche, Ruiz, Clemente — Julio Prieto, Landaburu, Marina, Quique — Cabrera, Da Silva.

Csere: Bal, Jevtusenko, illetve Setien.

Gólszerzők: Zavarov az 5., Blohin a 85., Jevtusenko a 88. percben.

Sárga lap: Landaburu a 14. percben

Demjanyenko (Dinamo Kijev) bemelegít

K. Allofs (baloldalt) kezdi, de a Real Madrid folytatja a gólgyártást a madridi döntő első UEFA Kupa mérkőzésén. Real —1. FC Köln 5-1

CSAK A REAL...

Az UEFA-Kupa első mérkőzésén eléggé mérsékelt volt az érdeklődés Madridban: „csak" 65 ezren voltak kíváncsiak az idén elég mérsékelt teljesítményt nyújtó 1. FC Köln-re. Egyébként is valahogy úgy vannak vele a spanyolok, hogy ők inkább a BEK-ben szeretik látni a Realt...

A meccsen a vendég K. Allofs alaposan ráijesztett az elbizakodott házigazdákra: ő szerezte meg a vezetést. Ez azonban szinte jeladásnak számított, mert ezt követőleg megindult a spanyol gőzhenger s csak úgy potyogtak a gólok..

A visszavágó már szinte nem is számított komoly lehetőségnek az NSZK képviselője számára. Nem is bíztak ebben a nyugat-berliniek — a kölni pálya betiltása miatt ott rendezték a visszavágót — mindössze 20 ezer néző volt kíváncsi a játékra.

Nagyobb, színvonalasabb küzdelem nem alakult ki, a vendégek csak arra vigyáztak, hogy ne kapjanak túlságosan sok gólt. Ezt el is érték, bár meg kell adni, a kölniek lényegesen jobban játszottak, mint Madridban. Igaz, ezt elősegítette a Real játékfelfogása.

Emlékeztető:

UEFA Kupa-döntő, 1986. április 30.

Real Madrid—1. FC Köln 5-1 (2-1)

Madrid, 65 ezer néző. Vezette: Valentine (skót)

Real: Augustin — Solana, Salguero, Camacho — Juanito, Martin, Vasquez, Gordillo — Butragueno, Sanchez, Valdano.

Köln: Schumacher — Steiner, Gielchen, Geils, Prestin — Geilenkirchen, Hönerbach, Bein, Jansen — Littbarski, K. Allofs.

Csere: Santillana, illetve: Hassler, Dickel.

Gólszerzők: Valdano (52. és 67. p), Sanchez (38. p), Gordillo (42. p), Santillana (89. p), illetve K. Allofs (29. p) Visszavágó, 1986. május 7.

1. FC Köln—Real Madrid 2-0 (1-0)

Nyugat-Berlin, 20 ezer néző. Vezette: Valentine (skót)

Köln: Schumacher — Prestin, Gielchen, Steiner — Geils, Hönerbach, Janssen — Bein, K. Allofs, Geilenkirchen, Littbarski.

Real: Augustin — Chendo, Maceda, Solana, Camacho — Michel, Gallego, Gordillo, Valdano — Butranguено, Sanchez.

Cserék: Schmitz, Pisanti, illetve: Juanito, Santillana.

Gólszerzők: Bein (23 p) és Geilenkirchen (72 p).

Sárga lap: Geils, Hönerbach, Steiner, illetve Valdano, Michels.

UEFA-Kupa győztese a Real Madrid 5-3 arányú összesítéssel.

A vége tehát: csak a Real nyert kupát a 3 spanyol közül...

Ahol a jövőt készítik elő

Azok a szurkolók, akik csak válogatott meccsekre járnak, vagy megelégednek az NB I-es összecsapások látogatásával, talán nem is sejtik, hogy az élvonalbeli csapatok mögött egy-egy klubban hány együttes sorakozik, hány fiatal járja a futball iskoláját.
Pedig másképp nem is lehet, csak a régen kikövezett lépcsőfokok végigjárásával kezdve az előkészítő csoporttól a serdülőcsapatokon át az ifikig, majd a juniorig, s csak aztán következhet a nagy bemutatkozás — az első csapatban.

Kíváncsiak voltunk arra, hogy öt patinás fővárosi klubban hogyan szervezték meg az utánpótlásnevelést, amelyet bátran az iskolai rendszerhez lehet hasonlítani. Az előkészítő például az óvodához hasonlítható, a serdülő korosztály munkája az általános iskolával hozható párhuzamba, az ifjúsági pedig a középiskolával, amelyet már csak egy lépés — pontosabban a sikeres „felvételi" — választ el az egyetemtől, azaz a junior és az első osztályú szereplésektől.

Körutunkat a bajnok Budapesti Honvédnál kezdtük, folytattuk az 5. helyen végzett Ferencvárosnál, majd következett a 7. MTK-VM, aztán a 11. Újpesti Dózsa, utolsó állomásként pedig a Csepelnél tettünk látogatást, amely egy időre búcsúzni kényszerült az NB I-től.

TICHY:

Régen több volt a tehetség

A bemutatásra aligha szoruló Tichy Lajos másfél éve vette át Kispesten az utánpótlás irányítását, s állt annak a lelkes és eredményes társaságnak az élére, amelyet három ifjúsági, hat serdülő és egy előkészítő csapat fiataljai alkotnak. A 260 fős játékosállománnyal kilenc edző foglalkozik, nyolcan főfoglalkozásban, kilencedikként pedig a fáradhatatlan Kácsor Béla bácsi, aki az előkészítősök útját egyengeti.

Amikor még Tichy Lajos is fiatal játékos volt

— Utánpótlás csapataink egymást felülmúló sikerrel szerepeltek a legutóbbi bajnokságban, az ifi I. és a serdülő VI. kivételével valamennyi a dobogón végzett — mondta büszkén Tichy Lajos. — Elégedett volt a szakosztály, teljesítettük a terveket, pedig nem volt könnyű a dolgunk, hiszen a kispesti stadionban folyó munkálatok a mi munkánkat is akadályozták. A fiatalok egy része a Vegyiművek pályán gyakorolt, egy másik a Volánbusz létesítményében, két csapat a Gránit-pályán, míg a serdülő V. és VI., valamint az előkészítő kerete a Kistext stadionjában. Várjuk a szeptembert, a kispesti pályaavatót, amikor legalább — a felnőttek mellett — az ifjúsági első csapat és a serdülő első gárda újra ideális feltételekhez jut.

Tichy Lajostól megtudtuk, hogy az utánpótlással foglalkozó szakemberek, s velük együtt a sokszoros válogatott játékosból lett szakvezető rendszeres kapcsolatot tart a Budapesti Honvédnál „érdekelt" iskolákkal, az osztályfőnökökkel, az igazgatókkal, ahogy a testnevelő tanárokkal is. A Honvédnak újabban nincs szüksége különösebb hírverésre, jönnek a tehetségek maguktól is, de azért így is nagy haszna volt a Babolcsay Kupa tornának, ahol a legkisebbek szerepeltek, s amely jó alkalmat jelentett a környékbeli gyerekek „megméretésére". A tornán részt vett mintegy 150 gyerekből választották ki azt a legtehetségesebb 40—50-et, akik az előkészítő csoport tagjaként kezdték meg a rendszeres felkészülést, annak reményében, hogy egyszer Nagy Antal, Détári, Kovács Kálmán és a többiek nyomába léphetnek.

— Visszagondolva azokra az időkre, amikor még az NB I-ben szerepeltem, s azokra az évekre, amikor még én is rövidnadrágos kis srác voltam, meg kell állapítanom, hogy akkoriban több volt a tehetséges gyerek. Voltak, akik már úgy jöttek a pályára, hogy csak a helyüket kellett megtalálni a csapatban, mások meg úgy bántak a labdával, hogy a nagy csapat tagjai is csak hüledeztek. Bizony, régen fordult elő olyan, hogy a Honvéd ifjúsági első csapata a 10. helyért küzd, igaz, ebben közrejátszott az edzőváltozás is, amelyre szezon közben került sor. Kétségtelen, hogy ezt a korosztályt meg kell erősítenünk, és mivel másképpen nem lehet, körül kell néznünk az alacsonyabb osztályú csapatoknál, amelyek közül nem is eggyel kitűnő a kapcsolatunk. És, ha már a kapcsolattartásról szó esett, meg kell említeni, hogy számos játékosunk átmenetileg katonacsapatokban szerepel, akiket egyik edzőnk rendszeresen meglátogat, más szóval, rajtuk tartjuk a szemünket

Tichy Lajos még elmondta: a Honvédban sok volt élvonalbeli játékos segíti az utánpótlásnevelést, így például Kozma, Pál, Kolarics, Tárnok és Faragó Lajos, akikre a fiatalok felnéznek, példaképeik között emlegetik őket.

ALBERT: Nagyobb odaadást!

A Ferencvárosban az utánpótlás bázist Tichy Lajos egykori csapattársa és ellenfele, Albert Flórián fogja össze. Segítője Hajdú József, aki szintén tekintélyes NB I-es múlttal büszkélkedik, míg a csapatok élén olyan kiváló szakemberek állnak, mint Szűcs Lajos, Horváth László, Perlaky István és mások.

— Három ifjúsági és öt serdülő csapatot szerepeltetünk, és ezek közül a legtöbb dobogós helyen végzett, nem egy pedig bajnokságot is nyert 1986-ban — hallottuk „Flóritól", aki lassan-lassan hófehér hajú lesz...

A ferencvárosi utánpótlásnevelés vezetője elmondta, hogy a jövő reménységei más klubokhoz hasonlóan korosztályos lépcsőfokokon haladnak felfelé, a csapatok száma az utóbbi években nem csökkent, nőtt viszont az azokkal foglalkozó szakemberek tudása, akik között már két szakedző is akad. A fiatalok vonzódása lankadatlan a zöld-fehér színek iránt, a Ferencvárosnál igazán nem jelent gondot a csapatok folyamatos feltöltése.

— Azért nem fenékig tejfel a helyzet — állapította meg Albert —, mi mindig is a maximumot nyújtjuk, mindent megteszünk a srácokért, a fiatal játékosok viszont nem utánoznak bennünket. Úgy érzem, részükről nagyobb odaadásra lenne szükség, szeretnénk azt látni, hogy nemcsak játszani kedvelnek, hanem azok ellen az edzések ellen sincs kifogásuk, amelyek sok-sok szenvedéssel járnak.

A Ferencvárosnak hagyományosan jók a kapcsolatai külföldi ifjúsági és serdülő csapatokkal, ennek köszönhetően évről évre túrára indulhatnak az arra érdemes fiatalok Ausztriába és az NSZK-ba. Az osztrák és a nyugatnémet együttesek ugyanakkor viszonozzák a látogatásokat, így rangos nemzetközi utánpótlás tornák lehetőségét tudták megteremteni.

— Nem titkolózunk az ellenfelekkel szemben sem, gyakran cseréljük ki tapasztalatainkat, így Tichy Lajossal, aztán Palovecz Bélával, a Vasas szakemberével és másokkal. Valamennyien úgy véljük, hogy a magyar labdarúgás jövője elsősorban a mi munkánktól függ, ha az utánpótlással foglalkozó szakemberek félvállról veszik a dolgot, akkor később a kollégák már nem sokat javíthatnak a helyzeten...

FABIS: Jó a „felhozatal"

Az MTK-VM jövőépítő munkájáról Fabis Mihály, az utánpótlás intézője adott tájékoztatást. Tőle tudtuk meg, hogy a Szőke János utánpótlás szakágvezető mögött felsorakozó gárdában hat serdülő és három ifjúsági együttes tagjai készülnek, ezek egy része a kék-fehéreknél nőtt fel, mások igazolással kerültek ide, elsősorban a KSI-től, a Telefongyártól, a Postástól, a BVSC-től, a Vörös Csillag Gépgyártól, a Bányagéptől és az Elektromostól.

— Néhány korosztályban kénytelenek vagyunk kívülről erősíteni, s ez távolról sem könnyű feladat — mondta Fabis Mihály. — A kiemelkedő tehetségeket sehonnan sem engedik el vita nélkül, éppen ezért évente gyakran pásztázzuk a várost, keressükkutatjuk azokat, akikkel érdemes foglalkozni. Az iskolákkal lehetne jobb a kapcsolatunk, s óriási hátrányt jelent, hogy több kísérletünk is sikertelennek bizonyult labdarúgó-tagozatos osztályok beindítására. A Vörösmarty és a Kölcsey gimnáziumból, valamint a kereskedelmi szakmunkásképző iskolákból viszont rendszeresen reményteljes fiatalokat kapunk, amelyet úgy hálálunk meg, hogy ezekben az iskolákban segítünk a sportrendezvények lebonyolításában.

Az intéző szerint az MTK-VM az elmúlt években az egyik legjobb nevelőegyesület lett, aminek köszönhetően jó a „felhozatal", ami pedig a jövőt illeti, a jelentkezők száma bizalomra ad okot.

— A legutóbb indított előkészítő tanfolyamra 110-en jelentkeztek, 4—10 évesek, körülbelül egy év múlva válik el, hogy közülük hányat tarthatunk meg, illetve, hányat kell más sportágba átirányítanunk.

Nemcsak az intéző szavai, hanem az MTK-VM a bajnoki mezőny első felében végzett csapatának összeállítása is bizonyítja, hogy ennél a klubnál valóban sikeres az utánpótlásnevelés. Legutóbb az 1966-os Horváth Attila, az 1967-es születésű Orovecz György, valamint az 1965-ös Lőrincz Emil harcolt ki helyet magának a legjobbak között, korábban Bognár, Boda és Fodor érdemelte ki a bizalmat.

— Nem panaszkodhatunk a lehetőségeinkre, hiszen azon kevés klub egyike vagyunk, ahol nincsenek pályagondok — mondta befejezésül Fabis Mihály. — A Csömöri úton és Salgótarjáni úton is háromhárom pálya áll a rendelkezésünkre, s az sem baj, hogy az utóbbi létesítményben a BKV Előre társbérlőnk. Sokkal rosszabb a helyzet telente, egyre nehezebb futballra alkalmas termeket bérelni, a Hungária úti csarnokba pedig csak elvétve juthatunk be, mert ez a létesítmény sajnos nem a labdarúgásra épült. Edzőink munkájáról csak jót mondhatok el. Nem titok, az MTK-VM iskola akkor vált igazán korszerűvé, amikor Mezey György itt dolgozott, s letette a jó alapokat.

Az FTC „palántákat" így oktatják az edzők...

SCHMIDT: Irány a Tábor utca

Az Újpesti Dózsa NB I-es csapata a szerény 11. helyen kötött ki a legutóbbi bajnokságban. Sokan mondogatták, ha a bajnokság három fordulóval „hosszabb", a lila-fehérek sorsa talán meg is pecsételődött volna. A csapat szurkolói szebb jövőt remélnek, eredményesebb folytatást az 1986/87-es bajnokságon, amely minden bizonnyal lehetőséget kínál a Megyeri úton felnevelkedett fiataloknak

— Ami történt, megtörtént, sajnos, már nem változtathatunk, azért viszont sokat tehetünk, hogy a folytatás szebb legyen — mondta Schmidt Mátyás, az újpesti utánpótlás technikai vezetője.

Tőle tudtuk meg, hogy az újpesti futballiskolában kulcsszerepet tölt be a junior csapatot irányító Varga István, ahogy az ifjúságiakkal foglalkozó Bene Ferenc és Mező János is. Az újpestieknél öt serdülő csapatot szerepeltetnek, az első gárda vezetője Viczkó Tamás, aki nemrégiben még az NB I-ben rúgta a labdát. Az

AHOL A JÖVŐT KÉSZÍTIK ELŐ

A labdakezelés a legfontosabb gyakorlatok közé tartozik

előkészítősök többsége az Erzsébet utcai, illetve a Káposztásmegyeri általános iskolából kerül ki. A jövő reménységeinek egy része a Megyeri úton gyakorol, ahol két füves és egy salakos pálya áll rendelkezésre, utóbbit télen is igénybe lehet venni, köszönhetően a jó villanyvilágításnak. Szó sem lehet arról, hogy minden csapat a Megyeri úton gyülekezzen: besegít az újpesti Cérna-pálya, ahol viszont a küzdőtér és az öltöző sem üti meg a ma kívánt mércét.

— Az előrelépés záloga, hogy újabb, jó minőségű pályához jussunk — folytatta Schmidt Mátyás. — Eredményesnek ígérkező tárgyalásba kezdtünk a IV. kerületi Tanáccsal és az Egyesült Izzóval, így reménykedhetünk abban, hogy hamarosan a Tábor utcai pályán is „tábort verhetünk" — legalábbis bérlőként. Ezzel a létesítménnyel szomszédos a Szilágyi utcai atlétabázisunk, kulturált kiszolgáló létesítményekkel, ez is segíthetné a labdarúgók felkészülését.

Visszatérve a Megyeri útra, a technikai vezető fontosnak tartotta elmondani, hogy Budapesten, pontosabban egész Magyarországon a lehető legtöbb pályán világítóberendezést kellene felszerelni, elsősorban a fiatalok érdekében. Az általános iskolások és a gimnazisták többsége dél-után négy tájban „szabadul" az iskolából, mire elérik a pályát, és átöltöznek, már ötöt mutat az óra. Mondani sem kell, késő ősztől kora tavaszig ilyenkor már sötétség borul a pályákra, ahol nincs világítás, ott nem is tudnak labdás edzést tartani.

Mind jobb a kapcsolat Újpesten az első csapattal foglalkozó szakemberek és az utánpótlás gondját viselő edzők, vezetők között. Ezt bizonyítják azok a rendszeres konzultációk, amelyeken a különböző korosztályok felelősei vesznek részt, így az egykori csapattársak, mint például Göröcs János és Bene Ferenc. Az újpestiek hívei annak, hogy a fiatalok a nyár nagy részét is együtt töltsék el, ennek érdekében mind gyakrabban rendeznek szünidei táborokat vidéken és a fővárosban. A munka tehát mind szervezettebb, s ennek előbb vagy utóbb az eredményességen is meg kell mutatkoznia.

KESZTHELYI:

Biztató jövő

A Csepel utánpótlás szakágvezetője a „nyugdíjas" Keszthelyi Mihály, aki a gyári csapatnál sok-sok évet töltött el, s alighogy hozzákezdett a pihenés korszakához, máris újrakezdte — a fiatalokkal.

— Visszahívtak, s bevallom, nem kellett sokáig győzködniük, szívesen vállalkoztam az új szerepkör betöltésére — mondja a tekintélyes szakember, aki már nem is tudja, hogy hány csapatot kovácsolt össze, hány fiatal játékost emelt az első csapatba, s juttatott a magyar labdarúgás „felsőházába".

— Utánpótlás csapataink heti négy-öt edzéssel készülnek, jobb-rosszabb körülmények között. Van két ifjúsági csapatunk, öt serdülőnk és egy előkészítő részlegünk, a teljes létszám 160—170 fő, akikkel nyolc, többségében fiatal szakember dolgozik. A lehetőségek? Sok jót nem mondhatok. A legkisebbek a tömegsport telepünkön gyakorlatoznak, külön pályát bérelünk a serdülő II-nek, a többiek egymást váltják a központi létesítményben, ahol az újonnan létesített füves pálya mindinkább használhatatlan, a salakos pedig csak félértékű munkát tesz lehetővé. Meg is mondom, hogy miért. Ezen a „terepen" senki sem mer becsúszni, mert utána egyenesen mehet a Sportkórházba, de a fejelés is veszélyes, mert akinek salak megy a szemébe, az tíz percig csak hunyorog és tisztogatja magát. Szerintem csak akkor lehetünk elégedettek, ha volna hat jó füves pályánk, olyanok, amiket az NSZK-ban, Belgiumban és Angliában láttam az élvonalbeli csapatok házatáján.

Csepelen is az a gond, ami a többi fővárosi klubnál, nemcsak a gyepszőnyeg hiányzik, hanem az edzőpályák villanyvilágítása. Nap mint nap négy-öt csapat váltja egymást, s a koordináció ősszel válik lehetetlenné, amikor röviddé válnak a napok, s az utolsóként sorra kerülők bizony csak késő este térhetnek haza.

Keszthelyi Mihály nagy jelentőséget tulajdonít a klubot a szülőkhöz kötő kapcsolatoknak, mivelhogy a „futball-apukák" és „futball-anyukák" erkölcsi és anyagi támogatása nélkül képtelenség a rendszeres és jól szervezett munka.

— Gyakran rendezünk szülői értekezleteket, ahol megbeszéljük a problémákat, s gyakran szerepet is adunk az apukáknak és anyukáknak. Legtöbbjük áldozatokra is hajlandó, így például a legkisebbek szerelésének egy részét a szülőknek kell megvásárolniuk. Később a szerelést már a klub biztosítja, amire nincs is kifogás, a csepeli csapatok mindig „jólöltözöttek".

— Sikerült jó kapcsolatot kiépítenünk néhány külföldi utánpótlás csapattal, így rendszeresen veszünk részt az NSZK-ban ifjúsági és serdülő tornákon, illetve rendezünk olyan tornákat, amelyre külföldi vendéglátóinkat is meghívjuk. Jó a kapcsolatunk a szakosztályvezetéssel, s örömünkre sokszor jön el a fiatalok közé Gelei József, az első csapat mestere. Nemcsak azért, hogy szemügyre vegye a jövő játékosait, hanem azért is, hogy elmondja szakmai véleményét. A vezetőedző persze mindig kínosan ügyel arra, hogy a véleménynyilvánítás ne tűnjön — beleszólásnak.

Keszthelyi Mihály nagy elismeréssel beszélt a fiatalokkal foglalkozó szakemberekről, így Szekeres Andrásról, akinek csapata négyszer nyert már bajnokságot. A magyar szakembergárda egyik doyenje bízik abban, hogy a gyári csapat a lehető legrövidebb időn belül visszakerül az NB I-be, s ebben segítségre lesznek azok a fiatalok, akik Csepelen szerették meg a futballt, s itt másztak meg a sportág „magas létráját".

SZALAY PÉTER

D CSOPORT

Brazilok az élen

Guadalajara lakói 16 éven keresztül várták, hogy egyszer visszatérjen az a varázslatos három hét, amelyet 1970-ben élhettek át. Akkor itt lakott és játszotta mérkőzéseit, Mexikó második legnagyobb városában, a brazil válogatott.

Nos, beteljesedett a guadalajaraiak álma, mert a második mexikói Mundialon is a Rio Grande de Santiago völgyében fekvő metropolisban ütötték fel főhadiszállásukat a háromszoros világbajnokok.

Június elsején, a guadalajarai Jalisco-stadionban került sor a csoportnyitásra, 62 500, brazil csodára éhes szurkoló előtt. Ami azt illeti, csodát is láttak a nézők: egy olyan brazil válogatottat, amely leginkább arra a szánalmas társaságra emlékeztetett, amelyet néhány héttel korábban Magyarország lemosott a Népstadion gyepéről. Tulajdonképpen nem is volt igazi meglepetés, hogy *Spanyolország* ellen csak vergődtek *Socratesék*. Felkészülésükre minden jelző ráillett, csak az nem, hogy zavartalan. Egymás után sérültek meg kulcsembereik, a nagy Zicóval az élen. *Leandro* cserbenhagyta a csapatot, a legjobbnak tartott csatárt, *Renatót* pedig maga a szövetségi kapitány, *Tele Santana* hagyta ki a 22-es keretből. Otthonról mindenki pocskondiázta az együttest, még azt is rájuk sütötték Müllerékre, hogy természetellenes kapcsolatot tartanak fenn egymás között... Maga Pelé „király" járt élen a hangulatkeltésben, Santana kapitányt és fiait egyként bírálta, azt jósolta, hogy a csoportmérkőzések után már csomagolhat is a csapat.

Hát ettől csak 63 percig kellett tartaniuk a „cariocáknak", pontosan addig, amíg egy pompás *Junior—Careca* adogatás, és az utóbbi kapufája után dr. Socrates fejjel megszerezte a vezetést. Ám 11 perccel korábban, teljesen szabályos körülmények között, átjutott a labda Carlos kapujának gólvonalán. Michel bombája levágódott a lécről, s csak az ausztrál *Bambridge* bíró, és partjelzője, az amerikai Socha nem látta, hogy az bizony — gól... A találkozó után világgá röpítették a hírügynökségek az egyetlen — megadott — találat szerzőjéről, dr. Socratesről, hogy a világbajnokság kedvéért még a dohányzásról és az ivásról is leszokott, csak hogy végre világbajnok csapatban játszhasson.

Sokak szerint Careca volt a 90 perc revelációja. A 25 éves csatár, akinek Antonio Oliveira Filho a neve, az 1970-es Mundial idején, kilencéves korában választotta példaképének az akkori brazil csapat egyik kiválóságát, Tostaót. Nos, Careca Spanyolország ellen legalább olyan hasznosan futballozott, mint a nagy elődl!

Ami azt illeti, Careca higanyszerű megmozdulásain kívül vajmi kevés látványosságot nyújtottak a brazilok. A szenvedő fél, Spanyolország edzője, a 64 éves *Miguel Munoz* is így látta:

— *Ha pontozásra játszszák a futballt, akkor most mi vagyunk a győztesek. Michel meg nem adott gólja felett pedig egyszerűen nem tudok napirendre térni...*

A csoport két „kisembere", *Észak-Írország* és *Algéria* két nappal később, június 3-án mutatkozott be, egymás ellen. A guadalajarai Május 3. stadionban lejátszott találkozóra a „szabadrúgások 90 perce" jelző illik, hiszen az 1-1-es eredményt kialakító két gól (Whiteside és Zidane műve) egyformán szabadrúgásból esett. Ám akadt egy sokkal emlékezetesebb jelenete is az egyébként gyengécske összecsapásnak. Az ír McDonald még a saját térfeléről(!) vállalkozott kapura emelésre, tehát messzebbről, mint Pelé, 16 évvel ezelőtt, Csehszlovákia ellen. Larbi kapuson már túljutott a labda, s csak hajszállal csúszott el a léc felett.

A 22 000 néző egyébként igen jól szórakozott, kár, hogy ennek nem sok köze volt a meccshez. A hangosanbeszélő ugyanis szinte percenként tudósított a párhuzamosan zajló Mexikó—Belgium mérkőzésről, s mivel győztek a hazaiak, hatalmas üdvrivalgás fogadta a hallottakat.

Volt egy szomorú incidense is a mérkőzésnek: a 23. percben Madjer összefejelt Donaghyval, s el is ájult. Kórházba kellett szállítani agyrázkódással...

Jellemző a két edzői nyilatkozat...

Rabah Saadane (Algéria): — Keménységet vártam az írektől, s helyette durvaságot kaptunk. Fel vagyok háborodva!

Billy Bingham (Észak-Írország): — A bíró még azt is eltűrte, hogy megpofozzák az algériaiak a mieinket...

Június 6., *Brazília—Algéria*, újra csak Guadalajarában. Ha létezik abszolút egyértelmű mérkőzés, akkor ez az — vélhetné akárki. Elvégre a Mundial szuperfavoritja „ereszkedik le" az egyik legbiztosabb csoportutolsóhoz. S mégis, csak 1-0 az eredmény a dél-amerikaiak javára...

Az arabok ritka szigorúsággal próbálták megfékezni a brazilok támadókedvét. Néhány perc után Socrates és Edson is hordágyra került, de „lapátra" csak az utóbbi, mert a „Doktor" visszatért. Sőt szellemi vezére is volt a csapatnak, két veteránnak, a csereként beállt Falcaóval és a deresedő hajú Juniorral együtt. No és újra ott volt Careca, aki belőtte élete első világbajnoki gólját. Apró szépséghiba, hogy mindezt a Mundial legnagyobb védelmi baklövése előzte meg. Müller harmatos beadását a középhátvéd Guendouz nagyvonalúan elengedte maga előtt, a jobbhátvéd Medjadi pedig, tökéletesen biztonságban érezte magát, lezserül haza akarta kísérni a bőrgolyót kapusának, Dridnek. Ám Careca előbukkant a semmiből, s közvetlen közelről bepöckölte a labdát.

A mindössze 178 centis *Drid* volt egyébként a mérkőzés hőse, hét esetben hárított bravúrosan.

A sovány győzelmet — sorrendben a másodikat — már igen nehezen viselte a mexikói publikum. Guadalajarában, ahol pedig az 1970-es szép napok emlékére még „Plaza de Brasil" névre is kereszteltek egy teret, már senki sem lelkesedett a látszólag elhalványult fényű csillagokért. A brazil szurkolók pedig? A 6000 közül ötszázan az algériai meccs után összecsomagoltak, s hazautaztak kiábrándultságukban. Mindezt két győztes mérkőzés után...

Brazília a két 1-0-lal elsőként jutott a 16 közé, de azt nem tette zsebre, amit a sajtótól kapott. Néhány jellemző sor:

Daily Telegraph: „Csak a labdarúgás történetének egyik legbizarrabb gólja segítette Brazíliát a győzelemhez..."

Liberation: „A brazil bálványokat majdnem elhomályosította árnyékuk — Algéria."

Egy nap múlva — minő felüdülés! — *Spanyolország és Észak-Írország* a csoport legizgalmasabb mérkőzését vívta. Kezdődött úgy, hogy Butragueno már a 67. másodpercben bevágta Michel mérnöki átadását Jennings kapujának bal alsó sarkába. Ezzel vélhetően meg is kaparintotta a Mundial leggyorsabb góljáért kijáró arany Seiko karórát. Az íreket azonban nem tudta térdre kényszeríteni! Konok elszántsággal lendültek előre a zöld sziget futballistái, hogy aztán a 19. percben *Julio Salinas* újból kedvüket szegje egy kegyetlen, balsarkos kapásgóllal. De még ez sem volt elég. Alighogy elkezdődött a második félidő, *Gallego* és *Zubizarreta* elhatározta, hogy elragadja Algériától a „VB legnagyobb potyagólja" kétes dicsőségű címét. A középhátvéd fejjel akart hazaadni, de röviden. Persze a kapus még így is elérhette volna a labdát, de elcsúszott, s Clarke merészen beugorva, s vállalva a test-test elleni összecsapást is, átfejelte Zubizarretán a labdát. Az alig csurgott át a gólvonalon, el sem ért a hálóig...

Volt még egy „leg" ezen a mérkőzésen. Még az első félidőben Nicholl úgy lépett be Gordillónak, hogy a madridi középpályás felrepült a levegőbe, ott megperdült, majd elterült. Nem csoda, hogy hordágyon hagyta el a pályát...

Az utolsó felvonás két „jelenete", a *Brazília—Észak-Írország* és a *Spanyolország—Algéria* találkozó egyidőben zajlott. S végre a csapatok kinyitották a „gólzsákot" is...

A brazilok úgy érezték, a biztos továbbjutás tudatában végre mutatniuk is kell valamit a játék szép-

sorba. Julio Cesar majd felrobbant dühében... Ám egyre jobban megszokta azt a brazil futballisták számára oly gyűlöletes posztot.

Volt egy bemutatkozás is a 68. percben. Ezen a világbajnokságon először lépett pályára a sokáig sérült „fehér Pelé", Zico. Neki 22 perc is elég volt arra, hogy maradandót alkosson. A 88. percben azt a látszatot keltette, mintha a hátán is szemeket viselne. Ugyanis sarokkal olyan helyzetbe hozta az ügyeletes brazil gólgyártót, Carecát, hogy nem is hibázhatott. A közönség először nem értette, hogy került oda a labda, aztán felocsúdva, önfeledt ünneplésbe kezdett. Így tér vissza egy király...

Ezenközben Spanyolország a monterreyi Technologico-stadionban Algériát leckéztette. Persze a hispániai előadás sziporkázásban mögötte maradt a brazil karneválnak, de azért az „agg" Miguel Munoz fiai is nagy tetszést arattak. A 3-0 méltóképpen fejezte ki a két csapat közti tudásbeli különbséget. Algéria „haragból" futballozott, s az a sportban soha nem vezet jóra. Csak annyi „eredményt" tudtak felmutatni az afrikaiak, hogy Megharia kétszer is hordágyra parancsolta az első számú spanyol góllövőt, Butraguenót. A „Buitre", azaz „Keselyű" névre hallgató népszerű Emilio a második „csomag" után már nem is tudott visszatérni a pályára... De sebaj, a kopaszos, tartalék sorból előlépett barcelonai Caldere átvette a szerepkörét, kétszer is betalált.

Egyszóval: Spanyolország ezúttal határozottan jobb benyomást keltett, min négy éve, Spanyolországban. Köszönhető ez nem kis mértékben egy Michel nevű fiatalembernek, aki a nemzetközi küzdőtéren éppen egy magyar csapat, a Videoton ellen tette le a névjegyét. Ugye, még sokan emlékeznek arra a székesfehérvári UEFA Kupa-döntőre, amikor a 22 éves Real Madrid-középpályás bombagólt lőtt Disztl Péternek?

Algériától, különösen a négy évvel ezelőtti stílusos produkciója alapján, többet vártak az afrikai labdarúgás hívei. Spanyolországban legyőzték az NSZK-t, s csak egy „bundameccsel" sikerült kiejteni őket. Most, négy év tapasztalataival felvértezve, sem voltak képesek jó futballra.

Socrates (jobb oldalon) a győzelmet jelentő gólt fejeli. Brazília–Spanyolország 1-0.

LVB–MTI Külföldi képszolgálat

ségeiből. Ennek érdekében Tele Santana kapitány kihagyta a csatársorból az esetlen Casagrandét, s főszerepet adott az addig csereként már remeklő Müllernek. Jobbhátvédként pedig a teljesen ismeretlen Josimart kezdette.

Müllernél érdemes egy szóra elidőzni. A húszéves Sao Paulo-i futballista nevét két éve, az ifjúsági világbajnok brazil csapat tagjaként ismerte meg a közvélemény. Becsületes neve Luis Antonio Correa Costa, s mindössze 170 centi magas. A futball mellett a másik szerelme Madonna, a gyönyörűséges amerikai popénekesnő.

— Oda vagyok Madonnáért, nemcsak mint énekesért, hanem mint nőért is... — nyilatkozta Müller, aki az egykori nyugatnémet gólgyáros nevét felvett bátyjától örökölte igazán nem brazilos hangzású nevét.

Szinte hihetetlen: Müller a Sao Paulónál havi 700 dollárt keres. Ám nem kétséges, a Mundial után jócskán megemelik a járandóságát.

Nos, a két újonnan beállított fiú csillogott a darabos írek ellen. Müller minden támadásban benne volt, a koromfekete Josimar pedig 30-ról, akkora gólt ragasztott a jobb felső sarokba, hogy még a „károsult", a 41. születésnapját ünneplő Pat Jennings kapus is elismerően csettintett. Jenningsnek egyébként a három bekapott gól ellenére sem volt oka a panaszra: világcsúcstartó lett, 119-edszer öltötte magára a címeres mezt. Kimondani is sok: 1964-ben mutatkozott be a válogatottban, 22 éven át volt az első számú kapusa hazájának!

Josimar mellett Careca vette be még kétszer a hálót, így alakult ki a 3-0-ás végeredmény. Most már senki sem fanyalgott, a „cariocák" bebizonyították, hogy parádézni sem felejtettek el. És valamit meg is tanultak: védekezni. A mezőnyben egyedül ők nem kaptak gólt a csoportküzdelmek során. És ezért nem elsősorban Carlos kapust illeti dicséret, hanem egy Josimarhoz hasonlóan ébenfa színű védőt, Julio Cesart. Már három találkozó után kiderült, hogy szuperklasszis.

A római imperátort idéző nevű, 23 éves fiú annak idején — 15 évesen — támadó középpályásként kezdett a Guarani csapatában. Ám tekintélyes magassága miatt edzője gyorsan hátrazavarta a védő-

E CSOPORT

Ez volt a legerősebb

Amikor nyilvánosságra került az E csoport válogatottjainak neve, az érdekeltek bizonyára bosszúsan vették ezt tudomásul, hogy közel egyenrangú csapatokat sorsoltak össze. A Mundial időszakában méltán hívták ezt *halálcsoportnak*, valamenynyi közül a legnehezebbnek. A semlegesek is úgy vélték: nagy igazságtalanság az, hogy az NSZK, Dánia, Skócia és Uruguay négyesből két csapat, vagy legalább egy feltétlenül búcsúra kényszerül. Az érdekeltek, köztük *Franz Beckenbauer* is elégedetlenségének adott kifejezést. Az volt az általános vélemény, sajnálatra méltó együttes lesz az, amelyik az E csoportból kiesik. A fogadóirodák híreiből tudjuk, hogy a továbbjutásra NSZK és Dánia kapta a legtöbb voksot.

Akik a képernyő előtt végig szurkolták a mérkőzéseket, alighanem örültek, amikor a dánok léptek pályára. Egyszerűen azért, mert szívmelengető volt a játékuk. Ennek a kis országnak a válogatottja az utóbbi években egyre többször hallat magáról. Két esztendővel ezelőtt Párizsban, s másutt is átütő erejű sikert aratott az EB-n. Cikkek garmadát írták róluk, s gyönyörködtető játékfelfogásukra felfigyelt az egész világ.

Skóciát 1-0-ra verték, s elragadtató, színpompás játékkal 6-1-re Uruguayt. Éspedig egy sajátos játékmóddal! *Nálunk sokszor korholják azokat a csapatokat, amelyek két csatárral játszanak, mondván, eleve védekezésre rendezkednek be. Nos, így játszottak a dánok is, mégpedig 3-5-2-t.* Uralták, birtokolták a középpályát, s remek kontratámadásokat vezettek a higany mozgású *Laudrup* és a tankszerű, gólkirály Elkjaer-Larsen révén. De nemcsak ehhez értenek, hanem a szervezett védekezéshez, a letámadáshoz, a vegyes védekezéshez és folyamatos, gyors támadás kezdeményezésekhez is. Érdemes volt megfigyelni, hogy milyen gyakran két érintéssel adták tovább a labdát, s azt is: sohasem korholták egymást! Ha manapság korszerű labdarúgásról beszélünk, akkor azt a dánok fémjelzik.

Virtuózok, technikailag és taktikailag nagyon képzettek, nem kottából játszák a futballt, nem előre gyártott elemeket alkalmaznak, hanem a helyzetnek megfelelően variálnak. Mit is mondott a fiatal Laudrup: *„Nekünk Piontek nem tömi meg a fejünket különböző kötöttségekkel, hanem enged bennünket játszani. Mindenki azt teszi a pályán, amit éppen jónak lát, amit ösztöne diktál. De mindez nem jelenti azt, hogy játékunkat ne rendeljük a csapat érdekei alá. Piontek nem győzi hangsúlyozni, hogy eredményt csak együttes erővel lehet elérni, s nem egyéni csillogással, bár ilyen alakítások nélkül elszürkül a csapatjáték."*

A német származású *Sepp Piontek* szakmai elvei, következetessége, a labdarúgásról alkotott elképzelése remekül összetartja a dán nemzeti tizenegyet. A szükség hozta, de valami egész sajátos módon készültek a VB-re is. Profikhoz illő módon. Kevés időt töltöttek közös edzésekkel. Piontek tudta, hogy technikailag kifogástalanul felkészültek, s mivel hivatásos labdarúgók, természetesen az erőnlétükkel sem lehet baj. Miért kellene heteken át együtt lenniük. Ismerik egymás játékfelfogását, hamar átveszik a megkívánt ritmust, s a válogatott mezben, hazájuk dicsőségéért óriási erőbedobással játszanak. Láthatták ezt az E-csoport valamennyi mérkőzésén, hiszen mind a hármat megnyerték!

És milyen sportszerűen játszanak. Nem színészkednek, nem húzzák az időt. Kemények, bátran ütköznek, nem alattomosak, becsülik az ellenfelüket.

Mit számított nekik a hőség, a páratartalom, az oxigénhiány? Semmit! Éppúgy rohantak, mint ahogy megszokták. És akkor sem estek kétségbe, amikor a VB előtti időszakban úgy kaptak ki Bulgáriától, Norvégiától és Paraguaytól, hogy *még gólt sem rúgtak!* Ez a tény nem keserítette el őket, inkább sarkallta.

A kis Dánia most joggal örül. És magáénak érzi fiait, akik közül csak a három kapus játszik hazai bajnokságban, a többiek, Laudrup, M. Olsen, J. Olsen, Mölby, Elkjaer-Larsen, Lerby, Andersen, Arnesen, Friman-Hansen külföldi profi csapatokban. S mégis összeszokott csapat benyomását keltik!

Michael Laudrup mondta: *„Sokan már világbajnoknak kiáltanak ki bennünket. De mi ezzel nem törődünk. A cél: megnyerni a következő mérkőzést és örömet szerezni a hihetetlenül lelkes szurkolóinknak. Nincs a földnek egyetlen olyan pontja se, ahová egy maroknyi dán ne követne bennünket!..."*

Verebes József, a Rába volt mestere az egyik nyilatkozatában nagyon elismerően beszélt az *NSZK* racionális játékáról, mondván, látni, hogy ez a csapat akar valamit, tudatos a játékfelfogása. Beckenbauer ura a csapatnak!

Valóban ez a helyzet. Franz azt ígérte, hogy az NSZK válogatottja feltétlenül ott lesz a négy legjobb között. Bízik a játékosaiban. És, hogy így van, annak számos jelét adta. Mert kockáztatni is: szinte az utolsó huszonnégy órában *Eder mellett döntött.* És nemcsak a keretbe nevezte, hanem beállította a csapatba is. Eder eddig minden csoportmérkőzésen

Alvez, Uruguay kapusa hiába vetődött, Allofs lövése nyomán a labda akadálytalanul gurul át a gólvonalon, így hát az NSZK kiegyenlített. Uruguay–NSZK 1-1.

LVB–MTI Külföldi képszolgálat

játszott, s nem is akárhogyan. *Augenthallerről* sem mondott le, pedig a VB előtt egyáltalán nem ment neki a játék.

Matthäus esete is említést kíván. Az első gólt miatta kapták Uruguaytól. Könnyelműen odaadta az ellenfélnek a labdát, aki faképnél hagyta az egész védelmet és bevette *Schumacher* hálóját. Más kapitány bizonyára lehívta volna őt a pályáról. Beckenbauer azonban megőrizte nyugalmát. Erre vall az is, ahogyan az 1-1-es mérkőzés után nyilatkozott: *„Bár sokáig vezettek az uruguayiak, biztos voltam abban, hogy előbb vagy utóbb kiegyenlítünk. Ha még maradt volna néhány perc, nyerünk!"*

Hát ez a nyilatkozat nagyképűnek tűnt, mert a nyugatnémetek ezen a mérkőzésen a szó legszorosabb értelmében *szenvedtek*, s csupán percekkel a befejezés előtt sikerült egyenlíteniök.

Kétségtelen, hogy az NSZK játékmódjában van valami megkapó. Az amilyen lendülettel játszanak, akarnak, felőrlik ellenfelüket. Aligha van náluk jobb kondícióban lévő csapat.

Skóciát is legyűrték — 0-1-ről!

Akad a játékukban valami gépies vonás, miként az angolokéban is. Ezzel szinte bepréselik az ellenfelet. *Igazán támadószellemű labdarúgást játszanak, nem riadva vissza a testi erő kihasználásától, a lehető legkeményebb összecsapásoktól.*

Beckenbauer a dánok ellen feltehetően nem akart mindenképpen győzni, s ezért olyanokat is szerepeltetett, akik addig pihentek. A 0-2 miatt nem is volt elkeseredve, gondolván, jobb *Marokkó* nemzeti tizenegyével találkozni, mint azokkal a spanyolokkal, akik az EB-n kiverték őket és búcsúra kényszerítették Jupp Derwallt is.

Pelé azt mondta, hogy a dánokról csak a felső fokokban lehet beszélni, mert színes, ötletes, szervezett labdarúgást játszanak. De dicsérte Beckenbauer csapatát is, amely még nem teljes, hiszen az E csoport mérkőzésein *Rummenigge*, a csapatkapitány tulajdonképpen csak percekre mutatta meg magát.

Uruguayt a Mundiál előtt többen úgy emlegették mint az olyan együttest, amely az elsőségre is esélyes. Nos, harmadikként nagyon rossz, 2-7-es gólaránnyal kerültek tovább.

Az E csoport első mérkőzésén az NSZK ellen még jó benyomást keltettek. Nagyon szervezett volt a hátsó játékuk, mesterien alkalmazták a területvédelmet, nagyon nehéz volt áttörni azt a hálócsapdát, amelyet felállítottak. És kiválóan kezelték a labdát.

Viselkedésük azonban visszatetsző. Egy idő eltelte után a legjobb színészeket is felülmúlták sportszerűtlen magatartásban. A legkisebb szabálytalanság után földhöz vágták magukat, fetrengtek, fájdalmas arcot vágva húzták az időt. *Alvez* kapusuk a későbbi mérkőzéseken is az élenjárók közé tartozott. Dánia ellen az arcához kapott, aztán gondolt egyet, és leroskadt a földre, látni lehetett ahogyan társai ott is marasztalták, mondván: *hadd menjen az idő! Legalább 15 percet ezzel minden mérkőzésen*

huszonötezer svájci frankra ítélte a FIFA. Sőt kilátásba helyezték azt is, hogy kizárják őket a VB-ről!

Viselkedésük még a másik dél-amerikai futballnagyhatalmat, Argentínát is megbotránkoztatta. *Diego Maradona* azt nyilatkozta, hogy nem a mérkőzéstől, hanem az ellenfél durvaságaitól fél, úgy mint annak idején az olasz *Gentile* ellen, aki egy mérkőzésen huszonötször is felvágta.

Skócia nagy csalódás, mint ahogyan az volt az egész brit futball is, Angliát is beleértve, nem is beszélve Észak-Írország tizenegyéről.

Persze azért becsülettel küzdöttek, és olykor, ha csak percekre is, de felvillantották a rövid passzos skót iskola szépségeit, no meg hihetetlen küzdeni tudásukat. De ha valaki

kedőn vesztesen vonult le a pályáról, tudja, nem kis dicséret ez. S való igaz az is, hogy ha nem ebbe a halálcsoportba kerülnek, másutt jobban boldogultak volna.

Erőnlétük bámulatos volt, az első perctől az utolsóig gyűrték-gyömöszölték az ellenfelet, rohantak. Mindez náluk természetes, mint ahogy sajnos, gépies, ötlettelen játékfelfogásuk is. Egy ismert szakíró, a brit futball alapos ismerője, nagyon találóan jellemezte őket, mégpedig a megbántás szándéka nélkül: *„Kérem, ezek a skótok mennek mint a veszedelem, olyan erejük, tüdejük, fizikumuk van, hogy akár két mérkőzést is lejátszanának egyvégtébe, csak akkor van baj, amikor gondolkodniok kell. Az ötletes, kiszámíthatatlan játékhoz, sajnos kevés van a*

Elkjaer-Larsen – a jobb oldalon – hatalmas lövéssel szerez gólt a skót válogatott ellen. Dánia–Skócia 1-0

elloptak a játékidőből. Rossz szájízt hagytak maguk után durvaságaikkal is.

Az egyik mexikói lap azt írta, hogy mindhárom csoportbeli mérkőzésükön valóságos *ámokfutást rendeztek.* Ütöttek, vágtak, rúgtak amerre jártak. Két játékosukat ki is állították, s *Omar Borras kapitányukat a FIFA a kispadról a lelátóra parancsolta,* mert minősíthetetlenül viselkedett, csalóknak nevezte a bírókat. Borras az Argentína elleni mérkőzést csak fentről szurkolhatta végig, s csapatát sportszerűtlen magatartás miatt

akar és hajt, az egymagában véve a Mundialon még nem elég, sőt mondhatnánk, édes-kevés. Ez az E csoport most a derék skótoknak túlságosan nehéznek bizonyult. Igaz, így is csak egy góllal kaptak ki a dánoktól és az NSZK-tól is, Uruguay ellen pedig döntetlenül végeztek, *de a három mérkőzésen csupán egyetlen árva góllal zörrentették meg ellenfelük kapuját. És ez a csatárjáték csődjét jelenti!*

Csepülni őket azonban nem lenne helyes, mert a kudarcot sportemberhez méltó módon viselték el, s mindenki, aki ilyen vetél-

fejükben. Képtelenek improvizálni. Enélkül pedig nem megy!..."

Egy „bolond" csoport

— Ez azután egy bolond csoport... Nincs igazi favorit, az első helyre a lengyelek, portugálok és angolok egyaránt esélyesek — jósolta *Franz Beckenbauer* a nyugatnémet csapat százháromszoros válogatott szövetségi kapitánya. Ami jóslatának első felét illeti igazolódott a véleménye. Monterreybe valóban bolond csoportot hozott össze a sorsolás szeszélye. Így azután tótágast állt mindenféle papírforma, s így Ferenc császár is felsült esélylatolgatásával, hiszen a csoportelsőséget **Marokkó** válogatottja szerezte meg. A második helyen **Anglia,** a harmadikon **Lengyelország** jutott tovább, **Portugália** a legutóbbi Európa-bajnokság harmadikja pedig korai búcsúra kényszerülve esett ki.

De menjünk sorjában... A csoportmérkőzések első fordulójában az első meglepő, gól nélküli döntetlen (Marokkó—Lengyelország 0-0) után Portugália legyőzte az angolokat (1-0). A második fordulóban is csak egyetlen gól esett, az afrikai együttes pontot vett el a britektől (Marokkó—Anglia 0-0), majd az 1974-es és 1982-es bronzérmesek javítottak (Lengyelország—Portugália 1-0). Végül a harmadik forduló Monterreyben és Guadalajarában egyszerre játszott mérkőzésein **Lineker** mesterhármasa feltámasztotta a futball feltalálóit (Anglia—Lengyelország 3-0), az igazi meglepetés azonban még a végére maradt (Marokkó—Portugália 3-1) és *ezzel afrikai földrész csapata első ízben tudott túljutni a döntő első akadályán...*

Idézzük a részleteket... A portugálok első gólját az a *Carlos Manuel* lőtte, aki jó fél esztendővel korábban Stuttgartban vette be Schumacher kapuját és biztosította be idegenben a nyugatnémetek mögötti második helyet az európai selejtezők második csoportjában és ezzel a továbbjutást.

A portugálok ezúttal is elsősorban védekezésre rendezkedtek be Monterreyben. A két tizenhatos között folyt a játék. Az angolok előre vágott labdákkal kísérleteztek, míg a portugálok rövid átadásokkal próbálták siettetni az idő múlását. S ha az angoloknak néha sikerült is áttörniök ellenfelük védelmét, ott volt *Manuel Bento,* aki rekorder válogatotthoz méltó megbízhatósággal, nem egyszer bravúrokkal őrizte a kaput. Az utolsó negyedóra kezdetén *Diamantino,* a nagyhírű Benfica középpályása a badhátvéd Samson hibáját kihasználva megszerezte a labdát, középre ívelt, s Carlos Manuel akárcsak a stuttgarti Neckar-stadionban, újra döntő jelentőségű gólt lőtt.

— *Lélektanilag nagyon fontos sikert arattunk, hiszen a csoport első számú esélyesét fektettük két vállra. Mindez egyben édes bosszú is, hiszen kereken húsz éve az angolok állítottak meg bennünket a világbajnokságon* — mondta a mérkőzés után **José Torres,** az egykori kiváló hórihorgas középcsatárból lett szövetségi kapitány, aki a portugálok korábbi, egyetlen világbajnoki döntős szereplésére, az angoloktól elszenvedett 2-1-es vereségre emlékezett.

De nyilatkozott a mérkőzés után az angliai torna portugál hőse, **Eusebio** is, aki húsz esztendővel ezelőtt kilenc gólt szerzett harmadik helyezett csapata tizenhét góljából, s ezzel a világbajnokság gólkirálya lett.

— *Jól játszott, értékes győzelmet aratott csapatunk, de az okos taktikával kivívott siker sem biztosíték a továbbiakra nézve. Most is akadtak hibák, s néhány játékos mint elsősorban Chalana és Jordao nagyon hiányzik.*

Eusebio óvatosságát az események a portugál szurkolók nagy bánatára igazolták. A már Mexikóban, közvetlenül a világbajnoki felkészülés idején sztrájkba lépett, magasabb prémiumot követelő csapat nem tudta kihasználni a sikeres rajt lélektani előnyeit. Igaz, közben Bento a kiváló kapus a lengyelek elleni mérkőzést megelőző egyik edzésen megsérült, egy ártatlannak látszó kapu előtti kavarodás során lábát törte. A még nála is egy esztendővel idősebb, 39 éves Viktor Damas, a vetélytárs Sporting Lisszabon portása vette át a kapu őrzését. S hálója bizony egyszer a 68. percben megrezdült. Amikor Piechniczek kapitány már cserét kért, a 11-es mezt viselő Smolarek cseréjét jelezte. A Widzew Lodz csatára váratlanul góllal válaszolt a kapitány döntésére.

Az első mérkőzésen győztes, a másodikon vesztes Portugália csapata azután az utolsó mérkőzésen Marokkóval szemben váratlanul összeomlott. Talán éppen ekkor a döntő 90 perc során hiányoztak a felkészülés utolsó időszakában az anyagi követelések miatt kimaradt edzések. Az otthonról érkezett bíztatás sem használt.

Ezzel szemben az 53 éves casablancai hitvese kedvéért a mohamedán hitre is áttért s Ben Mehdi névre hallgató brazil José Faria gárdája Afrika lagdarúgásának legszebb, legmerészebb álmát megvalósítva jutott tovább. *Marokkó* válogatottjának sikere nemcsak a földrész, az ország labdarúgásának, hanem a világbajnokság történetének is valóságos mérföldköve. Mérföldkő, hiszen az afrikai labdarúgás képviseletében 1934-ben mutatkoztak be az egyiptomiak, akiket egyébként éppen a magyar csapat győzött le 4-2-re Nápolyban, visszavágva a tíz évvel korábbi, egyiptomi csapásként emlegetett olimpiai vereségéért. De a kontinens legjobbjának újabb részvételére pontosan harminchat évet kellett várni, midőn a mostanihoz hasonlóan ugyancsak Mexikóban Marokkó jelentkezett. S a csoportmérkőzések utolsó találkozóján pontot szerzett a bolgároktól. Az ezzel rendszeressé vált afrikai részvétel során 1974-ben Zaire próbálkozott, 1978-ban Tunézia csapata a Mexikó elleni 3-1-es sikerrel aratta első világbajnoki győzelmét, majd a világbajnoki címet védő nyugatnémetekkel szemben is döntetlent harcoltak ki, de az üdvösséget jelentő továbbjutáshoz még ez is

Osztrowszki (fehér mezben) átugorva a földön fekvő Khalifát igyekszik elrobogni a labdával. Marokkó–Lengyelország 0-0

Bryan Robson (jobboldalt) elől pompás kivetődéssel szerzi meg a labdát Manuel Bento, a portugál kapus. Portugália–Anglia 1-0. LVB – MTI Külföldi képszolgálat felvételei

kevés volt. Spanyolországban a létszám emelésnek köszönhetően már két afrikai csapat részvételére nyílt lehetőség. Sokan ugyan bírálták a FIFA vezetőit elsősorban Havelange elnököt, a mezőny felhígítását vetették a szemére, de végül Kamerun veretlenül, még a későbbi világbajnoki olaszokkal is döntetlenre játszva csak kevesebb lőtt gólja miatt (gólkülönbségük 2-2, az olaszoké 3-3 volt) esett ki, Algéria csapatát pedig (a nyugatnémetek 3-2-es legyőzése, az osztrákoktól elszenvedett vereség 0-2, s a chileiek elleni siker 3-2 után) csak a rossz emlékű gijoni nyugatnémet—osztrák bundamérkőzéssel tudták kiejteni. Ezt követően döntött a FIFA, miszerint a világbajnoki csoportküzdelmek utolsó mérkőzéseit a hasonló esetek kiküszöbölése érdekében azonos időpontban kell lejátszani. Így került sor az F-csoport utolsó két mérkőzésére Monterreyben, valamint Guadalajaraban, az angol—lengyel, illetve a marokkó—portugál találkozókra. A magabiztos Faria egyébként már az angolok elleni mérkőzés után hangoztatta:

— *Az afrikai futball ma már felveheti a versenyt a világgal, egyetlen csapattól sem félünk...*

Szó, ami szó a jobbára ismeretlen afrikai labdarúgók azután annak rendje és módja szerint valósággal leiskolázták a nagyhírű portugálokat. Nemcsak erőnlétben és lendületben, küzdeniakarásban, hanem még technikailag is magasan felülmúlták őket. Így azután az első félóra elteltével *Khari* két góljával már 2-0-ra vezettek és a portugálok csak a csereként beállt Diamantino révén a 80. percben, újabb portugál gólra válaszolva tudtak szépíteni. Badou Zaki, a WA Casablanca csapatának 28 esztendős, s egyes statisztikák — például a londoni World Soccer magazin összeállítása — szerint már a századik válogatottságán is túljáró kapusa tehát a világbajnokság 260. percében kapta az első gólt, a három csoportmérkőzésen egyszer rezdült a hálója. Igaz a hazai bajnokságban szereplő *Labd, El Biaz, Boujahiaoud, Lamris* négyes ezúttal is nagyszerűen zárt. A csapat stílusát azonban ismét a középpályás quartett határozta meg. A svájci első ligából meghívott *El Haddoui* (Lausanne) és *Bourberbala* (Sion) mellett *Timoumi*, a kontinens legjobbjává választott briliáns cselező és a kapura is veszélyes kapitány mellett *Dalmy*, a harmadik X-en is túljáró „öreg harcos" valósággal remekelt. Ez a négyes nemcsak a jelentős mezőnyfölényt teremtette meg, hanem gyorsan, korszerűen és célszerűen játszva helyzeteket is előkészített a Khari-Krimau kettős ék számára. Sidi Mohammed és Mouloy Rachid a két herceg a helyszínen szurkolt, s fogadta a jókívánságokat.

Londonban, a királyi család rezidenciáján pedig bizonyára újra csomagolni kezdett Charles herceg, a trónörökös és bájos, világjáró felesége Diana. Azt tervezték ugyanis, hogy amennyiben a remények valóra válnak és minden úgy lesz, ahogyan *Robson* szövetségi kapitány többízben is kijelentette, s az angol csapat a döntőbejutásért küzd, akkor ők is ott szurkolnak majd a lelátón. Ezeket az első két mérkőzés után már-már elvesztett reményeket azután *Gary Lineker*, az Everton csatára élesztette fel a lengyelek elleni ragyogó mesterhármasával. A 25 esztendős szőke csatár egyébként az elmúlt évben változtatott munkahelyet, került a Leicester City csapatától csekély nyolcszázezer fontért az Everton együttesébe. Sokak szerint már az első esztendőben is megszolgálta az árát, hiszen gólkirályi találataival nagyszerű szerepléshez segítette a liverpooli csapatot. Az idény végén pedig profi játékostársai és a szakírók egyaránt az év legjobbjává választották, a két tábor véleménye különben ritkán egyezik. Ezek után bár a sportkedvelők elsősorban a középpályás Robson sérüléséért aggódtak, a szövetségi kapitány azonban idegességében majdnem agyvérzést kapott, amikor Lineker az előkészületek utolsó időszakában eltörte a csuklóját. Ám különleges gumi fáslival rögzített kézzel is vállalta a játékot és végül valóban a lejtő legalján állította meg csapatát, mentette meg Bobby Robsont a már kilátásba helyezett fejvesztéstől. Annak idején a hazai valamint az UEFA Kupát elnyert Ipswich csapatának volt menedzsere pontosan négy éve, a spanyolországi kudarcnak tekintett világbajnoki szereplés után került Ron Greenwood helyére. Akkor pedig a csoportmérkőzéseket három győzelemmel, imponáló 6-1-es gólkülönbséggel zárták. A folytatásban azonban sem a nyugatnémeteknek, sem a spanyoloknak nem tudtak gólt lőni, s bár Shilton kapuja is érintetlen maradt, így kiestek. Greenwood lemondott, s Robson vette át a kapitányi marsallbotot, aki még a világbajnokságot megelőző nyilatkozatai szerint elődei közül Sir Alf Ramsey példáját igyekszik követni. S a derék Alfot ugye húsz évvel ezelőtt, az angliai világbajnokságon aratott győzelem után ütötték lovaggá... Nos ezek az álmok, vágyak az első két mérkőzésen látottak alapján irreálisnak tűntek. Ám a lengyelek ellen megmutatták az angol labdarúgás, a mai válogatott igazi erejét. S ha nem viseli meg őket különösebben a környezetváltozás, hiszen az 522 méter magasan fekvő Monterrey után 2238 méter magaslaton, az Azték stadionba folytatják Paraguay ellen, akkor... Ennek viszont a mexikói rendőrfőnök nem örülne túlságosan. A szigetországból érkezett mintegy ötezer szurkolót eddig is csak a mérkőzések alatt sikerült úgy-ahogy féken tartani.

Antoni Piechniczek lengyel szövetségi kapitánynak ezzel szemben csapata játéka okoz gondokat.

— A továbbjutás ténye kicsit csökkenti elégedetlenségemet — hangoztatta a 42 éves mester. — Több játékosomra rá sem ismertem a csoportmérkőzések során. Egyesek olykor, mint például az angolok ellen csak statisztáltak a pályán.

Mindenféle a Mundialról

Azzal aligha lepek meg valakit is, ha leírom: a négyévenkénti világbajnoki döntő „megmozgatja" a földkerekséget. Így volt ez különösen akkor, amikor a szó valódi értelmében rengett az aztékok ősi földje, és néhány napig bizonytalanná vált mindenki: vajon engedélyt ad-e a FIFA a remek játékokra, a 24-es döntő lebonyolítására.

Engedélyt adott, így május 31-én a megszokottan szerény színvonalú olasz–bolgárral indult az Azteca labda majdnem egyhónapos hódító körútjára. Harminchat találkozó alapján igyekeztem a legfontosabb, legérdekesebb eseményeket csokorba kötni a szemtanú hitelességével. Mindenféle a Mundialról a csoportküzdelmek után!

Az első és talán legalapvetőbb dolog: noha a mexikói csatározasok előtt a rendezők *óriási látogatottságot ígértek*, ebből az első, „csoportkör" statisztikái alapján nem lett semmi. Mindössze a hazai válogatott összecsapásaira telt meg az Azték-stadion, a háromszor 114 500 néző önmagában nézve gyönyörű summa. A szervezők és a FIFA őszinte bánatára a további 90 percek látogatottsága eléggé közepesnek bizonyult. A start előtt kimutatták, hogy nagy általánosságban a csoporttalálkozók elővételi jegyterítése mindössze 70, jó esetben 77 százalékos, így azután a jegyüzérek hoppon és munka nélkül maradtak, mert mexikói nézőt nem tudtak lépre csalni, külföldit pedig még inkább nem, hiszen a külföldi utazási irodák sem úgy emlékeznek majd 1986-ra, hogy az „bombasiker" volt anyagi tekintetben...

Az első szakaszban a „C" csoport látogatottsága volt a legminimálisabb. A negatív csúcsot a *magyar–kanadai* 90 perc tartotta 13 800 érdeklődővel. Másutt bizonyára ölték volna az emberek egymást egy *olasz–argentin* jegyeiért. Nos, a két legutóbbi világelső mérkőzésén huszonötezren „lézengtek", és azt a gólparádét, amivel *Dánia* meglepte a nagyszájú *Uruguayt*, 26 ezer ötszázan nézték végig. Igaz, ki tudhatta előre, hogy csak a találkozó első negyedében lesz komplett az „uruk" csapata, hogy Borrast hamar zuhanyozni küldik két gyors sárgája következményeként, és a kis Dánia elhint egy hc-tost Alveznek?

Ha volt *szimpatikus mérkőzés*, akkor ez volt az. (Mondhatja erre az Olvasó: „No jó, de a szovjetek is fél tucatot rúgtak Disztlnek..." Igaz, de éppen ezért hagyjuk azt az irapuatói mérkőzést. Legalábbis ezen összefoglalóban...) A szellőlábú dánok éppen 24 órával az iszonyatos faultpárbajt hozó *mexikó–paraguayi* mérkőzés után felmutatták, miként kell kilencven percig szórakoztatóan nagy futballt előadni.

Tény, hogy *Mexikót* favorizálni kell, mert ő hozza a pénzt. Ha *Sanchez* csak egyet köhint, máris százezrek jönnek izgalomba, és ezt igen jól tudja a mexikói reklámipar, no meg a FIFA is. *Mindenki érdeke* hát, hogy a házigazda minél tovább meneteljen. Tettek ezért a bírók, tesznek ezért mások is. S hogy nem légből kapott dolgok ezek, arra igazolás *M. G. Michel* spanyol játékos mondata: „A világon mindenütt másutt megadták volna a brazilok ellen lőtt gólomat. Az amerikai földrészen azért nem, mert a háromszoros világbajnok Brazíliára szükség van a további küzdelmek során is. Róluk lehet írni akkor is, ha nincs mit!"

S amit leírnak, ugye azt általában el is olvassák, aki pedig olvas, az esetleg kedvet kap ahhoz, hogy váltson jegyet Brazília további összecsapásaira. Itt zárul be a kör.

***

Amikor Mexikó Kolumbia helyett beugrott rendezni, szinte azonnal ontani kezdték a különféle orvosi véleményeket a lapok. Az volt a kérdés: a magaslat, a hőség és a sok helyütt jelentkező szmog ellen lehet-e (miért ne lehetne?), és milyen alkalmas módon lehet ideálisan felkészülni? Sok megoldás, vélemény látszott kitűnőnek, amíg színt nem kellett vallani, addig *mindenki másképp csinálta*. Sokan a kéthetes előakklimatizálódás mellett voksoltak. De *Dánia* és *Skócia* esetében felborult az előzetes, és tömegesen alkalmazott gyakorlat. E két legénység szinte az utolsó pillanatban érkezett meg, és – kétféle eredményességű – „repülőjátékot" nyújtott. Az *NSZK* ugyan nem talált annyira látványos játékot, ám elérte céljait. És éppen az úgynevezett „halálcsoport" három tagjáról van szó! Arról, ahol mindenki a pontelosztás kuszaságáról beszélt előzetesen... Világos, hogy ez a három európai a lehető leggondosabban készült, játékukban nem volt esetlegesség, óramű pontossággal jöttek-mentek futballistáik.

Ideje közelebbről is szemlélni a *„dán csodát"*. Azt tudtuk, hogy 1984-re, az EB-döntőre alaposan összekapták magukat. Elődöntőig jutottak, és ott Spanyolországtól kaptak ki. *Frits Kristensen*, az aarhusi Morganavisen Jylands Posten újságírója segített az oknyomozásan.

– 1979-ben, amikor a nyugatnémet *Sepp Piontek* átvette a kapitányságot, egy dolgot kikötött: azok a külföldön játszó idegenlégiósok, akik szerepeltetésével ő feltétlenül számol, mindig akkor és ott legyenek, ahol és ő akarja. A szerződéseket nagyítóval vizsgálták felül, egyetlen olyan kapaszkodót sem hagytak, ami meghiúsította volna – Elkjaer-Larsenék jelenlegi munkaadó ötletéből – a dánok csapatépítési törekvéseit.

Ez kellő alapot adott Pionteknek, és ötéves kemény munkával a franciaországi EB-n bemutatta: mi az az *„északi forradalom"*. Eddig *Svédország* reprezentálta Skandinávia futballját, 1984-től azonban már Dániára figyelt a világ.

– Ha jól belegondolok, ez a mai dán stílus hasonlít a hetvenes évek holland útjához – mondja Kristensen. – A középpályás térnyerés, azonnali letámadás, a játéknak az ellenfél védőharmadába való terelése. És onnan állandó *„csipkelődés", gólvadászat*.

De ez így nem teljesen igaz. Sepp Piontek is felháborodott, amikor arra céloztak, hogy „másol", holland futballt játszat.

– *Mi egyszerűen csak szeretünk játszani. És van is kivel...*

Tény. A mexikói 22-es dán keretből csak hét olyan labdarúgót tudtunk „összeszedni", aki hazája bajnokságában kergeti a labdát. A Svájctól Angliáig szétrajzott dánok valóságos nemzetközi ízt hoztak csapatjátékukba. „Pihenj, és robbanj!" – tanította Piontek Mexikó előtt játékosaik. És azt teszik. Szilárd középpályán nyugodva sokáig altatnak, rövid passzokkal, néha „rájátszott" védelmi botlással kicsalják az ellenfelet sündisznóállásából, és amikor *Rasmussen* kapuja forgott veszélyben, akkor indult az 50–60 méteres gyors indítás Elkjaer-Larsenék felé. Az előretolt ékek pedig gyorsak, kemények, nagyszerűen cseleznek, rúgják is a gólokat.

– *Nézze, engem nem érdekel különösebben, hogy meddig jutunk* – mondta Elkjaer-Larsen. – *Persze, szeretem Dániát, de sokkal inkább a játék élvezete az, ami előre visz. Ha kiesünk, akkor legalább egy ideig élvezzük a focit! Legalább ennyi maradjon meg az első VB-ből!*

Nem lényegtelen a nemzeti jegyek felvonultatása. Aki közlebbről ismeri a dán életformát – sajátos „leisu-

A bulgár Szirakov örömében a fejét fogja, miután pompás fejesével egyenlített. Olaszország–Bulgária 1-1.

LVB–MTI Külföldi Képszolgálat

re" ez, vagy inkább „relax" –, az fellelheti játékukban a nyugodt, kiegyensúlyozott életörömöt. Öröm nélkül pedig ugye nem lehet játszani! Illetve lehet, de nem hosszútávon.

– Majd mi megmutatjuk, hogy kell a dánokra szájkosarat adni – mondta a Belgium elleni 2-2 után a 16 közé jutott paraguayi csapat legfényesebb csillaga, Romero. *– Elvégre a VB előtt, Kolumbiában edzőmeccsen 2:1-re megvertük őket!*

Cabanas, aki az említett két gólt lőtte, már pontosabban fogalmazott: „A dánok sem más világról érkeztek, ezen a földön járnak, tehát meg is lehet verni őket. Méghozzá úgy, hogy ékjeikre követő pandúrokat kell állítani, a középpályásaikat meg kell akadályozni a rövid és hosszú passzok kivitelezésében, és akkor öreg védelmük összetörhető.

***

Hogy ez a két tipp bejött-e, azt az Olvasó már tudhatja e sorok megjelenetkor. De hogy *Omar Borras*, uruguayi kapitány *nehéz napok* elé nézett Mexikó után, az is bizonyos. A Dánia elleni 1-6 után teljes 24 órára beteget jelentett. Lázra panaszkodott. Volt is oka, hiszen otthonról fenyegető levelek özönét kapta. Nem is *Montevideo*, hanem *Buenos Aires* felé váltották meg neki a hazafelé irányuló repülőjegyét.

De nem dicsérték *Tele Santanát* sem az első két 90 perc után. A brazil kapitánynak az egykori „fekete gyöngyszem", *Pelé* rakosgat alá úton és útfélen. Hogy miért? Ezzel kapcsolatban kétféle elképzelés alakult ki nemzetközi sajtóberkekben. Egyrészt arra tippelnek sokan, hogy Pelé 45 évesen úgy látja: szeretne Brazília legfőbb „futballhatalmává" előlépni, azaz Santana posztjára fáj a foga. A másik elképzelés mögött ismét anyagi hátteret kell felfedezni. Pelé ugyanis a VB előtt eladta magát több lapnak és TV-állomásnak is. Nagy pénzért. A szerződés egyik feltétele az, hogy állandóan megnyilvánuljon a nyilvánosság előtt. Ezt meg is teszi! *Socratesék* már rettegnek, ha Pelé meglátogatja a brazil tábort, és mondja, mondja – vég nélkül.

– Nem a rosszindulat beszél belőlem, higgyék el! Én csak azt várom Brazília nemzeti tizenegyétől, amire valójában képes. Azaz a tökéletes játékra. Braziliának van egy mércéje, és mindent ehhez kell igazitani. Lehet bukdácsolni egygólos győzelmekkel, de ezért nemzeti nimbuszunkkal fizetünk.

Elkjaer-Larsen – mindkét karja szélesen a levegőben – elindítja a gólözönt. Dánia–Uruguay 6-1

Ezzel kapcsolatban *Franz Beckenbauer*, az NSZK kapitánya is véleményt formált: „Pelé könnyen beszél. Ő volt az utolsó „mágus" ebben a sportágban. Ha önmaga géniuszához méri a maiakat, akkor nagyot téved."

Kritikából kijut az *olasz* címvédő legénységnek. Főként *Dino Zoff, Enzo Bearzot* segítője, az egykori csodakapus emelte fel hangját. Persze csak annyira, hogy azza! ne sértse *Altobelliéket*.

– Csodálom a mezőnyjátékosokat, mennyire toleránsak Galli kapussal szemben. Olyan „tanulógólokat", amit a bolgároktól, Dél-Koreától és Argentinától kapott be, odahaza, az olasz bajnokságban nem szokott elszenvedvedni. Csodás kapus, de a VB izgalmai újak neki.

Zoff szerint ez a VB semmiféle újat nem hozott eddig, nagyon igyekezni kell, ha a nyolcasdöntőktől kezdve előremutató dolgokkal akar kirukkolni az „elit". Egyre *élesebb a vita* a kiemelkedő játékosegyéniségek és a FIFA vezetői között. *Diego Maradona* például hevesen kifakadt *Joao Havelange*, brazil elnök „uralmi módszerei" ellen. *Socratest* csapatgyűlésen felelősségre vonták, hogy miért nyilatkozgat alaptalanul. A szakállas orvos-középpályás ugyanis kerek-perec elmondta, hogy „*tagadhatatlan a nagytőke* jelenléte a mai élfutballban."

A játékosok, s nem kevés szakvezető is azt pedzegeti, hogy *miért csak a pénz beszél?* A FIFA érthetően elégedett azzal, hogy a különféle jogdíjakból, hirdetésekből özönlik a dollár. És ezek a pénzek óriásivá nőttek a televíziós jogdíjakkal. Ám ezért fel kellett áldozni egy kicsit magát a játékot. Mennyivel szebb, élvezetesebb lett volna a mexikói este – vagy koraéjjel – jótékony hűsében játszani! Ehelyett a TV igényeihez igazodva a selejtezőkben, további lényeges mérkőzéseken a helyi 12 és 16 órás kezdési időpontot fogadták el. Ez olykor *embertelen feladatot* rótt a csapatokra, 32–35 fokos hőségben, tűző napsütésben még egy úszómedence mellett is nehéz kibírni a mexikói klímát.

Megoldásként azt javasolják: a FIFA változtasson eddigi szemléletén, szűnjön meg az arcpirító profithajsza. Váljon a régi vezető testületté, melynek nincsenek önálló pénzügyi tervei, a bevételeket csak azért tervezze, hogy abból a régi módon dirigálja a világ labdarúgását.

***

Most, hogy Havelange-ot újraválasztották, és négy évre ismét kezében a kormánypálca, aligha várható változás. De hogy a viták élesednek majd, az bizonyosra vehető. Pedig azok a nagy pénzek olykor *jobb helyekre* is kerülhetnének, mint ahova valójában irányítják. Például fejlődő országokba, ahol a futballra az általános jólét mellett – vagy annak ellenére sem?! – fordítanak sokat. Például Kanadába.

A jégkorong-nagyhatalom egyike az igen szimpatikus búcsúzóknak. *Tony Waiters* szövetségi kapitány e sorok megjelenése pillanatában már nem lesz kapitány. Mandátuma lejárt, és még bizonytalan, ki lép örökébe. Jellemző, hogy Waiters az irapuatói csoporttalálkozók után (három vereség) elsőként azoknak a kanadai üzletembereknek mondott köszönetet, akik lehetővé tették, hogy magaslati környezetben készülhettek *Vrablicék* a mexikói feladatokra. A gyűjtés, *közadakozás* nélkül ezek a juharleveles fiúk talán két napot sem készülhettek volna együtt...

Kanadában az emberek többsége meg sem érti, hogy milyen óriási jelentősége volt mexikói szereplésünknek. Beléptünk a „jegyzettek" közé, láttunk, hallottunk, tapasztaltunk. Két dolgot kell most fejlesztenünk: a bajnoki rendszert komolyabbá tenni és a taktikusabb játékfelfogást általánositani Kanadában. Ez a csapat küzdött, amig volt fegyvere. Nem rosszabb erőnléte, de kicsiny nemzetközi praxisa miatt zárt 0-5-ös gólkülönbséggel, pont nélkül.

Szergej *Moszjagin*, Valerij Lobanovszkij szövetségi kapitány edzősegítője mondta Kanadáról:

– Játszottunk a veszélyes Európa-bajnok franciákkal, az „esélylesö" magyarokkal és az outsider Kanadával. De ha igazán őszinte akarok lenni, akkor egyértelműen kell fogalmaznom: a három csoportellenfelünk közül éppen Tony Waiters csapatán éreztem a legjobban a korlátlan győzniakarást. Az ilyesmi magyarázható azzal, hogy most jöttek ki a nagy forgószinpadra először, de főként azzal, hogy játékosaik hallatlan győzelemorientáltak. És ez utóbbi a mai futballban csatadöntő tényező!

– Annyi bizonyos, hogy ha még egyszer VB-re jövünk, akkor nem tátjuk a szánkat annyi ideig, mint tettük azt az európaiak ellen. Ha a franciák ellen valaki azt mondja a pályán lévők közül, hogy „gyerünk fiúk, mert van esélyünk!", akkor nyerünk. De a döntetlent akartuk megőrizni, és az ilyesmi lehetetlen – summázott Dale Mitchell, a kanadaiak egyik játékosa.

***

Június 13-án az eddigi legsportszerűtlenebb jelenettel zárult az *Uruguay–Skócia* (0:0) mérkőzés utáni hivatalos sajtóértekezlet. *Alex Ferguson*, a kiesett skótok szövetségi kapitánya ugyanis ide nem írható jelzővel minősítette kollégája, Omar Borras 90 perc alatti viselkedését.

– Handabandázott, mint egyi paprikajancsi. A FIFA-ellenőr szeme láttára utasítgatta a partvonal mellől játékosait, szinte testközelből irányitotta csapata védőmunkáját. És ez ellen a bírónak nem volt egy szava

Mindenféle a Mundiálról

sem. Ezek után nem tudok minden jót kívánni Uruguaynak a 16 közé jutáshoz, holott a sportszerűség ezt diktálná . . .

Nem csoda, hogy Ferguson így kiborult. A sorsdöntő csatán ugyanis az uruguayi Batistát már az ötvenedik másodpercben kiállította a francia *Joel Quiniou* bíró. A dél-amerikaiak két döntetlennel, két ponttal nagy verítékezve bejutottak a tizenhat közé. Pedig Ferguson ezt mondta akkor, amikor arról faggatták, hogy miért érkeztek utolsóként a Mundialra.

– *Azért, hogy utolsóként is távozzunk.*

Nos, erre már nem lesz lehetősége a skót válogatottnak, hiszen az első kör után búcsúzott nyolc válogatott egyike. Nem búcsút hozott, csak csoportmásodiksághoz vezetett az NSZK-nak a dánoktól elszenvedett veresége. És ebben *ismét közrejátszott* az ausztrál *Bambridge.* Ő volt az, aki a brazil–spanyolon nem adta meg Michel gólját. E találkozón partjelzőként működött közre.

– *Ő volt a tizenkettedik dán* – mondta mérgesen Franz Beckenbauer szövetségi kapitány. – *A második gólnál óriási lest engedett el, amivel összetört bennünket . . .*

Michel Platini (Franciaország)

Volt és lesz is kritikai megjegyzés a játékvezetők működésével kapcsolatban. Mert olyan országból, ahol feledhető színvonalú bajnokságokat vívnak, maga a játékvezető sem vérteződhet fel kellő vezetési rutinnal, már maga az óriási tempó is fogós feladat elé állítja. A spanyolok Algéria ellen rúgott második gólját például kétszeres lesállás előzte meg. Szegény *Takada* – japán füttymester – partjelzője áldozatává vált, hiszen ő a kezdőkör tájáról nem láthatta a lest. Amitől – mondani sem kell – Algéria összeomlott, és a másodikat hamar követte a 3. ibériai találat.

Az erőteljes sajtótámadások mellett a FIFA sem mehet el e kérdésben. Már az első hét után elhangzott hivatalos helyről, hogy a jövőben változtatnak a döntők bíróküldő módszerein. Nem kell ragaszkodni hát a kis országok reprezentánsaihoz, inkább vezessen többet olyan „feketeruhás", akinek hozzáértése vitán felüli.

Boskovics Jenő

Oleg Blohin (Szovjetunió)

Ray Wilkins (Anglia)

A nyolcaddöntőben

A huszonnégyből tizenhatan kerültek a nyolcaddöntőbe: Olaszország, Argentína, Bulgária, Mexikó, Paraguay, Belgium, Franciaország, Szovjetunió, Brazília, Spanyolország, Dánia, NSZK, Uruguay, Marokkó, Anglia, Lengyelország. A legjobb nyolc közé jutásért lefolyt óriási küzdelem legfontosabb eseményeit foglaljuk össze az alábbiakban.

Esélyes születik...

A világ meglehetősen szkeptikusan várta az Azték-stadion újabb nagy előadását, a **Mexikó—Bulgária** nyolcaddöntőt. Mitagadás, eddigi mérkőzéseiken a Milutinovics-fiúk kevés olyan dolgot mutattak be, ami a jó futballra hasonlít; jobbára bírói segédlettel verték riválisaikat — már ha egyáltalán győzni tudtak. Két tantárgyból vizsgáztak csupán jelesre: az időhúzás és a színészkedés tudományából.

Ám a vasárnap és a nyolcaddöntő tiszteletére tiszta fehérbe öltözött aztékok most torkára forrasztották a szót a kritikusoknak. Latinos könnyedséggel, eleganciával, ugyanakkor harcos elszántsággal fogtak neki a 90 percnek. Mintha fülükben csengett volna jugoszláv edzőjük kulcsmondata:

— *Győznünk kell és győzni is fogunk, mert most most már nincs helye a spekulációknak. Ettől a pillanattól kezdve a vesztes számára nincs holnap!*

Az újra csatársorba állt „Huguito" *Sanchez* két klasszismegoldása hangolta rá a megfelelő hullámhosszra a 114 500 nézőt, majd a 35. percben csodálatos *Negrete—Munoz—Negrete* háromszögelés végén utóbbi a balettáncos könnyedségével ugrott fel a levegőbe, vízszintesen eldőlt, majd mielőtt még földet ért volna, 15 méterről a Boriszlav *Mihajlov* által őrzött kapu bal alsó sarkába vágta a labdát. Erről a gólról jelentette ki *Pelé:*

— *Most már akármi történjen is a Mundialon, számomra ez marad a világbajnokság legszebb gólja. Az ilyen jelenetekért érdemes futballmeccsekre járni...*

A másodikat a balhátvéd Servin **fejelte**, s a 2-0, no meg a mutatós játék egycsapásra a favoritok közé emelte az addig csak udvariasságból esélyesként emlegetett Mexikót.

A nyolcaddöntő egyik legszebb gólja Negrete (jobboldalt) kapáslövéséből születik. Mexikó–Bulgária 2-0

...esélyes búcsúzik

A **Belgium—Szovjetunió** összecsapásig még egyetlen olyan válogatott sem búcsúzott a Mundialtól, amely betölthetetlen űrt hagyott maga mögött. Valljuk meg őszintén, Portugália, Algéria, Skócia, Észak-Írország, Irak, Kanada, Dél-Korea, Bulgária és — sajnos — Magyarország kiesése nemhogy csökkentette volna a VB színvonalát, sőt...

Ám a 4-3-as vereséggel elbukó *Lobanovszkij*-legénységet mindenki sajnálta. Még akkor is, ha a varázslatos 120 perc és a belgák csakugyan hősies teljesítménye örömet okozott a futballvilágnak.

Kár, hogy a két belga lesgól — *Ceulemansé* óriási les volt, de Scifóé is, felettébb gyanúsnak tűnt — elrontotta az általános szájízt. Mert ha nem így alakul, akkor a szakma egyöntetűen kalapot emel a zseniális taktikát kidolgozó *Guy Thys* előtt. A belgák mestere a megerősített hátsó és középső alakzatok energiatakarékos, ugyanakkor az ellenfelet erőpazarlásra késztető játékával olyannyira felőrölte az egyébként szintén kicsattanó erőnek örvendő Szovjetuniót, hogy *Belanovék* már csak partra vetett halként tátogtak a hosszabbítás félórájában.

Ha már Belanov szóba került, álljunk meg nála egy percre. A 25 éves csatár négy mérkőzésével is be tudta játszani magát a képzeletbeli világválogatottba. Az 50 m-en 5,7 másodpercet tudó, villámlábú kijevi azonban hiába vette be háromszor is Pfaff hálóját, ez most nem volt elég. A „vörös ördögök" *Vandenbergh* és *Vandereycken*, azaz a két kulcsfigura nélkül is legyűrték a „szuperszonikus" szovjeteket.

— *Az ifjúi hév és az eltökélt akarás hegyeket mozgathat meg* — hangzott *Wilfred Martens* belga miniszterelnök üdvözlő

A belga Claesen (jobboldalt) gólt rúg az elkésett Besszonov mellett. Belgium–Szovjetunió 4-3

távirata. — *Itt az élő példa: nem szabad elkeseredni még akkor sem, ha eleinte nem jönnek az eredmények.*

A svéd bíró, *Fredriksson*, pedig elgondolkodhat: rendben van-e, ha a VB fontos mérkőzésének sorsát a játékvezető dönti el?

A szamba tüzesebb a polonéznál

Brazília évtizedeken át varázslatos tudású csatárairól és középpályásairól volt híres. *Leonidas, Friaca, Didi, Garrincha, Pelé, Tostao, Zico, Falcao, Jairzinho* — mindnyájan a góllövés, illetve az előkészítés nagymesterei voltak. Védelemre szinte nem is volt szükségük a kanárisárgáknak, mert a csatársor legtöbbször legalább eggyel több gólt rúgott, mint amennyit a védelem kapott.

Változnak az idők. Az 1986-os brazil válogatott sztárjait úgy hívják, hogy *Josimar, Julio Cesar, Edinho és Branco.* Mi ebben a különös? Az, hogy ez a veretes névsor megegyezik a hátvédnégyes összetételével.

Guadalajarában, a **Lengyelország** felett aratott elsöprő 4-0 alkalmával Josimar lőtte a másodikat, Edinho pedig a harmadikat, méghozzá csatárokat megszégyenítő eleganciával. Egyébként az első találat dr. Socrates (11-esből), az utolsó pedig Careca (szintén 11-esből) nevéhez fűződik.

A lengyelek? A halálmegvető bátorságú Karas dirigálása mellett — a 11. percben 25 méteres bombájával majdnem eltörte a felső lécet — egy darabig kellemetlenkedtek a háromszoros világbajnoknak, aztán szép csendesen megadták magukat a sorsuknak. Hiába, ők ezúttal nem rendelkeztek olyan fiatal klasszisokkal, mint az ellenfél. Mert hiszen a VB előtt ki hallott volna Josimarról (4 órával a Mexikóba utazás előtt kapott behívót Tele Santanától), Julio Cesarról, Brancóról, Elzóról, Alemaóról? Talán nem túlzás a megállapítás: az egész világon együttvéve nincs annyi fiatal futballtehetség, mint egyedül Brazíliában...

Azért egy öreg harcos is megmutatta, mit tud. Zico ismét beállt néhány percre, s összehozott egy tizenegyest. Azt, amit Careca váltott gólra...

Socrates 11-esből lövi az első gólt. Brazília–Lengyelország 4-0

A háború csak égi volt...

Valóságos futballháborúra számítottak a bennfentesek a pueblai **Argentína—Uruguay** mérkőzésen. A Rio de la Plata két partjáról érkezett egyszeres, illetve kétszeres világbajnok sportági nagyhatalom válogatottjai emberemlékezet óta kíméletlen meccseket vívnak egymással, s várható volt a háborúskodás mexikói folytatódása.

Nos, csupán égiháború volt, ugyanis a találkozó utolsó negyedóráját trópusi vihar tette „izgalmasabbá". Igaz ugyan, hogy *Agnolin* olasz játékvezető rekordszámú — hét — sárga lapot osztott ki, de legalább ezzel kordában tudta tartani az indulatokat.

Egyébként a nap két találkozója után — a brazil—lengyel volt a másik — a következő mondás kezdte járni a sajtókörökben: az lesz a világbajnok, aki legyőzi *Brazíliát,* az lesz a Mundial hőse, aki jobban játszik *Maradonánál.* Igen, a termetére nézve törpe, de tudásával óriás „Dieguito" újra a mezőny legjobbja volt. Akárcsak Dél-Korea, Olaszország és Bulgária ellen. Pillangóként repült át a szigorú montevideói védők, *Barrios* és *Bossio* rúgásra lendült lábán, s legalább öt elhibázhatatlan helyzetet kínált tálcán társainak. Az már *Valdano, Pasculli* és *Burruchaga* „tehetségét" dicséri, hogy — egy kivételével — valamennyit elhibázták. Az egy sovány gól is elég volt a győzelemhez, mert *Francescoli*-ék ezúttal alig-alig jutottak el *Pumpido* kapujáig.

— *Maradona megmutatta, hogyan kell egy klasszisnak a csapata szolgálatába állítania tehetségét* — nyilatkozta elismerően *Carlos Bilardo,* Argentína szövetségi kapitánya. — *Most visszavágtunk az 1930-as 2-4-ért!*

Kollégája, *Omar Borras* nem nyilatkozott semmit, mert meg sem kérdezték. A FIFA ugyanis eltiltotta a kispadról, s így a nézőtérről rádión keresztül adta a tanácsait segítőinek. Valószínű, hogy akkor sem segíthetett volna, ha közelebb ül a játékhoz...

Az uruguayi Francescoli (jobboldalt) átfejeli a labdát az argentin Pasculi fölött. Argentína–Uruguay 1-0

Baresin múlott

Nagyon sokan európai futballfiestát vártak, ehelyett nagyon sokszor unalmas tologatást kaptak. Az Európa-bajnok franciák az első negyedórában ügyesen „fürkészték" a címvédő állapotát, s amikor érezték, hogy *Altobelli* és *Galderisi* ereiben ezen a mérkőzésen nem vér, legfeljebb aludttej folyik, beindultak. Éppen a 15. percben került oda *Michel Platini,* ahová érdemes: könnyed gólt rúgott, és ettől kezdve tökéletesen formalitás volt ez a nyolcaddöntő.

Természetes, a címvédő méltatlanul nívótlan búcsúja találgatásokra adott okot. Sokan beszéltek arról, hogy a kapus *Galli* körüli disputák zavarták, mérgezték az azzurrik csapatszellemét. Enzo Bearzot szövetségi kapitány kifa-

A nyolcaddöntőben

kadt azok ellen, akik úgymond „nullából fabrikálták ügyet”, azaz méltatlanul támadták az AC Milanhoz igazolt egykori Fiorintina-portást. Gallin nem múlott. Annál inkább Baresin. Ferruccio Valcareggi, aki 1970-ben VB-döntőbe masíroztatta az olaszokat, csak egy mondatot eresztett meg a vereség után: „Nem értem Bearzotot, hiszen di Gennaro jól játszott, erre behozta a kezdőcsapatba Baresit.” Ő úgy látta, hogy a Platini őrzésével megbízott Baresi figyelme kihagyott, Platini gólt lőtt, és ezzel a franciák vérszemet kaptak.

— Egy csapat volt a pályán: a francia — ismerte el Bearzot. — Ötletek nélkül nincs foci, márpedig nekünk nem voltak ötleteink.

— Most már jöhet Brazília — lélegzett fel Henri Michel, a francia szakvezető. — Az idegek csatáját mi nyertük, és mivel nemcsak 11 játékosból áll csapatom, hanem tökéletes cserékből is, nincs mit félnem Santana legényeitől.

„Zaki” zárlat

A csoportelsőség és főként a Portugália elleni 3-1-es siker után Marokkó mennyben járt, hiszen Bouderbaláék — többnyire lelkes amatőrök — első afrikai országként léptek a VB második szakaszába. És ezzel nem is akarták beérni. Kifogástalanul felépített védekezéssel keserítették Rummeniggeék életét. Igaz, a nyugatnémeteknek akadt helyzetük szép számmal, de egy húzással mindig több volt a kelleténél, és levegőben lógott a szenzáció. Zaki, Marokkó kapusa a csoportmérkőzések során mindössze egy gólt kapott (Portugáliától), remekül védett. Ám a Mundial 358. percében kétségkívül zárlatot kapott a „portás”. Matthäeus szabadrúgásánál — a nyolcaddöntő 88. percében — elmélázott, későn mozdult.

— *Nekem ez az egy esélyem volt* — mondta *Matthäeus* a mérkőzés után. — *Éreztem, ha nem csavarom el a sorfal mellett, akkor baj lehet a hosszabbításban.*

— *Nem tagadom, azt akartuk, hogy az NSZK kifulladjon* — mondta *José Faria*, Marokkó brazil edzője. — *A második félidőre úgy küldtem ki a csapatot, hogy próbáljanak negyedóráig gyorsan rohamozni, gólt rúgni. Ha nem sikerül, akkor ölni az időt — mindenáron! Gólt nem rúgtunk, és a hosszabbításról is le kellett mondanom. Pedig a kétszer 15 percben révbe értünk volna, mert két gyors cserével lefutottuk volna a nyugatnémeteket.*

A szárnyjáték újrafelfedezése

Azok után, hogy a délamerikaiak egy bravúros döntetlennel kérdőjelezték meg a csoporttalálkozók során *Hugo Sanchezék*, azaz a rendező ország futballistáinak „felsőbbrendűségét”, érthető volt, hogy a mexikóvárosi Azték-stadionban 98 578 fizetőnéző volt kíváncsi erre a 90 percre. *Bobby Robson* angol menedzser nem tudott eléggé hízelegni a hazai sajtónak és nézőknek. Oka volt rá. A szigeti szakember ugyanis a decemberi VB-sorsolás után enyhén szólva lekicsinylő hangnemben szólt a mexikói körülményekről, amivel tüskét szúrt a hazaiak önérzetébe.

— Biztos vagyok abban, hogy a nézők élvezni fogják szép és tiszta játékunkat — hangoztatta *Robson*, aki ezúttal is nélkülözte a másik Robsont, a szervező kapitányt, *Bryant*. És mellette a védelem két szorgos emberét, *Fenwicket* és *Wilkinst*, akik két sárga, illetve két mérkőzésre érvényes büntetést vonzó piros lapot szedtek össze korábban.

Nos, az angolok ezúttal valódi előkelő brit hidegvérrel húzták ki *Paraguay* méregfogait. Canete, Cabanas, de főként Romero egyszerűen nem tudott összhangba kerülni egymással, mert a követő emberfogás nem ízlett nekik. Amikor *Fernandez* sorsdöntőt hibázott az első 45 perc vége felé, *Gary Linekernek* csak pöccintenie kellett az első gólért. Akkor is, azután is a kéttüdejű Hoddle érdemeire kellett felfigyelni. Az angolok „felmelegítették” egy régi szokást: a szárnyjátékot. Következetesen húzták meg a széleken az akciókat, s mivel a rivális szélsőhátvédei hebehurgya módon nem vették ezt észre, ezzel a fegyverrel összeis zúzták Paraguayt. Cayetano Re ugyan kifogást keresett, azt állította, hogy a bíró 0-2-nél nem adott 11-est Cabanas lerántásáért, azért később elismerte: az angol oroszlán halálos harapásokat ejtett az ernyedt paraguayi pumán. Lineker örült, mert ötgólossá lépett elő, átvette a „hatalmat” a gólvadászok listáján.

A „keselyű” napja

Aki eddig nem tudta, most már tudhatja, miért becézik *Emilio Butraguenót*, a Real Madrid 22 éves csatárát „Keselyű”-nek. Egyrészt, mert neve ezt jelenti. De sokkal inkább azért, mert az apró, göndör támadó összetörte a dánok minden álmát. Négy gólt rúgott, ami lehetett volna öt is, ha 2-1-nél nem Goichoeceheával végezteti el Munoz szövetségi kapitány az első spanyol 11-est. Alig több, mint 4 órával azután, hogy Lineker ötgólossá ugrott elő, Butragueno gyorsan követte őt az élre.

Jogos a kérdés: a Mundial csoporttalálkozóin legszínesebben, legeredményesebben játszó dánok hajója miért süllyedt el? A mérkőzés előtt és alatt is felfedezhető volt a magyarázat. Előtte azzal, hogy Queretaróban, a „Haciende Jurica” Hotelben szállásolták el a spanyolokat. Ugyanott, ahol Dániát! Sepp Piontek, dán mester hivatalosan tiltakozott is a FIFÁ-nál, amit szó nélkül hagytak... Holott a dánoknak valóban előjogaik voltak. Előbb érkeztek, és a FIFA-szabályok világosan kimondják: két rivális egy szállóban nem helyezhető el. A mérkőzés reggelén — inkább kora hajnalon! — *Piontek* feldúltan kereste a szállodai rendőröket: lépjenek közbe, mert a spanyol újságírók olyan óriási zajt csapnak, hogy *Laudrup*ék nem tudnak aludni! Idegi hidegháború a javából!

Ráadásul hiányzott a középpályán és támadósorban is tevékeny Arnesen, aki buta módon kiállíttatta magát az NSZK elleni

Butragueno (baloldalt) második gólja Rasmussen kapujában. Spanyolország–Dánia 5-1

csata 89. percében. Nem volt teljes értékű harcos Bertelsen sem. A győzelem fő okát persze a győztes spanyolok remek taktikájában kell keresni. Azt csinálták, amit kell: Elkjaer-Larsent és Laudrupot, a két éket követő emberfogással „megfojtották", a négy dán középpályástól pedig elorozták a könnyed passzolgatás és gyors indítások lehetőségét! Kétszer annyit futottak, és volt egy „Keselyű", aki akkor csapott le a labdára, amikor kellett. Butragueno szeme éles volt, egyszerűen nem tudott hibázni. Nagy és most már csak szónoki a kérdés: vajon mi lett volna, ha a 44. percben, 1-0-ás dán vezetésnél Jesper Olsen nem lezserkedik, és ad haza olyan ellenfélbecsmérlő módon hányavetien, ahogy hazaadott. Butragueno azonnal büntetett, és 1-1-gyel mentek pihenni. Utána viszont már csak Munoz csapata volt pályán!

Emilio Butragueno a világbajnokságok történetében a nyolcadik olyan játékos (Mexikóban az első!), aki egy találkozón négyszer is „bezörgetett" az ellenfélnek.

A felvételek: LVB–MTI Külföldi képszolgálat

Nyolcaddöntő (a legjobb 8 közé jutás)

Mexikó—Bulgária 2-0 (1-0)

Mexikóváros, Azték-stadion, 114 000 néző, v.: Arppi (brazil)

Góllövők: Negrete, Servin

Mexikó: Larios — Amador, Quirarte, Servin — Cruz, Barbosa, Munoz, Espana, Boy (De los Cobos 80. p.), Negrete — Sanchez, Aguirre

Bulgária: Mihajlov — Zdravkov, Arabov, Dimitrov, P. Petrov — Goszpodinov, Jordanov, Szadkov, Kosztadinov — Getov (Szirakov 60. p.), Pasev (Iszkrenov 71. p.)

Belgium—Szovjetunió 4-3 (0-1, 2-2, 3-2)

Leon, Campo Nuevo-stadion, 38 000 néző, v.: Fredriksson (svéd)

Góllövők: Scifo, Ceulemans, Demol, Claesen, illetve Belanov (3, egyet 11-esből)

Belgium: Pfaff — Gerets (L.van der Elst 113. p.), Renquin, Vervoort — Scifo, Grun, Ceulemans, Vercauteren — Veyt, Claesen (Clijters 100. p.)

Szovjetunió: Daszajev — Bal, Beszonov, Gyemjanyenko — Jakovenko (Jevtusenko 79. p.), Jaremcsuk, Zavarov (Rogyionov 72. p.), Kuznyecov, Alejnyikov — Belanov, Rac

Brazília—Lengyelország 4-0 (1-0)

Guadalajara, Jalisco-stadion, 40 000 néző, v.: Roth (NSZK)

Góllövők: Socrates (11-esből), Josimar, Edinho, Careca (11-esből)

Brazília: Carlos — Josimar, Julio Cesar, Edinho — Alemao, Socrates (Zico 70. p.), Elzo, Junior, Branco — Müller (Silas 74. p.), Careca

Lengyelország: Mlynarczyk — Przybys (Furtok 60. p.), Wojcicki, Ostrowski — Tarasiewicz, Karas, Majewski, Dziekanowski, Urban (Zmuda) — Boniek, Smolarek

Franciaország—Olaszország 2-0 (1-0)

Mexikóváros, Olimpiai stadion, 55 000 néző, v.: Esposito (argentin)

Góllövők: Platini, Stopyra

Franciaország: Bats — Ayache, Battiston, Amoros, — Tigana, Bossis, Giresse, Platini (Ferreri 85. p.), Fernandez (Tusseau 74. p.), — Stopyra, Rocheteau

Olaszország: Galli — Bergomi, Scirea, Cabrini — Baresi (Di Gennaro a szünetben), Vierchowod, De Napoli, Bagni, Conti — Altobelli, Galderisi (Vialli 58. p.)

Argentína—Uruguay 1-0 (1-0)

Puebla, Cuauhtémoc-stadion, 30 000 néző, v.: Agnolin (olasz)

Góllövő: Pasculli

Argentína: Pumpido — Ruggeri, Brown, Cuciuffo — Giusti, Burruchaga, Batista (Olarticoechea 86. p.), Maradona, Garre — Pasculli, Valdano

Uruguay: Alvez — Gutierrez, Acevedo (Paz 61. p.), Rivero — Barrios, Bossio, Pereyra, Francescoli, Santin — Cabrera (Da Silva, a szünetben), Ramos

Anglia—Paraguay 3-0 (1-0)

Mexikóváros, Azték-stadion, 45 000 néző, v.: Al-Sharif (szíriai)

Góllövők: Lineker (2), Beardsley

Anglia: Shilton — Stevens I., Butcher, Sansom — Steven, Martin, Hoddle, Reid (Stevens II., Hogde — Linekker, Beardsley (Hateley 82. p.)

Paraguay: Fernandez — Torales (Guasch 64. p.), Delgado, Zavala, Schettina — Ferreira, Canete, Romero, Nunez — Cabanas, Mendoza

NSZK—Marokkó 1-0 (0-0)

Monterrey, Universitarió-stadion, 13 000 néző, v.: Petrovics (jugoszláv)

Góllövő: Matthäus

NSZK: Schumacher — K. Förster, Jakobs, Eder, — Berthold, Mattäus, Magath, Briegel — Rummenigge, Völler (Littbarski, a szünetben) Allofs

Marokkó: Zaki — Labd, Boujahiaoui, Heina, Lamris — El Haddaoui, I., Dolmy, Bouderbala, Timoumi — Krimau, Khairi

Spanyolország—Dánia 5-1 (1-1)

Quéretaro, Corregidora-stadion, 35 000 néző, v.: Keizer (holland)

Góllövők: Butragueno (4, egyet 11-esből) - Goicoechea (11-esből), illetve Jesper Olsen (11-esből)

Spanyolország: Zubizaretta — Tomás, Goicoechea, Munoz, Camacho — Julius Alberto, Gallego, Caldere, Michel (Francisco 85. p.), — Butragueno, Salinas (Eloy 20. p.)

Dánia: Högh — Busk, Morten Olsen, Nielsen, Andersen (Eriksen 61. p.), — Berggreen, Jesper Olsen (Mölby 70. p.), Bertelsen, Lerby — Laudrup, Elkjaer-Larsen

A világbajnokság

A csoport

Olaszország—Bulgária 1-1 (1-0)

Mexikóváros, Azték-stadion, 10 000 néző, v.: Fredriksson (svéd)
Góllövők: Altobelli, illetve Szirakov
Olaszország: Galli — Bergomi, Vierchowod, Scirea, Cabrini — Bagni, Conti (Vialli 67. p.), Di Gennaro, De Napoli — Altobelli Galderisi
Bulgária: Mihajlov — Szirakov, Arabov, Dimitrov, A. Markov — Zdravkov, Szadkov, Goszpodinov (Zseljazkov 74 p.), Getov — Iszkrenov, (Kosztadinov 66. p.), Mladenov

Argentína—Dél-Korea 3-1 (2-0)

Mexikóváros, Olimpiai stadion, 35 000 néző, v.: Sanchez (spanyol)
Góllövők: Valdano (2), Ruggieri, illetve Park Csang Szun
Argentína: Pumpido — Clausen, Brown, Batista — Giusti, Garre (Olarticoechea 75. p.); Ruggieri, Maradona — Burruchaga, Pasculi (Tapia 73. p.), Valdano
Dél-Korea: Oh Jun Kjo — Park Kjung Hun, Jung Jong Hvan, Cso Min Kuk, Huh Jung Mu-Kim Jong Sze (Bjun Bjung Ju, a szünetben), Park Csang Szun, Kim Pjung Szuk (Cso Kvang Re, a szünetben), Kim Ju Szung — Csoj Szun Ho, Csa Bum Kun)

Olaszország—Argentína 1-1 (1-1)

Puebla, Cuauhtémoc-stadion, 40 000 néző, v.: Keizer (holland)
Góllövők: Altobelli (11-esből), illetve Maradona
Olaszország: Galli — Bergomi, Scirea, Cabrini — De Napoli (Baresi 88. p.), Bagni, Vierchowod, Di Gennaro, Conti (Vialli) — Galderisi, Altobelli
Argentína: Pumpido — Ruggieri, Brown, Cuciuffo — Giusti, Burruchaga, Batista (Olarticoechea 59. p.), Maradona, Garre — Borghi (Enrique 75. p.), Valdano

Bulgária—Dél-Korea 1-1 (1-0)

Mexikóváros, Olimpiai stadion, 35 000 néző, v.: Al-Shanar (szaúd-arábiai)
Góllövők: Getov, illetve Kim Jong Bu
Bulgária: Mihajlov — Zdravkov, Arabov, Dimitrov, P. Petrov — Szirakov, Szadkov, Goszpodinov, Getov (Zseljazkov 57. p.) — Iszkrenov (Kosztadinov a szünetben), Mladenov
Dél-Korea: Oh Jun Kjo — Park Kjung Hun, Jung Jong Hvan, Cso Jung Jüng, Huh Jung Mu — No Szu Jin (Kim Jong Bu a szünetben), Cso Kvang Re (Cso Min Kuk 73. p.), Park Csang Szun, Kim Ju Szung, Bjun Bjung Ju, Csa Bum Kun

Argentína—Bulgária 2-0 (1-0)

Mexikóváros, Olimpiai stadion, 30 000 néző, v.: Ulloa (costa-ricai)
Góllövők: Valdano, Burruchaga
Argentína: Pumpido — Ruggeri, Brown, Cuciuffo — Giusti, Burruchaga, Batista (Olartocoechea a szünetben), Maradona, Carre — Borghi (Enrique a szünetben) Valdano
Bulgária: Mihajlov — Petrov, Dimitrov, A. Markov — Zseljazkov, Szirakov (Zdravkov 70. p.), Szadkov, Jordanov, P. Markov — Getov, Mladenov (Velicskov 53. p.)

Olaszország—Dél-Korea 3-2 (1-0)

Puebla, Cuauhtémoc-stadion, 18 000 néző, v.: Socha (amerikai)
Góllövők: Altobelli (2) Cso Kvang (öngól), illetve Csoj Szun Ho, Huh Jung Mu
Olaszország: Galli — Collovati, Scirea, Vierchowod, Cabrini — Conti, Bagni (G. Baresi 68. p.), De Napoli, Di Gennaro — Altobelli, Galderisi (Vialli 88. p.)
Dél-Korea: Ohn Jun Kjo — Park Kjung Hu, Jung Jong Hvan, Cso Jung Jüng, Huh Jung Mu — Cso Kvang Re, Park Csang Szun, Kim Ju Szung (Csung Jong Szu a szünetben), — Bjun Bjung Ju (Kim Jong Bu 71. p.), Csoj Szun Ho, Csa Bum Kun

Az A csoport végeredménye

1. Argentína	3	2	1	—	6—2	5
2. Olaszország	3	1	2	—	5—4	4
3. Bulgária	3	—	2	1	2—4	2
4. Dél-Korea	3	—	1	2	4—7	1

B csoport

Mexikó—Belgium 2-1 (2-1)

Mexikóváros, Azték-stadion, 90 000 néző, v.: Esposito (argentin)
Góllövők: Quirarte, Sanchez, illetve Vandenbergh
Mexikó: Larios — Trejo, Cruz Barbosa, Servin — Munoz, Aguirre, Boy (Espena 70. p.), Quirarte, Negrete — Sanchez, Flores (J. Cruz 81. p.)
Belgium: Pfaff — Gerets, Van der Elst, De Wolf — Scifo, Vandereycken, Ceulemans, Vandenbergh (Demol 66. p.), Vercauteren — Desmet

Paraguay—Irak 1-0 (1-0)

Toluca, La Bombomera-stadion, 18 000 néző, v.: Picon-Ackong (mauritániai)
Góllövő: Romero
Paraguay: Fernandez — Torales, Delgado, Zavala, Chettina — Canete, Romero, Ferreira, Nunes — Mendoza, Cabanas
Irak: Hammoudi — Allawi, N. Sáker, Arédi — H. Muhammed (Hamid 67. p.) Sz. Sáker, Gorgis (Kasszim 82. p.) Hasim, Husszein — Szaed, Rádi

Mexikó—Paraguay 1-1 (1-0)

Mexikóváros, 114 000 néző, v.: Courtney angol)
Góllövők: Flores, illetve Romero
Mexikó: Larios — Trejo, Cruz Barbosa, Servin — Munoz, Aguirre, Quirarte, Boy (Espana 58. p.), Negrete — Flores (J. Cruz 76. p.), Sanchez
Paraguay: Fernandez — Torales (Hicks 81. p.), Delgado, Zavala, Schettina — Canete, Ferreira, Romero, Nunez — Cabanas, Mendoza (Guasch 63. p.)

Belgium—Irak 2-1 (2-0)

Toluca, La Bombonera-stadion, 20 000 néző, v.: Diaz (kolumbiai)
Góllövők: Scifo, Claesen (11-esből), illetve Rádi
Kiállítva: Gorgis, 52. p.
Belgium: Pfaff — Gerets, F. van der Elst, De Wolf — Vandereycken, Scifo (Clijsters 67. p.), Demol (Grun 69. p.), Ceulemans, Vercauteren — Desmet, Claesen
Irak: Hammoudi — Khalil Allawi, N. Sáker, Arédi — Kaddam (Hamid 82. p.), Gorgis, Hasim, Sz. Sáker, Husszein — H. Muhammed, Rádi

Belgium—Paraguay 2-2 (1-0)

Toluca, La Bombonera-stadion, 20 000 néző, v.: Decsov (bolgár)
Góllövők: Vercauteren, De Veyt, illetve Cabanas (2)
Belgium: Pfaff — Grun (L. van der Elst 90. p.), Renquin, Bross, Vervoort, Scifo, Demol, Ceulemans, Vercauteren — De Veyt, Claesen
Paraguay: Fernandez — Torales, Delgado, Zavala — Nunez, Canete, Guasch, Romero, Ferreira — Cabanas, Mendoza (Hicks 68. p.)

Mexikó—Irak 1-0 (0-0)

Mexikóváros, Azték-stadion, 80 000 néző, v.: Petrovics (jugoszláv)
Góllövő: Quirarte
Mexikó: Larios — Amador (Dominquez 62. p.), Quirarte, Servin — Espana, de Los Cobos (F. J. Cruz 79. p.), Cruz Barbosa, Boy, Negrete — Aguirre, Flores
Irak: Nuszajef — Khalil Allawi, Ibrahim, N. Sáker, Arédi — Abed (Mahmud 69. p.), Kaddam Hasim (Hamid a szünetben), Kasszim, Husszein — Rádi

A B csoport végeredménye

1. Mexikó	3	2	1	—	4—2	5
2. Paraguay	3	1	2	—	4—3	4
3. Belgium	3	1	1	1	5—5	3
4. Irak	3	—	—	3	1—4	0

C csoport

Franciaország—Kanada 1-0 (0-0)

León, 20 000 néző, v.: Silva Arce (chilei)
Góllövő: Papin
Franciaország: Bats — Amoros, Battiston, Bossis, Tusseau — Tigana, Giresse, Platini, Fernandez — Papin, Rocheteau (Stopyra 71. p.)
Kanada: Dolan — Lenarduzzi, Bridge, Samuel, Wilson — Norman, Ragan, James (Segota 82. p.), Sweeney (Lovery 54. p.) — Valentine, Vrablic

Szovjetunió—Magyarország 6-0 (3-0)

Irapuato, 15 000 néző, v.: Agnolin (olasz)
Góllövők: Jakovenko, Alejnyikov, Belanov (11-esből), Jaremcsuk, Dajka (öngól), Rogyionov
Szovjetunió: Daszajev — Larionov, Kuznyecov, Beszonov, Gyemjanyenko — Jaremcsuk, Zavarov, Jakovenko (Jevtusenko 73. p.), Rac — Belanov (Rogyionov 70. p.), Alejnyikov
Magyarország: Disztl P. — Sallai, Róth (Burcsa 14. p.), Garaba, Péter (Dajka 63. p.) — Kardos, Nagy A., Détári, Bognár — Kiprich, Esterházy

Szovjetunió—Franciaország 1-1 (0-0)

Leon, 30 000 néző, v.: Arppi (brazil)
Góllövők: Rac, illetve Fernandez
Szovjetunió: Daszajev, Larionov, Beszonov, Kuznyecov, Gyemjanyenko — Jaremcsuk, Jakovenko (Rogyinov 70. p.), Alejnyikov — Zavarov (Blohin 59. p.), Rac — Belanov
Franciaország: Bats — Ayache, Bossis, Battiston, Amoros — Tigana, Giresse (Vercruysse 83. p.), Platini, Fernandez — Stopyra, Papin (Bellone 76. p.)

Magyarország—Kanada 2-0 (1-0)

Irapuato, 10 000 néző, v.: Al-Sharif
Góllövők: Esterházy, Détári
Magyarország: Szendrei — Sallai, Kardos, Garaba, Varga — Brucsa (Róth 29. p.), Bognár, Nagy A. (Dajka 63. p), Détári — Kiprich, Esterházy
Kanada: Lettieri — Lenarduzzi, Bridge, Samuel, Wilson (Sweeney 41. p) — James (Segota 55. p.), Ragan, Gray, Norman — Valentine, Vrablic

Franciaország—Magyarország 3-0 (1-0)

Leon, 25 000 néző, v.: Silva (portugál)
Góllövők: Stopyra, Tigana, Rocheteau
Franciaország: Bats — Ayache, Battiston, Bossis, Amoros — Tigana, Giresse, Platini, Fernandez — Stopyra (Ferreri 71. p.), Papin (Rocheteau 61. p.)
Magyarország: Disztl P. — Kardos, Sallai, Róth, Garaba, Varga — Dajka, Hannich (Nagy A. a szünetben), Détári — Kovács K. (Bognár 65. p.), Esterházy

Szovjetunió—Kanada 2-0 (0-0)

Irapuato, 5000 néző, v.: Traore (malii)
Góllövők: Blohin, Zavarov
Szovjetunió: Csanov — Bal, Kuznyecov, Bubnov — Litovcsenko, Jevtusenko, Blohin (Zavarov 62. p.), Alejnyikov, Morozov — Rogyionov, Protaszov (Belanov 57. p.)
Kanada: Lettieri — Lenarduzzi, Bridge, Samuel, Wilson — James (Segota 65. p), Ragan, Gray (Pakos 70. p.), Norman — Valentine, Mitchell

A C csoport végeredménye

1. Szovjetunió	3	2	1	—	9—1	5
2. Franciao.	3	2	1	—	5—1	5
3. Magyaro.	3	1	—	2	2—9	2
4. Kanada	3	—	—	3	0—5	0

...jegyzőkönyve

D csoport

Brazília—Spanyolország 1-0 (0-0)

Guadalajara, Jalisco-stadion, 64 000 néző, v.: Bambridge (ausztrál)
Góllövő: Socrates
Brazília: Carlos — Edson, Julio Cesar, Branco — Socrates, Alemao, Edinho, Elzo, Junior (Falcao 79. p.) — Careca, Casagrande (Müller 66. p.)
Spanyolország: Zubizaretta — Tomás, Maceda, Goicoecha, Camacho — Victor, Francisco (Senor 82. p.), Julio Alberto, Michel, Butragueno, Salinas

Észak-Írország—Algéria 1-1 (1-0)

Guadalajara, 3. de Marzo-stadion, 12 000 néző, v.: Butyenko (szovjet)
Góllövők: Whiteside, illetve Zidane
Észak-Írország: Jennings — J. Nicholl, J. O.'Neill, Donaghy — Penney (Stewart 68. p.), McCreery, McDonald, Worthington — Hamilton, Whiteside (Clarke 81. p.)
Algéria: Larbi — Liégcon, Guendouz, Kourichi, Mansouri — Benmabrouk, Zidane (Belloumi 72. p.), Kaci Szaid, Maroc, Madjer (Harkouk 33. p.) — Asszad

Brazília—Algéria 1-0 (0-0)

Guadalajara, Jalisco-stadion, 55 00 néző, v.: Mendez (guatemalai)
Góllövő: Careca
Brazília: Carlos — Edson (Falcao 11. p.), Julio Cesar, Edinho — Socrates, Alemao, Junior, Elzo, Branco — Casagrande (Müller 60. p.), Careca
Algéria: Drid — Liégeon, Guendouz, Megharia, Mansouri — Madjer, Benmabrouk, Kaci Szaid, Belloumi (Zidane 70. p.), Asszad (Bensaoura — Menad

Spanyolország—Észak-Írország 2-1 (2-0)

Guadalajara, 3 de Marzo-stadion, 30 000 néző, v.: Brummeier (osztrák)
Góllövők: Butragueno, Salinas, illetve Clarke
Spanyolország: Zubizaretta — Tomás, Goioecnea, Camacho — Victor, Francisco, Gallego, Gordillo (Caldere a szünetben), Michel — Butragueno, Salinas (Senor 73. p.)
Észak-Írország: Jennings — J. Nicholl, J. O'Neill, Donaghy — Penney (Stewart a szünetben), McCreery, Mellroy, McDonald, Worthington (Hamilton 71. p.) — Clarke, Whiteside

Brazília—Észak-Írország 3-0 (2-0)

Guadalajara, Jalisco-stadion, 40 ezer néző
Vezette: Kirschen (NDK)
Gólszerzők: Careca, Josimar, Careca
Brazília: Carlos — Josimar, Julio Cesar, Edinho — Alemao, Socrates (Zico), Elzo, Junior, Branco — Müller (Casagrande), Careca.
Észak-Írország: Jennings — J. Nichol, J. O'Neill, Donaghy — McCreery, McIlroy, Whiteside (Hamilton), McDonald, Stewart — Clarce, Campbell (Armstrong).

Spanyolország—Algéria 3-0 (1-0)

Monterrey, Technológia stadion 20 ezer néző
Vezette: Takada (japán)
Gólszerzők: Caldere, Caldere, Eloy
Spanyolország: Zubizarreta — Tomás, Goicoechea, Camacho — Michel (Senor), Victor, Gallego, Francisco, Caldere — Butraguéno (Eloy), Salinas.
Algéria: Drid (Larbi) — Guendouz — Kaci Szaid, Kourichi, Megharia, Mansouri, — Madjer, Maroe, Zidane (Menad), Belloumi — Harkouk.

A D csoport végeredménye:

1. Brazília	3	3	—	—	5-0	6
2. Spanyolorsz.	3	2	—	1	5-2	4
3. É.-Írország	3	—	1	2	2-6	1
4. Algéria	3	—	1	2	1-5	1

E csoport

Uruguay—NSZK 1-1 (1-0)

Querétaro, Corregidora-stadion, 20 000 néző, v.: Chrisztov (csehszlovák)
Góllövők: Alzamendi, illetve K. Allofs
Uruguay: Alvez — Diogo, Gutierrez, Acevedo, Batista — Alzamendi (Ramos 81. p.), Barrios (Saralegui 57. p.), Bossio, Francescoli, Santim — Da Silva
NSZK: Schumacher — Berthold, K. Förster — Eder, Augenthaler, Brehme (Littbarski a szünetben), Magath, Briegel — Matthaus (Rummenigge 70. p.), Völler, K. Allofs

Dánia—Skócia 1-0 (0-0)

Nezahualcoyotl, Neza-stadion, 10 000 néző, v.: Németh Lajos
Góllövő: Elkjaer-Larsen
Dánia: Rasmussen — Rusk, M. Olsen, Nielsen — Bertelse, Arnesen (Sivebaek 75. p.), Berggreen, Lerby, J. Olsen (Mölby 80. p.) — Elkjaer-Larsen, Laudrup
Skócia: Leighton — Gough, McLeish, Miller, Malpas — Strachan (Bannon 76. p.), Nicol, Aitken, Souness — Sturrock (McAvennie 62. p.), Nicholas

NSZK—Skócia 2-1 (1-1)

Querétaro, Corregidora-stadion, 35 000 néző, v.: Docsev (bolgár)
Góllövők: Völler, K. Allofs, illetve Strachan
NSZK: Schumacher — Berthold, Förster, Augenthaler — Matthäus, Eder, Magath, Briegel (Jakobs 63. p.) — Littbarski (Rummenigge 77. p.), Völler, K. Allofs
Skócia: Leighton — Gough, Bannon (Cooper 75. p.), Miller, Malpas — Strachan, Souness, Aitken, Nicol (McAvennie 61. p.), Narey — Archibald

Dánia—Uruguay 6-1 (2-1)

Nezahualcoyotl, Neza-stadion, 20 000 néző, v.: M. Ramirez (mexikói)
Góllövők: Elkjaer-Larsen (3), Lerby, Laudrup, Jesper Olsen, illetve Francescoli (11-esből)
Kiállítva: Bossio, 20. p.
Dánia: Rasmussen — I. Nielsen, Morten Olsen, Andersen — Arnesen, Berggreen, Busk, Bertelsen (Mölby 57. p.), Lerby — Laudrup (Jesper Olsen 82. p.), Elkjaer-Larsen
Uruguay: Alvez — Diogo, Acevedo, Gutierrez, Batista — Santin (Zalazar 57. p.), Bossio, Saralegui, Francescoli — Alzamendi (Ramos 57. p.), Da Silva

Dánia—NSZK 2-0 (1-0)

Querétaro, La Corregidora-stadion 22 ezer néző
Vezette: Ponnet (belga)
Kiállítva: Arnesen
Gólszerzők: J. Olsen (11-esből), Eriksen
Dánia: Högh — Siveback, M. Olsen, Busk — Arnesen, Mölby, Lerby, Andersen, J. Olsen (Simonsen) — Elkjáer—Larsen (Eriksen), Laudrup.
NSZK: Schumacher — Jakobs, K. Förster (Rumenigge), Brehme — Berthold, Matthäus, Eder, Herget, Rolff (Littbarski) — Völler, K. Allofs.

Uruguay—Skócia 0-0

Nezahualcoyotl — Neza-stadion, 10 ezer néző
Vezette: Quiniou (francia)
Kiállítva: Batista
Uruguay: Alvez — Gutiérez — Diogo, Acevedo, Pereyra, Batista — Barrios, Santis, Francesboli (Alzemendi) — Cabrera, Ramos (Sralegui).
Skócia: Leighton — Gough, Miller, Albiston — Strachan, Aitken, Narey, McStay, Nicol (D. Cooper) — Sturrock (Nicholas), Sharp.

Az E-csoport végeredménye:

1. Dánia	3	3	—	—	9-1	6
2. NSZK	3	1	1	1	3-4	3
3. Uruguay	3	—	2	1	2-7	2
4. Skócia	3	—	1	2	1-3	1

F csoport

Marokkó—Lengyelország 0-0

Monterrey, Universitario-stadion, 12 000 néző, v.: Martinez (uruguayi)
Marokkó: Zaki — Lebd, El Biaz, Boujahiaoui, Lamris — El Haddaoui (Szulejmani 90. p.), Bouderbala, Timoumi (Khairi 91. p.), Dolmy — Krimau, Merry
Lengyelország: Mlynarczyk — Kubicki (Przybys a szünetben), Wojcicki, Ostrowski — Buncol, Matysik, Majewski, Komornicki — Dziekanowski (Urban 55. p.), Boniek, Smolarek

Portugália—Anglia 1-0 (0-0)

Monterrey, Universitario-stadion, 20 000 néző, v.: Roth (NSZK)
Góllövő: Carlos Manuel
Portugália: Bento — Alvaro, Oliveira, Frederico, Inacio — Diamantino (zé Antonio 83. p.), Pacheco, Carlos Manuel, Andre, Sousa-Gomes (Futre 73. p.)
Anglia: Shilton — Stevens, Butcher, Sansom — Hoddle, Wilkins, Fenwick, Robson (Beardsley 80. p.) — Waddle Hodge 80. p.), Hateley, Lineker

Anglia—Marokkó 0-0

Monterrey, Technológico-stadion, 15 000 néző, v.: Gonzalez (paraguayi)
Anglia: Shilton — Stevens I., Fenwick, Butcher, Sansom — Hoddle, Wilkins, Robson (Hodge 42. p.) — Lineker, Hateley (Stevens II. 76. p.), Waddle
Marokkó: Zaki — Labd, El Biaz, Boujahiaoui, Lamris (Hcina 63. p.) — Dolmy, Bouderbala, Timoumi, Khairi — Krimau, Merry (Szulajmani 87. p.)

Lengyelország—Portugália 1-0 (0-0)

Monterrey, Universitario-stadion, 20 000 néző, v.: Bennacuer (tunéziai)
Góllövő: Smolarek
Lengyelország: Mlynarczyk — Pawlak, Wójcicki, Ostrowski — Komornicki Karas 57. p.), Matysik, Majewski, Dziekanowski, Urban — Boniek, Smolarek
Portugália: Damas — Alvaro, Oliveira, Frederico, Inacio — Diamantino, Pacheco, Carlon Manuel, André (J. Magalhaes 77. p.), Sousa — Gomes (Futre a szünetben)

Anglia—Lengyelország 3-0 (3-0)

Monterrey, Universitario-stadion, 20 000 néző, v.: Daina (svájci)
Góllövők: Lineker (3)
Anglia: Shilton — Stevens I., Fenwick, Butcher, Sansom — Steven, Hoddle, Reid, Hodge — Beardsley (Waddle 74. p.), Lineker (Dixon 85. p.)
Lengyelország: Mlynarczik — Pawlak, Wojcicki, Ostrowski — Matysik (Buncol a szünetben), Komornicki (Karas 23. p.), Majewski, Dzlekanowski, Urban — Boniek, Smolarek

Marokkó—Portugália 3-1 (2-0)

Guadalajara, 3 de Marzo-stadion, 25 000 néző, v.: Snoddy (észak-ír)
Góllövők: Khairi (2), Krimau, illetve Diamantino
Marokkó: Zaki-Labd, El Biaz, Boujahiaoui, Lamris — El Haddaoui (Szulajmani 72. p.), Dolmy, Bouderbala, Timoumi — Krimau, Khairi
Portugália: Damas — Alvaro (Aguas 55. p.), Oliveira, Frederico, Inacio — J. Magalhaes, Pacheco, Carlos Manuel, Sousa (Diamantino 69. p.) — Futre, Gomes

Az F csoport végeredménye

1. Marokkó	3	1	2	—	3—1	4
2. Anglia	3	1	1	1	3—1	3
3. Lengyelo.	3	1	1	1	1—3	3
4. Portugália	3	1	—	2	2—4	2

LABDARÚGÁS

ELKJAER-LARSEN
a dánok
kitűnősége
Mexikóban
élete eddigi
legjobb
teljesítményét
nyújtotta